

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 14

Ple del Parlament

Sessió 12, dimecres 20 de juny de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Pregunta al Govern sobre les actuacions en matèria de lloguer social 310-00007/12	4
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a la defensa dels mestres 310-00008/12	5
Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes per a defensar els docents i el model d'escola catalana 310-00009/12	7
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al Pla de garantia juvenil 310-00010/12	8
Pregunta al Govern sobre les darreres decisions en acció exterior 310-00001/12	10
Pregunta al Govern sobre les polítiques digitals 310-00005/12	12
Pregunta al Govern sobre la diversitat cultural 310-00006/12	13
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al Decret pel qual es fixen els preus dels serveis acadèmics a les universitats públiques a Catalunya i a la Universitat Oberta de Catalunya 310-00002/12	14
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al finançament de les escoles bressol municipals 310-00003/12	16
Pregunta al Govern sobre el preu de les matrícules universitàries 310-00004/12	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la renovació dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 317-00003/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'una taula per al diàleg a Catalunya i sobre com s'ha d'abordar el diàleg a Catalunya i amb el Govern de l'Estat 317-00004/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives institucionals per al consens intern 317-00002/12	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre com enfoca el diàleg amb el Govern de l'Estat i què n'espera	
317-00006/12	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre la visita del rei a Catalunya	
317-00005/12	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera d'afrontar la fractura social	
317-00001/12	28
Interpel·lació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país	
300-00001/12	30
Interpel·lació al Govern sobre els drets civils i polítics	
300-00008/12	38
Interpel·lació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional	
300-00007/12	45
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge	
300-00002/12	52
Interpel·lació al Govern sobre la situació del teixit empresarial	
300-00003/12	60
Interpel·lació al Govern sobre la dimensió social de la cultura	
300-00004/12	67
Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari	
300-00005/12	71
Interpel·lació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys	
300-00006/12	79
Interpel·lació al Govern sobre els refugiats	
300-00009/12	86

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 12

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Interpel·lació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país (tram. 300-00001/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
3. Interpel·lació al Govern sobre els drets civils i polítics (tram. 300-00008/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
4. Interpel·lació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional (tram. 300-00007/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00002/12). Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la situació del teixit empresarial (tram. 300-00003/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la dimensió social de la cultura (tram. 300-00004/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari (tram. 300-00005/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys (tram. 300-00006/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els refugiats (tram. 300-00009/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

El president

Bon dia, comença la sessió. (*Remor de veus.*) Si no es fa silenci, no podrem començar la sessió; gràcies. Comença la sessió.

I els faig avinent que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Abans, però, deixin-me donar la benvinguda i saludar la senyora Anna Erra, el senyor Marc Sanglas i la senyora Lluïsa Llop, els nous diputats i diputades que s'incorporen avui a llurs tasques parlamentàries. Per tant, benvinguts a aquesta cambra, o ben tornats, en algun cas, en aquest Parlament.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia corresponent, he de comunicar-los que el passat dilluns, divuit de juny, malauradament, una dona va ser assassinada com a conseqüència de la violència masclista, en aquest cas, a Badalona.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, es tracta de la segona víctima mortal d'aquest any per violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, per tant, lamento i condemno aquest crim, que ens colpeix a totes i a tots i expresso el condol més sincer i més profund als seus familiars. Així mateix, reitero el compromís, com sempre hem manifestat, del Parlament, d'aquest Parlament, en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia que són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta al Govern sobre les actuacions en matèria de lloguer social
310-00007/12

La primera pregunta al Govern és sobre les actuacions en matèria de lloguer social. Formula la pregunta el senyor Antoni Morral, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Quan vulgui, diputat.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Aquesta és una pregunta adreçada al conseller de Territori i Sostenibilitat. L'accés a l'habitatge esdevé avui un dels problemes socials més rellevants del país. De fet, la xifra de desnonaments, tot i que ha disminuït lleugerament, resulta ser alarmant, i la situació és qualificable de dramàtica. Segons el Consejo del Poder Judicial de l'any 2017, s'han produït a Catalunya 13.308 llançaments.

Les polítiques històriques d'habitatge, de facilitar l'accés a la propietat, han propiciat que el sector públic no disposi de prou habitatges socials per afrontar la crisi que estem vivint. Cal refer el camí per poder ampliar un parc d'habitatge social, actualment del tot insuficient, degut a les dinàmiques històriques de la política d'habitatge, en la qual sempre s'ha prioritzat la compra i la promoció privada. Tot i que en la passada legislatura es va prioritzar la política de lloguer, de fet, històricament les polítiques públiques de promoció d'habitatge social han estat centrades en la compra de sòl i posterior construcció d'habitatges protegits a preus taxats, per tant, basades en la cultura de la propietat, cosa que ha suposat una insuficiència important d'habitatge de propietat pública en règim de lloguer.

Som conscients que aquest Parlament va fer un esforç legislatiu en la darrera legislatura per corregir la tendència dels desnonaments; un esforç que s'ha vist invalidat parcialment pel Tribunal Constitucional, la qual cosa no deixa de sorprendre, aquesta contrarietat, ja que la mateixa Constitució espanyola contempla el dret a un habitatge digne com un dret universal per a tothom.

Valorem, també, la tasca de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, que en un període de dificultats pressupostàries, en els darrers anys, ha passat d'atorgar 22.100 actuacions d'ajut en matèria d'habitatge, l'any 2012, a 72.007 el 2017, i de destinar 50,8 milions d'euros, el 2012, a 128 milions d'euros, el 2017. Però, malgrat això, i atenent l'actual context d'inici de la recuperació pressupostària de les administracions, entenem que la Generalitat de Catalunya ha de fer un esforç per augmentar el parc d'habitatge social i de lloguer i així, facilitar-ne l'accés a l'habitatge protegit a la ciutadania i poder donar cobertura residencial a les famílies en situació vulnerable. I això, fet en estreta cooperació amb les administracions locals.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Antoni Morral i Berenguer

Per tot, li demano al conseller... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Damià Calvet, conseller de Territori i Sostenibilitat.

Conseller, quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Senyor diputat, efectivament fa anys que, des del Govern, treballem per augmentar el parc d'habitatges de lloguer social per poder donar una solució a les famílies més vulnerables del nostre país, fins i tot, en ocasions, navegant en contra de la regulació de l'Estat. És un dels objectius estratègics del Departament

de Territori i Sostenibilitat, un encàrrec al nou secretari d'Hàbitat Urbà i Territori –el senyor Agustí Serra i el seu equip, al qual aprofito per saludar– l'augment del parc d'habitatges de lloguer social a Catalunya.

I, en aquest sentit, una de les formes d'augmentar aquest parc d'una manera més ràpida i eficaç és a partir, creiem, de la compra per tempteig i retracte, del parc, que en definitiva és parc privat, de les entitats financeres i dels grans tenidors d'habitatge, parc provinent d'execucions hipotecàries.

Vull recordar que l'any 2015 es va aprovar el Decret Llei 1/2015, que permetia a ens locals i entitats del tercer sector l'adquisició preferent d'aquests habitatges per aquest dret de tempteig i retracte. Una opció, un procediment que ningú més ha regulat i amb el que, fins al moment, hem aconseguit adquirir més de mil habitatges.

Malgrat disposar d'aquesta possibilitat, els ens locals i les entitats del tercer sector només n'han pogut adquirir 308, la Generalitat 1.000, les entitats del tercer sector i les administracions locals, 308. I això ha fet decidir el Govern a prendre mesures, per tal d'enfortir aquesta possibilitat, aquesta opció del tempteig i retracte.

La setmana passada, el vicepresident i jo mateix vam anunciar una línia de finançament, una línia de finançament de l'Institut Català de Finances, de 110 milions d'euros per ajuntaments i entitats del tercer sector per adquirir fins a 1.800 habitatges, 1.800 que es destinaran, prioritàriament, abans ho dèiem, a les famílies amb situació de vulnerabilitat.

En aquesta mateixa línia, amb aquest paquet de mesures, també es va presentar una línia de crèdit dotada amb 140 milions d'euros per ajudar a promotors, tant públics com privats, d'habitatge, per fer, també, promocions de lloguer social. Aquesta línia de finançament ens pot donar, també a curt termini, fins a mil habitatges nous en..., cadascun o en els que hi optin, dels cent cinquanta-dos municipis que tenen demanda acreditada de lloguer social.

Per tant, amb aquestes dues actuacions es podrà augmentar el parc d'habitatges de lloguer social, a curt termini, en 2.800 habitatges.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a la defensa dels mestres

310-00008/12

Ara, la següent pregunta és sobre les actuacions amb relació a la defensa dels mestres, i la formula el senyor Xavier Quinquillà, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Xavier Quinquillà Durich

Gràcies, senyor president. En primer lloc, i abans d'entrar en matèria, em sento en l'obligació de dir que, en condicions normals, aquesta pregunta l'estaria adreçant a la consellera Ponsatí, a la qual, des de la distància imposada, volem enviar tot el nostre agraïment i reconeixement per la feina feta. Malauradament, seguim immersos en una intolerable normalitat, amb presos i exiliats, que no ens cansarem de denunciar.

Aquesta primera sessió de control arriba poc després de la derogació de l'aplicació de l'article 155, set mesos de profunda anormalitat, durant els quals hem vist com es posava en risc un dels pilars del país com és el nostre model educatiu. D'una banda, atacant el model lingüístic que, en un intent de trencar un sistema que és garantia de cohesió i d'igualtat d'oportunitats per a tothom; i, d'una altra, limitant la llibertat d'expressió dins les aules i exercint una coacció directa sobre els nostres docents, dins una ofensiva judicial sense precedents contra el professorat, com el cas

viscut a la Seu d'Urgell, recentment arxivat, o el de l'Institut El Palau, de Sant Andreu de la Barca, als quals des d'aquí volem donar-los tot el nostre suport i escalf.

Uns fets incompatibles amb el respecte que ens mereixen els nostres docents, a la seva activitat formativa i a l'escola mateixa, entesa com un espai d'educació en valors, on la llibertat, el respecte i la convivència són imprescindibles per fomentar un pensament crític i, alhora, formar ciutadans amb criteri i opinió, que puguin parlar i debatre amb plena llibertat sobre la realitat que els envolta.

Davant dels atacs al model de l'escola catalana i als nostres docents, el paper de tota la comunitat educativa ha estat exemplar i, especialment, els qui ho han estat patint de forma més directa, com és el cas de mestres, professores i professors i directius de centre. Un reconeixement que també volem fer extensiu als responsables del Departament d'Ensenyament, que, en unes circumstàncies molt difícils, han sabut gestionar amb discreció i fermesa un pols soterrat amb el Govern de Madrid, evitant creuar línies vermelles i salvaguardant el nostre model educatiu; un model d'èxit motor de cohesió, fruit d'un amplíssim consens social i polític, que hem de seguir preservant pel bé de tots.

Feta la nostra valoració, ara, senyor conseller, us demanem quina valoració feu del paper de la comunitat educativa, especialment dels docents i l'Administració, en la defensa del model d'escola catalana i de la llibertat d'expressió dins les aules.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per respondre, té la paraula el senyor Josep Bargalló, conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Diputat, celebros que la meua primera intervenció en aquesta cambra sigui, precisament, per parlar del model d'escola catalana i de la seva defensa, seguint la seva pregunta.

Ho hem dit des del primer dia i ho direm cada dia: el model d'escola catalana és un model d'èxit. Tenim una escola excel·lent, que hem de millorar –que hem de millorar–, però tenim una escola que és excel·lent i que és un model d'èxit. I ho és gràcies als mestres, a les mestres, al professorat, als equips directius, als serveis tècnics i al personal del Departament d'Ensenyament.

En aquests darrers mesos, això s'ha vist d'una manera exemplar. L'aplicació del 155, que ha impedit que, des d'una direcció política del departament, que pogués parlar en públic, s'exercís aquesta defensa de manera clara, en canvi, s'ha aconseguit que la feina diària a les nostres aules, que la feina diària a les nostres escoles, que la feina dels alts càrrecs del departament que no van ser cessats, fes que els atacs constants provinents de fora del sistema educatiu amb la voluntat de tergiversar, de reprimir i de fer mal no assolissin la seva fita.

Nosaltres som l'autoritat educativa de Catalunya. No hi ha cap altra autoritat educativa a Catalunya que nosaltres. El Govern de la Generalitat és l'única autoritat educativa de Catalunya i exercirem aquesta autoritat. I exercir-la és reclamar que tot allò que passa a les nostres aules s'ha de solucionar en els nostres centres i que tot allò que passa en els nostres centres ho ha de solucionar el Departament d'Ensenyament. I reclamar que res de fora del món educatiu vulgui intervenir-hi. No acceptem ingerències externes en el món educatiu. Som l'autoritat educativa a Catalunya. Exercirem l'autoritat educativa a Catalunya i reclamem el màxim i absolut respecte als mestres, al professorat...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Ensenyament

...i als equips directius.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes per a defensar els docents i el model d'escola catalana

310-00009/12

La següent pregunta és sobre les actuacions previstes per defensar els docents i el model d'escola catalana, i la formula el senyor Jordi Albert, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, senyor president. Molt bon dia a tothom, treballadores i treballadors del Parlament, el 7 de novembre de 2017, vuit docents de la Seu d'Urgell, declaraven per un presumpte delictes d'incitació a l'odi i pocs dies més tard, es va saber que també es posava el focus a l'Institut El Palau, de Sant Andreu de la Barca. Per tots ells, tot el nostre suport i el nostre escalf. Avui, per cert, ens acompanya la Marisol, docent de la Seu d'Urgell. Benvinguda Marisol a casa teva, al Parlament.

El dia de Sant Jordi es feia pública, a través dels mitjans de comunicació, la denúncia de la fiscalia per delictes d'odi i discriminació envers nou docents de l'Institut El Palau.

Segons fiscalia, el 2 i el 20 d'octubre de 2017, alguns professors del centre haurien vexat els fills de guàrdies civils per raó de la seva nacionalitat i injuriat els cosos de seguretat de l'Estat. Els docents refermen que els debats sorgits a les aules sobre els fets de l'1 d'octubre es van fer partint dels valors que promou i reivindica l'escola catalana i que l'Institut El Palau s'ha fet seus: respecte, empatia, diversitat i esperit crític.

Durant aquests mesos, les càmeres de televisió davant l'institut i la divulgació de la denúncia i posterior publicació dels noms, cognoms i fotografies, acusant i assenyalant, vulnerant el principi de presumpció d'innocència, han afectat i han fet molt mal tant al professorat com a l'alumnat del centre. I aquí les mostres de suport transversal als docents es multipliquen com en la concentració de l'1 de maig davant de l'Ajuntament de Sant Andreu de la Barca, com en l'acte de lectura del manifest públic el dia 10 de maig, o també, el dia 3 de juny i el 10 de juny, en diverses mobilitzacions que van tenir lloc a Sant Andreu i també aquí a Barcelona, sempre amb la participació de les famílies, els antics alumnes i els docents que es van organitzar en la plataforma de suport 9 del Palau.

L'atac frontal contra el model d'escola al nostre país i contra la llibertat d'expressió a les aules és un atac directe contra un dels grans pilars de la democràcia. Malauradament, avui a Catalunya hi ha docents que tenen por, avui a Catalunya tenen por de ser acusats injustament. I, per tant, el que reclamen és voler educar en llibertat i fer l'exercici lliure de la seva professió. Hem de treure l'escola dels jutjats.

Aquí al Parlament, Junts per Catalunya, Catalunya en Comú Podem, la CUP i el nostre grup, el Grup Republicà, hem presentat una proposta de resolució de suport als docents d'El Palau que serà votada i debatuda en comissió parlamentària.

Davant de tot això i davant de que ahir vam saber que, a la Seu d'Urgell, els dos docents que estaven arxivats en la causa, fiscalia ho ha recorregut, preguntem al conseller quines actuacions està duent a terme el seu departament per defensar els docents i la comunitat educativa davant la judicialització que està patint l'escola catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Respon de nou el conseller Bargalló.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Diputat, la setmana passada, convocat pel Síndic de Greuges, a l'Institut El Palau, de Sant Andreu, es van reunir el mateix síndic, la direcció del centre, representants de la comunitat educativa, famílies denunciants a fiscalia i a jutjats, i jo mateix, i altres membres d'inspecció i del departament. La reunió tenia per motiu diverses coses. Primera, expressar el suport del Departament d'Ensenyament al professorat, que sap que té els serveis jurídics del departament al seu servei, que sap que el departament defensarà sempre el professorat davant de tothom, externament –internament, la feina és nostra. Però expressar també el suport a aquells alumnes que s'haguessin pogut sentir al llarg d'aquest temps –al llarg d'aquest temps– amb els seus drets alterats, i reclamar que qui ha de dirimir si els drets dels alumnes van ser injustament alterats és el Departament d'Ensenyament, no la fiscalia, no els jutjats. He de dir –he de dir– que algunes de les famílies denunciants així ho van entendre i que algunes de les famílies denunciants ens van comunicar que pensaven posar la seva denúncia al departament, que és on l'haurien d'haver posat en el bon començament.

Que quedi clar –que quedi clar– que nosaltres sempre defensarem el professorat, sempre defensarem l'alumnat i sempre defensarem les famílies, i que, si hi ha tensió entre uns i els altres, que és lògic que n'hi hagi, perquè en un ensenyament per competències i crític és lògic que n'hi hagi, el Departament d'Ensenyament té els instruments per a fer-ho.

En tot cas, el que és evident és que, davant de les sentències de la Seu ja existents –i demà vaig a visitar la Seu per fer el mateix que vaig fer a Sant Andreu–, davant de dues sentències judicials dient que els jutges no veuen...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Ensenyament

...doncs, continuem actuant.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al Pla de garantia juvenil

310-00010/12

La següent pregunta és sobre les actuacions amb relació al Pla de garantia juvenil, i la formula la senyora Rut Ribas, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Ens adrecem a l'honorable conseller El Homrani per saber quin és el capteniment del Govern respecte del Pla de garantia juvenil.

Com sabem, la crisi econòmica va agreujar la situació dels joves i ha comportat que la taxa d'atur juvenil i les condicions de treball entre els joves siguin precàries i vulnerables; concretament, l'atur juvenil continua sent superior al 20 per cent el primer trimestre d'aquest 2018 i el percentatge d'abandonament escolar supera el 18 per cent, ambdues el doble de la Unió Europea.

En bona part és per aquests motius que l'any 2013 va néixer el programa de garantia juvenil, un programa per fer front i reduir la taxa d'atur juvenil, la taxa d'abandonament escolar i l'augment de la qualitat laboral dels joves. A la pràctica, però, ens hem trobat que els recursos europeus han estat inferiors a les necessitats.

I, a més a més, l'Estat espanyol es va sumar a aquest projecte tres anys més tard, incomplint la quantitat de diners que ens havia de fer arribar, només fent-nos arribar el 50 per cent.

Malgrat les dificultats en què ens hem anat trobant, a Catalunya s'ha pogut implementar la garantia juvenil gràcies a la implicació de la Generalitat de Catalunya i sobretot gràcies a la col·laboració d'altres agents socials, com les entitats juvenils. I ara és necessari seguir construint aquesta eina innovadora i útil que ha permès a molts joves del país un contracte laboral i noves oportunitats.

Entre els diferents programes..., el desplegament s'ha fet a través de la xarxa d'impulsors i impulsores de la garantia juvenil, ubicats principalment a les oficines joves d'arreu del territori. Sabem que ha sigut un desplegament transversal i que ha vetllat per l'orientació en matèria ocupacional dels joves. Però a final d'aquest mes finalitzen les contractacions que feien possible la xarxa d'impulsors. I voldríem saber com el Govern donarà continuïtat a l'acompanyament i atenció dels joves beneficiaris de la garantia juvenil.

Esperem el compromís del Govern i que faci front a aquest repte aportant solucions. Hem de tenir en compte que depèn de la voluntat de tothom acabar amb la precarització dels joves. I els emplacem a seguir treballant pel benefici del jovent, sempre des d'una òptica transversal i integral, per tal que els i les joves puguem tenir un procés d'emancipació amb l'estabilitat necessària per construir el nostre futur.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputada. Respon el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Crec que és important la senyalització que vostè mateixa ha fet de que la cara més crua que hi ha hagut de la precarietat laboral i de la situació de vulnerabilitat en el món del treball han sigut i continuen sent els joves. Això va fer créixer i construir el programa de garantia juvenil, que ha tingut èxit, que ha millorat dades. Les dades que vostè plantejava del 2013 han variat força de cara al 2017: la taxa d'atur juvenil és més baixa, molt més baixa, però no podem estar gens contents, i la taxa d'abandonament escolar ha baixat en nou punts; també és una visió positiva.

Crec que aquest programa s'ha construït amb l'esforç de transversalitat per part de tot el Govern de la Generalitat, però especialment amb l'esforç de diàleg i de consens amb els agents socials, els agents econòmics, els ens locals, i especialment amb un protagonisme molt clar de les entitats juvenils. I crec que en podem estar contents. I així s'ha reconegut: hem estat reconeguts per la Comissió Europea, hem estat reconeguts per l'OIT, per la manera en què hem plantejat el programa de garantia juvenil; fins i tot hem guanyat el premi MYFER del 2017, de l'Assemblea de les Regions. Crec que podem estar contents.

A partir d'ara, què tenim de cara al 2018 i com continuarem avançant entorn del programa de garantia juvenil? El primer aspecte, en termes generals, és la voluntat de simplificació de programes i d'un treball més específic en els col·lectius més vulnerables entre els joves. A partir d'aquí, al juliol tindrem una nova edició dels programes Noves Oportunitats, que s'han treballat conjuntament amb el Departament d'Ensenyament. També estem treballant en una important convocatòria dels programes singulars, a la vegada que també tindrem convocatòria nova de joves en pràctiques, que ens ha de permetre que 1.400 joves que tenen formació però que no tenen experiència laboral puguin ser contractats amb el suport de la Generalitat de Catalunya.

I l'aspecte més important: el canvi entorn de la figura dels impulsors. El canvi normatiu ens obliga a fer un canvi entorn d'aquesta figura, i el que volem és treba-

llar-la de cara que la seva capillaritat al territori sigui molt important i que la seva capacitat d'incidència en els col·lectius més vulnerables sigui molt important. A partir d'aquí, el que crearem és la figura dels referents d'ocupació juvenil, figura que ha de donar resposta a aquestes necessitats i mantenir... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les darreres decisions en acció exterior

310-00001/12

La pregunta següent és sobre les darreres decisions en acció exterior. La formula el senyor Alejandro Fernández, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. *Senyor conseller*, ¿piensan ustedes dar continuidad a la línea política y estratégica que han ido desarrollando en Diplocat desde 2012?

Gracias.

El president

Respon el senyor Ernest Maragall, conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Acció, Relacions Institucionals i Transparència (Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor diputat.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Fernández, quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, señor *conseller*, por su florida y generosa respuesta. Eso que es usted el de la diplomacia del Gobierno... ¿Cómo serán los demás? Los escogen a ustedes con buen tino. *(Aplaudiments.)*

Le voy a explicar yo un poco, ya que usted no quiere, de qué va la película. Los seis años de Diplocat básicamente han consistido en liquidar el legado positivo que había tenido el Patronat Català pro Europa desde el año 82; que, por cierto, ya desde el año 2007, con la creación del Patronato Catalunya Món, se había ido deteriorando bastante. Lo que han hecho ustedes no ha sido promocionar Cataluña; lo que han hecho, en primer lugar, es desprestigiar a España, que internacionalmente es desprestigiar a Cataluña, porque nadie –nadie– en Europa se plantea que Cataluña y España sean realidades distintas.

Y lo han hecho, en segundo lugar, siempre con falta de transparencia y opacidad. En el pasado mandato, hasta en cinco ocasiones les preguntamos por el precio de alquiler de las embajadas. Solo nos dieron el de Bruselas. Y se negaron a darnos el detalle de los gastos de representación.

En tercer lugar, presunta malversación de caudales públicos, investigada por la justicia, con casos especialmente sangrantes como las subvenciones a la Fundación Catalunya Món, cuyo presidente ha sido detenido, entre otras cosas, por haber desviado fondos destinados a ayuda al Tercer Mundo para el proceso separatista. Aquí alcanzaron ustedes su particular cielo, miseria moral e ignominia.

Y finalmente, cuarto, y volviendo a la cuestión del legado a la que me refería al inicio: destrucción de décadas de trabajo de excelentes profesionales en el ámbito

de las relaciones internacionales en Cataluña. En el año 2014, Nació Digital titulaba: «Malestar en Convergencia por el españolismo del Cidob.» Era una campaña nauseabunda, dirigida por elementos relacionados con Diplocat, para desprestigiar a Carles Gasòliba, un convergente de toda la vida, pero que había pasado a ser *botifler* y traidor. ¿Cuál había sido su delito? Decir en una entrevista, con toda la razón del mundo, previamente, que el modelo catalán había dejado de ser un referente en Europa desde el inicio del proceso separatista.

En definitiva, malversación, opacidad, desprestigio, estigmatización de profesionales. Ese es su balance. ¿Pueden seguir?, como ha dicho usted hace un momento. Pues pueden seguir. Pero la justicia seguirá actuando; no van ustedes a tener impunidad nunca, ni lo sueñen.

Y, en segundo lugar, políticamente, nosotros seguiremos vigilando, porque ya saben ustedes dónde conduce el camino que han transitado. En su mano está seguir o no transitándolo.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per la resposta, és el torn del conseller Maragall.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí. Senyor diputat, impunitat no; impunitat la tenim sempre, no..., millor dit, l'acceptem, eh?, l'exercici responsable de les nostres accions de govern.

El que farem, en nom d'aquesta responsabilitat, és precisament no només sí, com jo li contestava abans, sinó sí i més; sí i millor, si podem, eh?; sí i amb el màxim compromís de defensa de l'interès general d'aquest país i de la societat catalana, de tots els ciutadans de Catalunya, dels 7 milions i mig de ciutadans de Catalunya, i sí amb compromís amb la nostra implicació, amb la nostra pertinença, amb el nostre respecte a les institucions internacionals, a la Unió Europea, molt especialment.

El marc d'actuació nostra són els tractats de les Nacions Unides, els tractats de la Unió Europea, els tractats internacionals que ens obliguen. I passa que aquí constatarem qui és europeista i qui no ho és, qui està actuant en defensa dels principis, d'aquests principis de Nacions Unides, de la Unió Europea i dels tractats internacionals en aquest període, en aquest moment, com avui mateix hem escoltat amb relació a la qüestió dels refugiats.

Tindrem debats molts importants en això, i els haurem de sostenir. I hi participarem, hi serem presents. Aquest departament ja ha començat, i ha començat recuperant, traient-lo del forat negre en què vostès l'havien posat. Han intentat liquidar aquell departament, com intentaven liquidar el conjunt del Govern de Catalunya. No ho van aconseguir, i ara aquest departament està viu i ben viu. Li asseguro que tenim un equip de professionals compromès amb l'interès general d'aquest país que serà referència de qualitat i de respecte al conjunt de la nostra acció internacional.

Obrirem les delegacions, recuperarem..., el Diplocat, és clar, no està en liquidació, senyor Fernández, no està en liquidació, està en reactivació; en reactivació ben adreçada, ben pensada, ben dissenyada, compartida amb el conjunt d'institucions del país, que representen el país –i no el Govern–, que hi estan al darrere i que hi estaran al davant, i que farem una actuació potent i clara.

Miri, ahir va venir el representant de la PAC de la Comissió Europea a explicar-nos les noves línies de la política agrícola. La consellera Teresa Jordà hi era. El que farem serà ser-hi, no esperar que ens diguin el que passa. Hi participarem. Hi estarem presents amb el Diplocat, amb les delegacions, amb el conjunt del Govern...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
...i això és el que ens permetrà, efectivament, augmentar i millorar la nostra presència internacional.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

La pregunta següent és sobre les polítiques digitals.

Pregunta al Govern sobre les polítiques digitals

310-00005/12

La formula el senyor Carlos Carrizosa en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Puigneró, *bon dia*. Usted en sus primeras declaraciones como *conseller* se ha mostrado orgulloso del papel que jugó usted el día 1 de octubre en el referéndum ilegal por el cual está siendo investigado judicialmente. ¿Nos puede explicar hoy a todos los catalanes cuál es exactamente el motivo de su orgullo? ¿Cree usted que es *conseller* de este Gobierno precisamente por el papel que jugó el día 1 de octubre?

El president

Gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. I gràcies, senyor diputat. Entenc que aquesta pregunta, en primer lloc, li hauria de formular al president, que és qui m'ha nomenat, en una cartera que és nova i que penso que és molt necessària pel moment que vivim. Aquest serà un segle, segurament, digital i ciutadà. I això vol dir que des d'aquest Govern farem tot el possible perquè els nostres ciutadans estiguin apoderats digitalment, perquè puguin participar molt més de quines són les polítiques al territori que volen, al país que volen, i això, evidentment, ens omple d'orgull, perquè nosaltres tenim un model en el qual comptem amb el que opinen les persones i els donem, doncs, l'oportunitat de poder votar i poder expressar-se per poder decidir el futur d'aquest país.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per a la repregunta, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Mire, señor Puigneró, a nosotros nos preocupa que usted en su primera entrevista se vanagloriase de haber sido el arquitecto del chiringuito informático que montaron el señor Puigdemont y el señor Junqueras para robar y utilizar ilegalmente los datos personales de todos los catalanes. Es seguramente eso de su currículum lo que le ha hecho *conseller*. En cualquier país democrático eso hubiera motivado que usted quedase inhabilitado para hacer esa función, y el señor Torra, por eso, le nombra jefe de las políticas digitales, *conseller* de Política Digital en este Gobierno; es poner al lobo a cuidar de las ovejas.

Pero quizá sea algo injusto y también haya pesado de su currículum, por ejemplo, estos tuits antiespañoles y supremacistas que usted tiene publicados en Twitter. A lo mejor, como el señor Torra en eso comparte la opinión, también por eso le debe haber hecho *conseller*. O a lo mejor también porque usted ya es veterano en plantar al jefe del Estado en un evento tan importante para los catalanes tecnológicamente como el Mobile. Ahora el señor Torra, en un evento deportivo de la máxima importancia como

los Juegos Mediterráneos, también quiere plantar al jefe del Estado. Ustedes tienen en común que quieren dividirnos y que quieren arruinar y empobrecer a Cataluña.

Mire, cuando usted crea que es un activista de un CDR y no de un gobierno, abra su cuenta bancaria y mire el sueldazo que cobra, que es más que el de Pedro Sánchez, por ser *conseller* de la Generalitat, por respetar las leyes. Eso se lo pagamos todos los catalanes. Por las ilegalidades que usted cometió en el pasado, ya responderá. Pero lo que le pedimos ahora es que de aquí en adelante recapacite y trabaje para todos los catalanes y no se salte las leyes.

Nosotros, desde Ciutadans, estaremos muy atentos a que usted nos respete, respete a todos aquellos catalanes que le pagan a usted el sueldo. No dejaremos que usted, como en el pasado, vuelva a abusar de su cargo.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor conseller, no? *(Pausa.)*

Pregunta al Govern sobre la diversitat cultural

310-00006/12

Passem a la següent pregunta. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. Passem a la següent pregunta, sobre la diversitat cultural, pregunta que formula el senyor Fernando de Páramo en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans. Silenci, si us plau.

Fernando de Páramo Gómez

Qué poco están acostumbrados al control parlamentario y democrático los que quieren descontrol. Pero, en cualquier caso, el pasado 7 de junio se iba... *(Cada un dels diputats del Grup Parlamentari de Ciutadans posa un exemplar d'El Quixot damunt l'escó.)* El pasado 7 de junio se iba a celebrar en el Aula Magna de la Universidad de Barcelona un homenaje, un homenaje a Miguel de Cervantes, a todo un referente mundial de la cultura. Y digo «iba», porque finalmente no se pudo celebrar, y el *facha* Cervantes no pudo ser homenajeado en la universidad pública de todos los catalanes.

Como *consellera* de Cultura, señora Borràs, ¿piensa usted hacer algo? ¿Va a condenar usted esos hechos, o va a seguir mirando para otro lado cuando no se puede homenajear a un referente de la cultura mundial como es el escritor Miguel de Cervantes?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Respon la senyora Laura Borràs, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Laura Borràs i Castanyer)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat... *(La consellera es gira cap als escons del Grup Parlamentari de Ciutadans.)* Ah, que bonica, aquesta imatge, és que no l'havia vist. *(Aplaudiments.)* M'agrada molt veure tots els diputats del Grup de Ciudadanos amb aquesta defensa d'*El Quijote de la Mancha*, que, com saben, és un llibre que jo he estudiat, he treballat..., tinc publicacions acadèmiques al respecte... Ahir mateix rebia una invitació d'un professor especialista en *El Quijote de la Mancha* de la Universidad Complutense, que coneix la meva devoció per aquest llibre. Espero que l'hagin llegit tots *(rialles)*, si no, com que el tenen preparat... *(Aplaudiments.)*

Només voldria acabar..., que el millor homenatge que es pot fer a *El Quijote de la Mancha* és llegir-lo. *(Aplaudiments.)*

El president

Senyor De Páramo?

Fernando de Páramo Gómez

No he oïdo condena, no he oïdo ninguna crítica a ese acto vandálico de insultos, de amenazas... Y es que no se puede normalizar lo que no es normal. No es normal..., boicots, insultos, amenazas, cuando se pretende homenajear a Cervantes. No es normal tampoco que el partido que ha ganado las elecciones en Cataluña tenga que ir escoltado a Vic y que le insulten, que le miren con odio..., y que le insulten, en definitiva, rodeado en la plaza de Vic. Eso no es normal. Ustedes pretenden normalizar lo que no es normal, y miran para otro lado.

Despierten, Govern del lazo amarillo, despierten a la realidad y aterricen en la realidad de Cataluña, que en la realidad de Cataluña ocurren esas cosas que ustedes pretenden tapar; y desgraciadamente hay división, aunque ustedes la nieguen. Pero, claro, una *consellera* de Cultura lo primero que tendría que hacer es denunciar que no se pueda defender la diversidad, que no se pueda defender la cultura en la universidad pública de todos los catalanes. Pero usted no lo ha hecho. Pero cómo lo va a hacer usted si ha suscrito que el castellano es una lengua de *dominación*, como usted firmó en un manifiesto. Difícil que así pueda defenderlo. Su silencio habla por sí solo.

Y una *consellera* de Cultura tiene que defender la diversidad por encima de si se lleva o no se lleva el lazo amarillo. Dejen de mirar la solapa de los catalanes cada día y piensen un poco más en el conjunto de los ciudadanos de Cataluña. Y, como le digo, ya que los CDR a los que ustedes defienden y blanquean a capa y espada, no permitieron que se pudiera celebrar ese homenaje, no permitieron..., que se pararan esos insultos, esas amenazas que se vivieron en la Universidad de Barcelona, nosotros haremos un humilde y pequeño homenaje, porque frente al odio, frente al insulto, una sola palabra: libertad.

(Aplaudiments.)

El president

Sí, consellera, quan vulgui.

La consellera de Cultura

Sí, responc, no? Esperava la meva resposta? (*Veus de fons.*) Jo sí, jo responc. Contra la intolerància, sempre. Ens hi trobarem, però, tots, contra la intolerància? Perquè nosaltres hi som. Estem ben desperts. Ens ha demanat que ens despertessin; estem ben desperts. Portem llaços grocs. I d'intolerància en patim tots. I contra la intolerància ens hi trobaran sempre. Però hi hem de ser tots. No veure les coses..., vostè diu que normalitzem algunes coses i no unes altres. Adonin-se de quina és la realitat que estem vivint, comparteixin la realitat que estem vivint.

Miguel de Cervantes en va saber molt, de galeres –ho explica en *El Quijote*. Els el recomano, *El Quijot*. També l'episodi de la crema de llibres. També els episodis en els quals es condemnava aquesta repressió, que ell va patir, i que, per tant, espero que ens hi trobem tots, contra la intolerància. Nosaltres..., el Govern de Catalunya hi és sempre.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al Decret pel qual es fixen els preus dels serveis acadèmics a les universitats públiques a Catalunya i a la Universitat Oberta de Catalunya

310-00002/12

La següent pregunta és sobre les actuacions amb relació... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. És en relació amb el Decret pel qual es fixen els preus dels serveis acadèmics a les universitats públiques a Catalunya i a la Universitat Oberta de Cata-

lunya. Formula la pregunta la senyora Alícia Romero, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Bon dia, president, moltes gràcies. A veure si comencem ja amb la normalitat institucional, que fins ara no l'hem vist gaire. En tot cas, volia en primer lloc públicament donar l'enhorabona a la consellera Chacón per la seva nova responsabilitat i desitjar-li molts encerts, perquè els necessitem i aquest país els necessita.

Nosaltres volem esperar l'acció del Govern, és veritat. Però també, potser, en un govern que està sempre ple de símbols i de gestos, hauríem esperat una conselleria d'Universitats, Recerca i Innovació. Ho havia demanat la comunitat universitària insistentment, durant la campanya electoral. Sembla que no ha pogut ser. Almenys a l'Estat sí que tindrem aquest ministeri, i espero que això ens ajudi a posar a l'agenda política aquests temes tan i tan importants per al present i per al futur del país, sobretot tenint en compte que el coneixement és la clau del progrés social i econòmic, i això ho hauríem de tenir tots una mica en compte, i les universitats són l'eix central d'aquest coneixement.

Tenim molts reptes. Avui vinc a parlar-ne d'un molt en concret. Hem acabat fa pocs dies la selectivitat. Aviat començaran les inscripcions, les matrícules universitàries, i en el Consell Interuniversitari de Catalunya es va presentar la proposta de decret de preus. Per nosaltres, molt decebedora. Saben vostès que des de l'any 2012 s'apugen les taxes un 66 per cent. Són les taxes més altes d'Espanya, en totes les àrees de coneixement. La carrera universitària més cara a l'Estat espanyol és medicina, amb 2.372 euros. Per posar-los només un exemple de fora de l'Estat, a la Sorbona de París costa 450 euros, estudiar medicina. Per tant, tenim unes taxes molt elevades, molt elevades.

Nosaltres voldríem saber si aquesta consellera, si aquest Govern, pensa canviar la política que va encetar i que va seguir el Govern de Puigdemont i si, per tant, pensa haver-hi un canvi important en aquest sentit, tenint en compte que en aquests moments el 25 per cent del cost de les matrícules el suporten els estudiants, en relació amb el 12,4 que suportaven l'any 2013.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Respon la senyora Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Diputada, saben vostès que nosaltres defensem el model de tarifació social, defensem que pagui més qui més té i pagui menys qui menys té. I el basem en dos conceptes: les taxes i les beques. És evident que acabem de viure un període d'una anormalitat més que manifesta. Nosaltres hem defensat, però, malgrat que hi ha aquesta mancança de finançament, que s'apliquessin unes beques, les beques Equitat, que en alguns casos han significat més d'un 30 per cent de reducció dels preus, però som molt i molt conscients que els reptes que hem d'afrontar són dos: un, el de dotar de suficient finançament les universitats, per això examinarem, doncs, les diferents opcions que hi ha, també de finançament més enllà del directe de l'Administració pública, i això ho farem perquè tenim un repte, tots tenim un repte, que és el Pacte nacional per a la universitat i la recerca. No anirem posant pedaços; és hora d'afrontar els problemes de manera estructural, de manera definitiva. I aquest és el nostre compromís.

Deia, per tant, augmentar i aconseguir més finançament per a les universitats i alhora anar reduint progressivament les taxes dels estudiants. I això ho hem de fer. I mentrestant els demano també el seu suport en el tema de beques, que si us plau ens ajudin a que el Govern espanyol compleixi aquesta sentència ja –una de les mol-

tes que hi ha– del Tribunal Constitucional, en el tema que la competència en la gestió de les beques hauria de ser de la Generalitat de Catalunya, hauria de ser transferida a la Generalitat de Catalunya. Això implica que els estudiants rebin aquestes beques de vegades amb retards. En canvi, si estigués gestionat des del Govern de la Generalitat, tot això no passaria.

Per tant, compromís ferm. En som conscients. I el fet que no hi hagi una conselleria específica li asseguro que no implicarà ni molt menys que sigui aquesta una matèria a la qual hi prestem menys atenció.

Gràcies.

El president

Diputada...

Alícia Romero Llano

Bé, per les seves paraules, sembla que sí que canviaran aquesta política. Li asseguro que estarem molt amatents, perquè la comunitat universitària ja fa molts mesos que demana un canvi en les polítiques i de moment no l'hem vist. Jo confio en la seva paraula, però li asseguro que estarem molt a sobre d'això. Ha dit: «Més finançament per a les universitats.» Tant de bo. Ho demanava el conseller, l'exconseller Mas-Colell fa només uns dies en un diari català. Esperem que ara sí sigui el moment de les universitats, que baixin les taxes; les beques Equitat no són suficients: només el 12,4 per cent dels estudiants catalans financen el seu cost de la matrícula via beques Equitat. I, per tant, ens trobaran a la demanda a l'Estat per al retorn d'aquestes competències, però pensin que parlem de recursos, no només de competències. Tenen la competència en la inspecció de treball i no la utilitzen. Per tant, s'ha de tenir la competència i els recursos.

El president

Senyora Romero, se li ha acabat el temps.

Alícia Romero Llano

Gràcies.

(Aplaudiments. El president dona la paraula a la consellera d'Empresa i Coneixement.)

La consellera d'Empresa i Coneixement

Sí, gràcies. Mentrestant, per això, ajudi'ns a dues coses: una, com deia, al compliment d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional –aquestes competències han de ser gestionades des d'aquí–, i, l'altra, al tema de finançament de transferències, que corresponen al Govern espanyol. Estic seguríssima que treballarem plegats i aconseguirem aquest major finançament per a la universitat catalana, n'estic convençuda.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació al finançament de les escoles bressol municipals

310-00003/12

La pregunta següent és sobre les actuacions amb relació al finançament de les escoles bressol municipals. La formula la diputada senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, president. Bon dia, honorable conseller Bargalló, bé, com vostè sap, l'educació en la primera infància és fonamental, té un impacte, doncs, molt impor-

tant i positiu sobre el desenvolupament dels infants, també en els rendiments acadèmics en el llarg termini, i, per tant, té molt a veure amb les polítiques d'èxit escolar. Però no només això, és una etapa amb un enorme impacte neutralitzador de les desigualtats que tendeixen a reproduir-se al llarg de tota la vida escolar i, per tant, també té un impacte molt positiu en termes d'equitat.

Malgrat això, el Govern de la Generalitat, el 2011, va començar a retallar la partida destinada a escoles bressol fins al punt que gairebé va desaparèixer el 2014, i, per tant, malgrat ser una competència exclusiva del Govern de la Generalitat, des del 2014, el Govern dels..., el compromís del Govern que els han precedit, doncs, ha estat nul i hem tingut zero euros destinats a això. Tant és així que les aportacions de famílies, ajuntaments, han passat de ser d'un terç, quan l'aportació del Govern d'Entesa era de 1.800 euros per plaça, a costejar el 83 per cent del preu total de la plaça.

Dit això, tenint en compte que aquest abandonament per part del Govern de les escoles bressol municipals ha comportat la reducció –fins i tot, limitació– de la possibilitat d'aquests alumnes, de molts alumnes, a accedir a aquesta etapa decisiva, quin és el seu capteniment respecte a la recuperació de la corresponsabilitat en el finançament d'aquest servei, i fins a quin punt pensa garantir la seva sostenibilitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Respon el conseller d'Ensenyament, el senyor Bargalló.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Senyora diputada, el capteniment d'aquest Govern és, a partir dels propers pressupostos, tornar a participar de manera directa en la corresponsabilitat amb els municipis i les famílies en el finançament de les places públiques de zero a tres.

El president

Per repreguntar, el torn de la diputada Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, conseller, m'alegro de sentir aquestes paraules, almenys ens quedem amb aquesta predisposició. També dir el mateix que deia la meva companya abans, seguirem..., ho seguirem de prop i acompanyarem en el que sigui necessari. I, en aquest sentit, doncs, li volia recordar dues qüestions: aquest Parlament fa un any, l'abril del 2017, aprovava una moció que presentava jo mateixa en què, entre moltes altres coses, proposava que el Govern presentés un mapa d'oferta de les escoles bressol, de les llars d'infants existents, per tal de valorar quina era la seva suficiència, analitzar també les desigualtats existents en el territori, i tot això, doncs, per poder impulsar una correcta planificació. Evidentment, en col·laboració amb els ajuntaments, i això amb dos objectius: un primer, que era tendir a la universalització d'aquesta etapa educativa fonamental i, evidentment també, doncs, incrementar les places públiques de zero-tres i incrementar el nombre d'infants, de famílies socialment desfavorides que no tenen accés o, en tot cas, garantir que moltes més d'elles tinguessin accés a aquesta etapa educativa.

Per tant, jo el convidaria –em sembla que seria un bon punt de partida– a recuperar aquesta moció i a garantir-ne, doncs, a comprometre's amb els seus compromisos.

I, sobretot, en segon lloc, li volia demanar una altra cosa en nom del meu grup, que és que compleixi amb els municipis catalans que han estat sostenint aquest servei públic a les seves espatlles. Coneix perfectament la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que obliga la Generalitat a retornar aquest deute, i, en aquest sentit, li vull demanar, al marge del recurs que vostès han presentat...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Esther Niubó Cidoncha

...es compromet davant d'aquest Parlament a complir amb aquest... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Conseller...

El conseller d'Ensenyament

El compromís d'aquest Govern no és només cara al futur, de retornar a participar de manera plena i activa en la corresponsabilitat en el finançament de les places zero-tres, és també participar al costat d'allò municipal en la planificació a la qual vostè feia esment, i recuperarem la moció aprovada, evidentment, com no pot ser d'altra manera. I el compromís és, també, amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis treballar conjuntament com, per un cantó, dur a la pràctica les sentència a les quals vostè feia esment, i que nosaltres hem presentat un recurs al Suprem per fer-ne cassació, perquè son diverses sentències que no diuen el mateix, i, per tant, volem saber a què ens obligaran les sentències finalment.

Però obliguin al que ens obliguin, nosaltres volem parlar amb tots els municipis, amb els que han fet recurs judicial i amb els que no, amb tots els municipis que han sostingut ells l'educació zero-tres, per parlar com podem fer per compensar-los el passat, amb una proposta que nosaltres preferiríem que fos de futur, i que, per tant, la compensació del passat fos un treball en el futur.

Però en parlarem, arribarem a consensos amb l'Associació de Municipis, amb la Federació de Municipis. Ho explicarem als grups parlamentaris, escoltarem el que tinguin a dir-nos els grups parlamentaris, però, hi insisteixo, en el missatge que jo voldria, en nom del Govern, que quedés clar avui, és que el Govern se sent absolutament corresponsable amb el món municipal i amb les famílies del sosteniment, el finançament i la planificació del zero-tres. I que el Govern ho farà, ho farà empenyent en el que calgui, i ho farà al costat dels ajuntaments en el que correspongui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el preu de les matrícules universitàries

310-00004/12

La darrera pregunta del Govern és sobre el preu de les matrícules universitàries, i la formula la senyora Elisenda Alamany, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies, president. Honorable consellera, dimarts 12 de juny, prop de 34.000 estudiants van fer les proves d'accés a la universitat. Els demanem si el Govern de la Generalitat pensa rebaixar el preu de les matrícules universitàries.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Respon la senyora Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Diputada... Bé, jo ho he comentat una mica abans. Som molt sensibles, molt, a la situació dels estudiants. Només saber que ocuparia aquesta con-

selleria m'he encarregat molt bé, a part de la sensibilitat social que un pugui tenir, de llegir informes com el de la Fundació Bofill, com alguns articles *Ser estudiant universitari avui*, què implica... En soc molt i molt conscient. Som també conscients de reptes que tenen les universitats per posicionar-se a nivell global i per fer front als nous reptes del coneixement, que, ho repeteixo, a nivell internacional també tenim.

De tota aquesta sensibilitat en som molt i molt conscients, però l'haurem de gestionar, i l'haurem de gestionar amb recursos. Ho farem plegats, ho discutirem plegats, perquè no només es tracta de demanar rebaixes. Hem de veure d'on traiem aquest finançament extra, deia abans. Cal també, doncs, dotar les universitats dels recursos suficients perquè puguin realitzar des dels plans d'inversions als plans de regularització de professorat, etcètera, però acabarem parlant de recursos.

Ens haurem de trobar parlant de gestió, i en això compto amb vostès per treballar plegats. Treballar plegats en el que deia abans que hem de parar de posar pedaços, i parlar d'un sistema..., d'un pacte nacional per les universitats de recerca estable, un marc estable per a tot aquests reptes que haurem d'afrontar. Però la sensibilitat, el coneixement, la necessitat que cal, evidentment, doncs, actuar progressivament en la reducció de taxes, la tenim tota.

Gràcies.

El president

Diputada, quan vulgui.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí; miri, el 2012, el *decretazo* Wert, aplaudit pel Govern català, va obrir un ampli ventall sobre el preu de les matrícules universitàries. Llavors, el responsable d'Universitats, que està assegut aquí, el senyor Antoni Castellà, que és diputat en aquest hemicicle, va decidir que Catalunya..., que la universitat catalana tindria les matrícules universitàries més cares de tot l'Estat, i les més elevades de tot Europa. La crisi econòmica que va gestionar el Govern dels millors es va fer contra les universitats. Es va retallar el finançament a les universitats, cosa que ha fet que la universitat catalana estigui per sota de la mitjana estatal i europea en inversió pública d'universitats, però també es va fomentar la precarietat del professorat –dos de cada cinc professors ara tenen contracte d'un any i cobren menys de 500 euros mensuals. I també es va augmentar el preu de les matrícules universitàries en un 67 per cent. Un alumne que avui..., un estudiant que avui vulgui matricular-se en una universitat catalana sap que pagarà més o menys una mitjana de 2.100 euros anuals.

Han estat sis anys, sis anys d'aquella fatídica decisió, i sis anys que cap dels governs de la Generalitat ha modificat aquesta política nefasta; una política nefasta que ha fet que molts estudiants no puguin accedir a aquests estudis superiors o que s'hi-potequin durant anys per poder-los pagar.

Per tant, ara és l'hora de millorar la política universitària, de reduir aquest 30 per cent, que és el compromís d'aquest Parlament de les taxes universitàries, i de millorar el finançament de les universitats.

Nosaltres creiem que Catalunya es mereix un debat sobre les universitats del país i que calen recursos per a aquestes universitats, perquè siguin autèntics centres de coneixement i no només expenedores de títols. Volem que aquest debat el facin les institucions públiques, perquè si no el fem nosaltres ens vindrà donat o ens vindrà imposat.

Senyora consellera, hi ha una nova societat que ha patit, en primera persona, esgotaments del sistema i ens toca a nosaltres, i ens obliga a construir una nova època; una nova època on puguem discutir quin és el model d'universitat que volem per al nostre país.

Nosaltres creiem que la universitat és el pilar de progrés que pot construir aquesta nova època. I a mi m'agradaria que avui poguéssim sortir amb el compromís al

qual es va arribar en aquest Parlament de rebaixar el preu de les matrícules i de poder començar aquesta nova època amb aquest pilar del progrés que és la universitat. Gràcies.

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

(Alguns aplaudiments.)

La consellera d'Empresa i Coneixement

Totalment d'acord. Estem totalment d'acord en el que volem. Ho he dit abans..., executar... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera.)* I crear el pacte nacional per a universitats i recerca. Això és una reforma estructural.

I he dit que la volia fer amb consens, que la farem pactada, però també he parlat que hem d'analitzar els recursos. Conceptualment podem estar-hi d'acord, és que només faltaria. Tan poca sensibilitat preveuen que tenim? Però parlem de recursos. Parlem de recursos també, de com els generem. Parlem de quin sistema nosaltres volem dotar per a aquestes universitats. En tot això haurem de baixar i haurem de baixar al detall, perquè només dient que, evidentment, tots estem d'acord que voldríem unes taxes universitàries inferiors, un major finançament, però haurem de buscar els recursos per fer-ho i haurem de buscar quin sistema tenim per, com deia, adaptar-nos.

A part d'això, i ens preocupa moltíssim, com deia, per posar un exemple, quines sortides estem donant ara a algunes demandes que arran de la nova indústria, per exemple, 4.0 tenim a la universitat? Com dotem els professionals necessaris per a aquestes noves professions que...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Empresa i Coneixement

...ni ara existeixen. Són reptes de futur que afrontarem.

El president

Un cop acabades les preguntes al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la renovació dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

317-00003/12

La primera pregunta, la formula la senyora Natàlia Sánchez, per part del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia. Bon dia, president. Davant la urgent necessitat de renovació del Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ens podria garantir que aquesta renovació no es farà fruit d'un acord de partits i, per tant, fruit d'un repartiment de cadires?

El president

President.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

President. Diputada, li puc garantir que, efectivament, aquest Parlament discutirà i abordarà aquest tema com sempre ha fet. I, per tant, que, evidentment, això ho discutirem entre tots i s'aprovarà, com no podia ser..., entre tots els grups parlamentaris.

(El president dona la paraula a Natàlia Sánchez Dipp.)

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, president, crec que no ha aclarit ni ha garantit que aquesta renovació es pugui fer o no, si es farà fruit d'un acord entre els partits de Govern. De fet, el que li demano concretament és si la renovació del consell de govern es farà per dos terços de la cambra, garantint d'aquesta manera la despartidització de la governança dels mitjans públics de comunicació del país.

I, així mateix, si aquesta renovació tindrà en compte les demandes que venen de lluny per part dels treballadors i treballadores de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, que és formar part d'aquesta governança amb propostes que ja se'ls han posat sobre la taula.

Per tant, hi insisteixo, no es tracta de debatre i que s'aprovi, eh?, fruit d'acords entre els partits de Govern, sinó el que els demanem és que es pugui aprovar fruit d'un acord que tingui el suport dels dos terços de la cambra, com a mínim, i, per tant, que avancem cap a una governança independent, professional i compartida amb els treballadors i treballadores dels mitjans audiovisuals.

Per tant, entenc que amb la seva resposta no ens ha aclarit el nostre dubte.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Jo em remeto a la legislació actual, i seguirem els procediments que s'han seguit fins ara. Si anem a una qüestió més de fons, que em sembla que és el que pretén també la pregunta, quant a garantir aquesta neutralitat, imparcialitat, implicació també dels treballadors en la gestió i en el model, li puc dir que sí, que naturalment la voluntat d'aquest Govern és exactament aquesta. La voluntat d'aquest Govern és que els professionals, en tots els àmbits –i vostè ara em posava la televisió, els mitjans públics de comunicació, podríem parlar també dels mossos...–, s'encarreguin de tirar endavant amb tota la professionalitat, independència i transparència, doncs, els seus diferents àmbits d'actuació.

Per tant, què més ens agradaria a nosaltres que models com els anglosaxons? Cap aquí és on hem d'anar. Quan nosaltres també diem, com a política de govern, que posem en el centre de les nostres polítiques les persones és que volem també que aquestes persones tinguin accés als mitjans més plurals, més democràtics i més crítics que puguem tenir. I, per tant, aquest Govern vetllarà perquè això sigui possible, a través de l'elecció dels seus membres, a través de l'acció de control que es pugui fer, i naturalment responant a les seves preguntes. Però aquesta és la filosofia de fons que té aquest Govern. Penso que aquest és el debat interessant, i no les formalitats sobre com escollirem uns determinats representants, que estan perfectament delimitades.

Gràcies.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'una taula per al diàleg a Catalunya i sobre com s'ha d'abordar el diàleg a Catalunya i amb el Govern de l'Estat

317-00004/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Bon dia, senyor president. Quan la setmana passada ens vam reunir vostè i jo, li vaig fer una proposta, una proposta per desencallar la situació que estàvem vivint, que era l'articulació d'una taula per al diàleg a Catalunya. De fet, la portaveu del Govern, la senyora Artadi, va dir que ho veia amb bons ulls, si no ho recordo mala-

ment, i li voldria preguntar a vostè com creu que en aquesta nova etapa que obrim, una nova etapa marcada per la sortida del 155, però també per la conformació d'un nou govern a l'Estat, s'haurien d'afrontar tant el diàleg amb el Govern de l'Estat com el diàleg intern a Catalunya.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Diputat, efectivament, aquest va ser un dels temes de la nostra conversa, però no només va ser un tema que va sortir a la nostra conversa: precisament va ser un tema molt central en totes les converses que vam poder tenir amb els diferents grups que van acudir al Palau de la Generalitat, aquesta necessitat de diàleg no només amb el Govern de l'Estat, sinó també intern.

En aquest sentit, em sembla també especialment interessant la reunió que vaig mantenir amb els sindicats, que em demanaven reactivar aquell pacte d'acord permanent, eh?, que en el seu moment s'havia impulsat, en el sentit d'establir aquests mecanismes no conjunturals, sinó gairebé estructurals, de diàleg entre tots plegats; que penso que aquesta és una necessitat que la societat catalana comparteix, i, per tant, no només des d'una taula política, penso que també amb els sindicats, penso que també la iniciativa en el seu moment del president del Parlament, doncs, va posar sobre la taula...

Tenim en aquests moments..., la societat catalana ens està exigint a tots plegats que parlem, que dialoguem, i jo celebro la seva proposta.

(El president dona la paraula a Xavier Domènech Sampere.)

Xavier Domènech Sampere

Gràcies per la resposta, però crec que hauríem de concretar més. Bàsicament perquè vostè assumirà una responsabilitat en representació de tot el poble de Catalunya en l'inici d'aquest diàleg amb el Govern de l'Estat. I no només vostè assumirà aquesta responsabilitat: col·lectivament, en aquest Parlament, hauríem d'assumir aquesta responsabilitat del diàleg intern i del diàleg amb el Govern de l'Estat.

Un diàleg que ens faci més forts i fortes a totes, un diàleg que ens permeti recuperar la bilateralitat, un diàleg que ens permeti, efectivament, parlar de tu a tu a l'Estat. I crec, modestament, que vostè només podrà parlar de tu a tu a l'Estat si hi parla amb veu de tots i totes, i no tan sols del Govern o de la majoria parlamentària. I, per tant, crec que s'ha de constituir un organisme en el mateix Parlament de Catalunya; és a dir, no tan sols una plataforma, una altra plataforma, unes trobades, unes reunions, sinó un organisme en el mateix Parlament de Catalunya, conformat tant pel conjunt de forces polítiques d'aquesta cambra –tot el conjunt de forces polítiques d'aquesta cambra– com per totes aquelles entitats que s'han significat en la proposta, amb diferents posicionaments amb relació al conflicte, amb diferents i diversos posicionaments amb relació al conflicte, i també amb propostes de sortida.

Crec que només assumint aquesta responsabilitat col·lectiva en aquest Parlament i que vostè assumeixi també aquesta proposta com a president de la Generalitat de Catalunya podrem parlar d'un diàleg real tant intern com extern. D'altra manera, el que viurem és un exercici més de debats constants que anem reproduint en aquest Parlament en episodis simbòlics, episodis de diferent índole, i no afrontem com hem de desbloquejar la situació i quina proposta té cadascú per desbloquejar la situació actual i la futura.

I deixi'm fer-li una recomanació en el dia, avui, de *Don Quijote*. També deia Cervantes: «*Confía en el tiempo, que suele dar dulce salida a amargas dificultades.*»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. President...

El president de la Generalitat

Sí, em sembla que parlarem de *Don Quijote* en algun altre moment, avui. Si arribem a la conclusió que aquest acord, aquest grup, ens ajuda a tots plegats a mantenir aquest debat, per la meua banda encantat de participar-hi. D'alguna manera, entenc que aquests debats són els debats que ha de fer el Parlament de Catalunya en si mateix. Per això som aquí, perquè entre tots, en sessions plenàries, en les nostres comissions, tinguem aquesta capacitat per debatre. Però, si creiem que aquest grup més concret, doncs, pogués ser, per nosaltres no quedarà.

També respecte al debat extern que hem de tenir amb l'Estat, l'Estat no només és el Govern de l'Estat, l'Estat vol dir moltes coses. I l'Estat vol dir també, doncs, els grups parlamentaris que hi han en el Congrés. Jo estic molt content de poder-me reunir dilluns amb el senyor Pablo Iglesias, que vindrà a Barcelona, i penso que serà una reunió molt profitosa. Per nosaltres, tot el que pugui ser bastir ponts amb l'Estat, i especialment amb els republicans de l'Estat, doncs, per nosaltres és molt interessant, perquè ens ajuda a anar explicant també el nostre projecte català i a entendre millor el projecte seu per a Espanya.

Des d'aquest punt de vista, obert, doncs, a aquesta iniciativa. Parlem-ne, concretament, entenent que el Parlament hauria de fer en gran part aquesta funció.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives institucionals per al consens intern

317-00002/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. President, sense abandonar el registre del company Xavier Domènech, correm el risc, al final, de que entre tots ho farem tot, i jo voldria centrar-me, si m'ho permet, en la seva responsabilitat com a president. I, per tant, estem parlant aquests dies molt de la relació entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya, d'aquesta negociació entre institucions catalanes i institucions espanyoles, però, des del nostre punt de vista, gairebé gens de l'esforç que hem de fer internament.

Nosaltres sentim amb preocupació manifestacions per part del Govern de Catalunya sobre el retorn a una via unilateral, que nosaltres considerem que té, ha tingut i podria seguir tenint uns costos inassumibles, de tot ordre. Nosaltres creiem que és un altre camí el que cal emprendre, però és un camí que requereix un consens ampli en aquesta cambra, un consens mínim de dos terços, de noranta diputats d'aquesta cambra, si volem fer canvis rellevants del nostre sistema institucional.

I per això, president, jo voldria adreçar-me a vostè i preguntar-li –a banda de felicitar-lo per la iniciativa de rebre els grups parlamentaris com a primera mesura de cara a preparar aquesta interlocució amb l'Estat– si des del punt de vista del necessari consens intern està disposat a emprendre iniciatives institucionals com a president en aquesta direcció.

(El president dona la paraula al president a la Generalitat.)

El president de la Generalitat

President... Diputat, jo també li agraeixo, doncs, que d'alguna manera trenqués una relació freda, distant, una relació a la qual ens havia portat l'aplicació del 155, no?, certament... Jo penso que la virtut de les reunions que vam tenir al Palau de la Generalitat, d'alguna manera, mostren aquesta paraula que tant ens agrada dir, el «*capteniment*» d'aquest Govern en el sentit d'oferir aquesta mà estesa per poder

parlar de tot amb tothom. Jo repeteixo, insistentment, que no només és diàleg, sinó, penso, al meu entendre, que és diàleg prenent riscos. Si no és difícil pensar... L'altre dia un company em deia: «És que el que ens hem d'imaginar en aquesta cambra, per exemple, aquí al Parlament, és que tenim un gran elefant.» És que aquí hi ha un gran elefant, que no el veiem, o que no volem veure, que és l'elefant del dret de l'autodeterminació. La gran qüestió de Catalunya és aquesta.

Jo, en la reunió que tindrà amb el senyor Pedro Sánchez, naturalment que li hauré de parlar de com resollem el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Aquesta és la qüestió. Que n'hem de seguir parlant? És que només faltaria. Però és que nosaltres tenim un projecte, un projecte que arrenca del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, un referèndum que li reconeix el valor polític a la declaració d'independència del 27 d'octubre, i un projecte que aspira, de manera democràtica i pacífica, a arribar a la república catalana, a fer-la efectiva. Aquest és el nostre projecte.

Entenc que hi han altres projectes sobre la taula; per exemple, el projecte del Cercle d'Economia, que em va semblar –i ho vaig expressar així als empresaris– un projecte valent, perquè almenys posaven un projecte a sobre la taula. El que vostè em pregunta i jo em permeto ara repreguntar-li, i després gairebé no tindrà temps, jo..., però és de dir-li: quin és el projecte del PSOE?, quin és el projecte que tenen els socialistes espanyols per resoldre aquesta qüestió? Aquesta és també la meua pregunta.

El president

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

President, vostè potser, si m'ho permet, abuseix de saber que jo el contestaré. *(Rialles.)* Però voldria dir molt ràpidament algunes coses.

Una. Vostè diu que el gran elefant és el dret d'autodeterminació. Permeti'm que en discrepi: el gran elefant és si dos terços d'aquesta cambra es posen d'acord en alguna cosa per avançar. Aquest és el... *(Aplaudiments.)*

Segona qüestió que li volia dir. Vostè atorga a l'1 d'octubre..., com a generador d'un mandat democràtic. Nosaltres no li donem aquest valor. I és que a més li diem, respectuosament, a vostè, a la institució i a tots els catalans, particularment als que hi van participar: no s'ha acreditat una majoria en favor de la independència, ni l'1 d'octubre, ni a les eleccions de 2017, ni a les de 2015, ni a la consulta del 9 de novembre de 2014.

Per tant, nosaltres li diem: el gran elefant, efectivament, que dos terços d'aquesta cambra es posin d'acord en cap a on avançar amb millor autogovern i més finançament.

I vostè em diu: quin és el nostre full de ruta? Doncs acabar amb una reforma combinada de la Constitució i de l'Estatut que es pugui sotmetre a referèndum del poble.

(Aplaudiments. El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Perfecte. Doncs ja tenim una altra proposta sobre la taula, si és aquesta. Veurem quin és, en concret, el detall. Aquesta és una proposta; nosaltres tenim la proposta de la república catalana; el Cercle d'Economia està posant una altra proposta a sobre la taula. Bé, aquestes són les propostes que hem de debatre, és que aquest país necessita debatre sobre aquestes propostes! Jo estic d'acord en que fem aquest debat. I jo hi segueixo insistint: el dia que jo rebí els arguments per part dels que volen continuar a Espanya, arguments sòlids i, al meu entendre...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...–sí–, forts com perquè jo pugui compartir aquesta posició, doncs, en parlarem. Però, vull dir... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre com enfoca el diàleg amb el Govern de l'Estat i què n'espera

317-00006/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. La nostra pregunta és clara, és senzilla, i li permetrà acabar la pregunta, probablement, que li feia el senyor Iceta; és: com enfoca el diàleg i què n'espera, d'aquest diàleg amb l'Estat, i com prepara la reunió amb Pedro Sánchez? I aquí ens deixarà fer-hi la nostra aportació. Hem de ser els reis del diàleg; això ens ho deia manta vegades Oriol Junqueras. Quantes vegades l'hem sentit parlar de la necessitat de parlar sempre i amb tothom, i de parlar encara més amb aquells qui menys ganes tenen d'escoltar-nos? Quantes vegades hem demanat des d'aquesta cambra resoldre aquest conflicte amb diàleg, amb una taula al davant? Quantes? Milers.

Ara tenim la taula. No tenim la sensació que estiguem encara en condicions, que sigui una oportunitat per resoldre el conflicte dialogadament; però tenim la taula, i hi hem de ser. Hi hem de ser per poder denunciar la repressió mirant l'Estat als ulls; per denunciar la seva violència, però també la retallada de drets i de llibertats que afebleix la democràcia; per dir-li a l'Estat que ja està bé que la ultradreta campi lliurement pels nostres carrers. Hi hem de ser perquè a les urnes sempre guanyem nosaltres, i la seva resposta no pot ser la violència, si és que encara es consideren un estat democràtic. Hi hem de ser perquè som un moviment multitudinari, transversal, que creix i que seguirà creixent, i que no renunciarà, i que no es rendirà malgrat les agressions i malgrat les amenaces. Hi hem de ser perquè la democràcia sempre guanya, i aquesta vegada tornarà a guanyar. Hi hem de ser perquè el nostre és un projecte de pau i d'urnes, de civisme i de vots, un projecte polític que podem defensar a tot arreu, un projecte pensat per millorar la vida de tothom.

Perquè avui la república és l'única manera de fer una societat més lliure, més neta i una societat més pròspera. És el camí que marca l'1 d'octubre i el far que ens guia cada dia. Perquè, si algú ha d'abaixar el cap, segur que no hem de ser nosaltres, ni les nostres institucions, ni el poble que va defensar les urnes davant de la violència. Perquè on nosaltres hem posat mobilització ciutadana, programes electorals, victòries parlamentàries i urnes, l'Estat hi ha posat amenaça, violència i repressió. Avui, homes de pau, homes de diàleg, són injustament a la presó, i els devem no renunciar a res, parlar de tot, però no renunciar a res...

El president

Senyor Sabrià, se li ha acabat el temps.

Sergi Sabrià i Benito

...perquè, si ho féssim, renunciariem també a la seva lluita.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

(El president de la Generalitat comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...això és una pregunta –això és una pregunta. A veure, jo gairebé no puc afegir-hi gaires coses més, en el sentit de que comparteixo plenament, no podria ser d'una altra manera, aquesta reflexió. Però potser sí que puc ajudar a explicar a la cambra, també, en el punt en què

ens trobem en les negociacions amb el president del Govern espanyol per celebrar la reunió i com la volem enfocar.

Com saben, després d'uns intercanvis, doncs, d'uns missatges, el senyor Pedro Sánchez es va posar en contacte amb mi per tirar endavant el que podia ser aquesta reunió conjunta. Vam decidir, i en aquest sentit jo hi vaig coincidir, que cap dels dos no volíem una reunió de foto, una reunió que només servís per fer-nos una foto. I, des d'aquest punt de vista, vam coincidir a tenir dos equips que s'encarreguessin de negociar el que podria ser el contingut d'aquesta reunió: com saben, per part del Govern espanyol, la ministra Meritxell Batet, per part del Govern català, la consellera Artadi, que estan avançant –que estan avançant– i ja tenim una proposta de tres dies, de començaments del juliol, doncs, per poder tenir aquesta reunió, no? I estem avançant també en els continguts.

Però és evident que nosaltres anem en aquesta reunió, primer, amb la voluntat de que hi hagi una segona i una tercera reunió. A mi, això, em sembla un missatge molt important. Volem ser aquí no només per reunir-nos un cop. Quan parlava també amb el diputat Xavier Domènech, penso que aquest diàleg si en lloc de fer-lo conjuntural el féssim estructural –que és el que normalment passa en qualsevol país civilitzat, que es debaten les coses, se'n parla, la política fa de..., es parla de política–, doncs, per nosaltres, és aquesta la via en la qual creiem que hauríem d'anar. Per tant, nosaltres no veiem que això passi només per una reunió amb el Govern espanyol. Nosaltres volem tenir moltes reunions amb el Govern espanyol per poder negociar l'elefant, si em permet, senyor Miquel Iceta.

És a dir, necessitarem parlar de moltes coses. És possible i raonable pensar que en una primera reunió el Govern espanyol exposarà el seu legítim punt de partida, i nosaltres exposarem el nostre punt de partida. Això ens ha d'impedir seguir parlant? Això ens pot impedir que arribem a algun altre tipus d'acord? No, seguirem reunint-nos i seguirem intentant trobar el desllorigador.

Jo, hi insisteixo, em sento interpel·lat per la societat catalana a buscar-lo d'una manera frenètica, aquest acord. I, per tant, per nosaltres no quedarà.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la visita del rei a Catalunya

317-00005/12

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president. Honorable president Torra, en primer lloc, deixi'm constatar que si visquéssim en un estat de dret normal, com cal, no pertocaria ni fer aquesta pregunta a vostè, sinó que li pertocaria al president del nostre grup parlamentari, al senyor Jordi Sánchez, que està injustament a la presó.

El nostre grup parlamentari no deixarem mai de denunciar arreu, on faci falta, on convingui, que la realitat, la normalitat de Catalunya és que la repressió continua, malgrat, fins i tot, un canvi de govern a l'Estat espanyol.

La repressió que veiem amb els nostres presos polítics: en el Jordi Turull o el Josep Rull, en Junqueras, en Forn, en Romeva, la Bassa, la Forcadell –la presidenta Forcadell–, en Jordi Sánchez, Jordi Cuixart. També amb els exiliats polítics que tenim: el president Puigdemont, la Clara Ponsatí, Lluís Puig, la Meritxell Serret, la Marta Rovira, l'Anna Gabriel, el Toni Comín. La realitat de la repressió que també vivim alcaldes perseguits per la fiscalia, mestres, mecànics, artistes, músics, funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

La realitat és que aquesta repressió no amaga la greu crisi, la greu aluminosi de l'Estat espanyol, la greu crisi d'estat que hi ha a l'Estat espanyol; una repressió de l'Estat contra Catalunya, contra la democràcia, que fou beneïda, que fou autoritzada pel rei dels espanyols el dia 3 d'octubre, corejant i cobejant l'«a por ellos». Fruit d'aquesta repressió, Espanya i el rei ja no poden anar pel món donant lliçons de democràcia, perquè ja no és creïble.

I per això li preguntem, ja que ha anunciat que diu que vol venir a Catalunya, quin és el capteniment del president i del Govern en la visita del rei a Catalunya. Aquest rei que va abdicar dels catalans el dia 3 d'octubre, renunciant a fer el paper constitucional que li pertoca, i essent la institució menys valorada per tots els catalans i les catalanes, la menys valorada, on el 60 per cent dels catalans hi posen un zero: un zero al rei i un zero a la monarquia. Cap gest, cap disculpa, des del 3 d'octubre: només l'ús de la força, més presó, més exili, més repressió.

A Catalunya està clar que hi ha malestar amb el monarca, un malestar que no oblidarem, i llavors es va trencar el dia 3 d'octubre. Que els catalans som com a súbdits i que ens calia un correctiu. Nosaltres, des de Junts per Catalunya, simplement volem dir que el dia 1 d'octubre vam lluitar pels nostres drets i les nostres llibertats i que mai serem neutrals defensant la llibertat d'expressió...

El president

Senyor Batet, se li ha acabat el temps.

Albert Batet i Canadell

...els drets civils i polítics de Catalunya.

Moltes gràcies.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Diputat i companys –i m'adreço a la majoria republicana del Parlament–, penso que, efectivament, l'arribada del rei, sembla ser aquest divendres, a Catalunya, exigeix per part d'aquest país una resposta de país. Perquè més enllà de l'episodi anecdòtic d'una vinguda ara, doncs, aquest dia, efectivament, el que és estructural, el que realment està passant és la situació que vostè descrivia perfectament del que està passant en aquest país, de tots els fets que han passat en aquest país des del setembre, amb els exiliats, amb els presos polítics, amb la repressió indiscriminada, que, efectivament, molts alcaldes estan patint, no?

Bé. De tot això no hem escoltat ni una paraula del rei, com si no passés res. Com si en aquest país no estigués passant res, no? I, sobretot, el rei del 3 d'octubre, amb un discurs que molts, molts que el vam escoltar en directe, doncs, vam entendre que el rei d'Espanya deixava de ser en aquell moment, en aquell precís moment, el rei de molts dels catalans.

Des d'aquest punt de vista, també, l'assabento, a vostè i a la cambra, de que aquest matí, amb el president Mas, el president Puigdemont i jo mateix, li hem enviat una carta al rei, a la Casa Reial, explicant-li precisament això, el que està passant en aquest país. I que no pot ser que no hi hagi un pronunciament del rei sobre aquesta qüestió. No pot ser que el rei no se'n adreci al poble de Catalunya, a tots els catalans, explicant, reconeixent, comentant, expressant què va passar –què va passar– perquè el rei d'Espanya, el dia 3 d'octubre, fes un discurs com aquell.

A vegades es posa de manifest, doncs, que ningú, no?, ho penso, en aquesta cambra, ningú pot imaginar-se que el senyor Cameron hagués enviat policies a atonyinar els votants escocesos en el referèndum. Penso que això ningú s'ho pot haver imaginat, oi? Doncs crec que ningú es pot haver imaginat que la reina d'Anglaterra hagués fet mai un discurs com el que va fer el rei d'Espanya, eh? I, per tant, nosaltres li demanem en aquesta carta, al rei, que reflexioni –que reflexioni–, que tingui present el que està passant a Catalunya.

I jo vull, aquesta tarda, que també inauguraré el pavelló amb el qual la Generalitat de Catalunya contribueix als jocs olímpics..., penso insistir també en aquest discurs. Desitgem tota la sort del món als tarragonins i als esportistes que participaran...

El president

President...

El president de la Generalitat

...en els Jocs del Mediterrani, però el rei..., el rei ha de parlar.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera d'afrontar la fractura social

317-00001/12

És el torn ara, per formular la seva pregunta, de la senyor Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, la última sesión de control que se produjo en este Parlamento fue el 6 de septiembre del año pasado, justo antes de que ustedes violaran los derechos de millones de catalanes. Y lo peor es que iban de farol. Lo peor es que no iban ni en serio. Pero lo que no era de farol es la fractura social que ustedes han generado.

Y mi pregunta es muy clara, señor Torra: ¿cómo piensa usted, como presidente de la Generalitat, trabajar para revertir la fractura social que tenemos en nuestra tierra?

Gracias.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora diputada. D'entrada, convidant-la a venir al Palau de la Generalitat. *(Aplaudiments.)* Aquest va ser el meu oferiment. I em va saber greu, perquè és que van venir tots els grups de la cambra, i em va saber greu perquè no fos vostè precisament la que vingués, sinó pels votants que vostè representa. Perquè jo també vull explicar-los, als seus votants, a través de vostè, què és el que nosaltres pensem. Per això em va saber especialment greu que l'únic grup de la cambra que no vingués a parlar, que no entrés, crec, en aquest clima general que estem treballant..., que és difícil, perquè venim d'on venim, però estem treballant amb una intenció d'abaixar aquesta crispació. Ho estem fent.

I l'únic grup –l'únic grup– de la cambra que no ve a veure'ns, que no ve a veure el president de la Generalitat, al Palau de la Generalitat, Generalitat de tots, són precisament vostès.

(El president dona la paraula a Inés Arrimadas García.)

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. ¿Me va a dar usted lecciones de dialogo, cuando acaba de decir que no quiere ni coincidir con el rey en un acto público? ¿Usted a mí? *(Aplaudiments.)* ¡Pero, señor Torra..., que le pide al rey que se disculpe y ustedes no se han disculpado por nada! Pero, ¿usted va a dar lecciones de dialogo?

Y respecto a mis votantes, ya sé lo que usted piensa de mis votantes, señor Torra, y lo sabe toda Europa y toda Cataluña. Yo le digo –no me responde a la pregunta–: ¿qué le parece el conflicto social que tenemos en Cataluña? Usted lo niega. Solo quien únicamente mira a media Cataluña, puede negar el conflicto que hay entre ca-

talanes. Porque ustedes solo ven a los catalanes que llevan un lacito amarillo. ¿Qué lo va a intentar tapar, pasar por alto como sus artículos supremacistas?

Yo le digo: ustedes han fracturado la sociedad porque han roto el marco democrático que nos protegía a todos. Porque ustedes han substituido símbolos de todos, por símbolos que excluyen a millones de catalanes en la Generalitat, señor Torra.

Ustedes distinguen entre catalanes y españoles que vivimos en Cataluña. Ustedes han roto algo que estaba cohesionado, que era la convivencia en Cataluña. Y ustedes declaran persona *non grata* al partido que ha declarado..., que ha ganado las elecciones, al jefe del Estado. Usted decía «puentes con el Estado» y resulta que no se quiere ni ver con el jefe del Estado. ¿Ve usted la incongruencia, señor Torra? ¿Se cree que a usted se le va a perdonar siempre todo?

Yo le digo..., nos preocupa tanto la fractura social que hemos pedido en este Parlamento un pleno específico para recuperar la convivencia, con tres propuestas, señor Torra, muy fáciles: que se respete el marco de convivencia –nadie tiene que renunciar a sus ideas, pero sí a desplegarlas ilegalmente–; segundo, condenar todas las violencias –aproveche este minuto y medio que le queda para hacer lo que no ha hecho su *consellera*, por favor, que es condenar la violencia del CDR que impidió un acto a Cervantes... (*Aplaudiments.*) Nosotros condenamos firmemente cualquier agresión que sufra cualquier persona ya lleve un lazo amarillo, ya sea un medio de comunicación independentista... (*Remor de veus.*) Sí, lo hemos hecho. Ustedes, y me apuesto lo que quiera, a que usted va a ser incapaz de condenar la violencia...

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...del CDR. Hágalo, reflexione, porque de usted depende la convivencia en Cataluña. (*Aplaudiments. El president dona la paraula al president de la Generalitat.*)

El president de la Generalitat

Diputada... Hi hagut una..., ho ha dit la consellera, hi ha hagut una foto preciosa en aquest debat i en el Parlament, que és la foto de tots vostès amb un exemplar d'*El Quijote de la Mancha*. I, com deia la consellera, espero que tots l'hagin llegit, ho dono per descomptat. Jo..., va ser una de les grans lectures de la meva joventut. Jo amb *El Quijote* vaig «disfrutar», vaig «disfrutar» com amb pocs llibres.

Jo considero *El Quijote* gairebé tan simbòlic com portar el llaç groc, perquè el millor de Cervantes és també una expressió de llibertat. Recordin una mica també tota la seva història, la seva trajectòria. Recordi què diu..., què diu, també, el senyor Cervantes quan arriba a Barcelona Don Quijote, eh?, «*archivo de cortesía*», veritat? I aquí hi ha la consellera que... I vostè em diu: «Condene, condene.»

Jo condemno qualsevol acte de violència, però condemni vostè que tenim presos polítics! (*Aplaudiments.*) Condemni que tenim presos polítics! Condemni que tenim exiliats! Condemni que tenim exiliats, perquè aquest és part, també, de l'elefant que hi ha en aquesta sala. Fins que no resolguem el tema de la llibertat dels nostres companys i amics, col·legues, de polítics honorables i honestos que estan a la presó per res, com s'està veient en tots els països europeus... En tots els països europeus resultarà que cap de les persones que estan imputades seran extradides, en cap d'ells.

I, aleshores, què passarà amb la justícia espanyola? Com podran justificar, vostès, la justícia espanyola quan resultarà que arreu d'Europa sí que s'haurà fet justícia i, en canvi, a Espanya no? Jo condemno...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

I estic d'acord que seguim parlant d'aquest tema, naturalment.

El president

Un cop acabada la sessió de control passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions.

Interpellació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país

300-00001/12

I comencem amb la interpellació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. L'exposa la senyora Eva Granados. (*Remor de veus.*)

Si us plau, els demano que si han de sortir de l'hemicicle ho facin en silenci, ràpidament.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, consellers, diputats i diputades, és la primera interpellació després de nou mesos, és la primera de la legislatura. Han passat moltes coses a casa nostra, també a la resta d'Espanya en aquests darrers mesos i, especialment, en les darreres setmanes.

Aquesta vegada no volem parlar del diàleg –que se n'ha parlat molt a la sessió de control– necessari entre els dos governs –el president Torra en parlava, el president del meu grup parlamentari també–, sinó que volem parlar i centrar la primera interpellació en la demanda de la cerca de consensos dins, Catalunya endins, del necessari consens polític i social sobre els temes importants de país, perquè entenem que hi ha necessitat de grans esforços també Catalunya endins, entre els catalans.

Què ha passat? En aquests moments, hem passat l'època dels gestos. Vostès ja porten uns quants governs, ja s'ha reunit el seu consell executiu, avui hem fet la primera sessió de control... Nosaltres volem parlar de normalitat institucional, tot i que hi ha alguns grups parlamentaris que no volen situar-la en aquest hemicicle. I nosaltres el que els diem és: «Vostès tenen el poder.» I nosaltres ens preguntem: «Tenen el poder per fer què? Què és el que volem fer des del consell executiu?» Ara és el moment de la gestió. I nosaltres, en aquesta interpellació, el que els volem preguntar és què pensen fer i com ho pensen fer.

No fa gaires dies, el Cercle d'Economia va fer una sessió on van tenir presència els diferents grups parlamentaris. Jo vaig estar en aquella sessió i vaig sortir una mica decebuda, perquè fins i tot teníem la sensació que no compartim ni el diagnòstic de la situació del nostre país. I, clar, el primer que ens agradaria que ens aclarissin és: entre vostès, qui porta la veu cantant, qui guanya? Necessitem que s'aclareixin entre vostès. Perquè, depèn de les rodes de premsa, depèn de les declaracions, depèn del conseller o la consellera que hi intervé, doncs, parlen de desobediència, parlen de diàleg, i exactament no és el mateix. El mateix president Torra en aquest hemicicle encara no ha aclarit si pensa respectar la llei o no.

Nosaltres sabem..., el president del meu grup, el Miquel Iceta, ho deia ara fa un moment: «No hi ha mandat, no hi ha república.» El president Puigdemont el 26 d'octubre deia: «No tenim res, no tenim estructures d'estat, no tenim els Mossos, no tenim cap fons econòmic ni cap mediador.» El diputat Tardà també deia: «No som independents perquè no hi ha hagut una majoria de catalans que s'hagin declarat a favor de la independència.» I potser el llaç en aquest cas el podem posar, l'ha posat l'exconsellera Ponsatí, quan va dir: «Jugàvem al pòquer i anàvem “de farol”.»

Per tant, constatat això, no per part nostra sinó per part de vostès, el que voldríem saber és què passa amb els òrgans aquests que diuen que volen organitzar: què passa amb l'assemblea d'electes, què passa amb el consell de la república; això existeix, no existeix? Per nosaltres és una suplantació.

I també ens preocupa que estiguin vostès dins del Govern amb una cursa per la gesticulació. Avui ho hem vist a la sessió de control. El Grup Republicà i el Grup de Junts per Catalunya feien la mateixa pregunta al mateix Govern i al mateix conseller. No sé si és que hi ha dos governs en un govern. I també hem vist en l'estructura de govern que el senyor Aragonès i la senyora Artadi tenen la mateixa figura replicada, a una li diuen «comissionat» i a l'altra li diuen «oficina», però al final estem parlant exactament del mateix. No sé si és que tenim dos governs dins d'un govern que es diu provisional. Necessitem, amb aquesta interpellació, que ens ho aclareixin, que s'aclareixin entre vostès, perquè, si tenen el poder, el poder per què? Perquè tenim la sensació que o bé no saben on van, o bé no saben com fer-ho, o bé ens estan enganyant una declaració sí, una declaració no. I ens agradaria saber quina de les dues és la bona, la bona declaració, si és la del diàleg o si és la de la desobediència. Perquè el que ens sembla... President, no tinc el rellotge aquí i no sé com vaig de temps ni res. No ho sé. Ho dic per organitzar-me la intervenció, perquè...

El president

A mi sí que em marca. Prego als serveis si ho poden resoldre...

Eva Granados Galiano

Sí? D'acord. No, no; ho dic perquè...

El president

En tot cas, ja l'avisaré; no pateixi.

Eva Granados Galiano

...jo vaig fent, però... D'acord.

Li deia al senyor Aragonès, que és qui em respondrà la interpellació: nosaltres tenim la sensació..., i la veritat és que nosaltres volíem que es dissolguessin els fronts, que no hi hagués fronts, i ara el que veiem és que potser de manera soterrada ens dividim entre els que volen, els que volem trobar la solució, i els que viuen o volen viure en el conflicte. I aquí sí que s'ha barrejat, eh?, aquest hemicicle. Avui ho hem vist a la sessió de control; sembla aquells que volen viure de la confrontació, que estan en el bàndol independentista i no independentista, i els que volem resoldre-ho.

A nosaltres ens agradaria que aquesta comunió d'interessos que veiem entre Ciutadans i Junts per Catalunya no fos majoritària al nostre país, i que hi hagués una majoria àmplia, ben gran, d'aquells que volem trobar una solució al conflicte, al problema, perquè ara sembla que hi ha un bloc, i aquí hi podríem tenir la gent de Ciutadans, la gent de Junts per Catalunya i la gent del Puigdemont, que viuen d'alimentar aquest suposat període d'excepcionalitat, i nosaltres el que volem és que manin aquells que volen contribuir a solucionar el problema.

Ho hem dit moltes vegades: constatem els errors i mirem de no cometre els mateixos. La unilateralitat no porta enlloc i fora de la llei només hi ha retrocés nacional i també social. Que no guanyin els que pensen que contra Rajoy es vivia millor, eh? Mirem-nos al mirall, no ens agrada el que veiem, constatem els errors. I, si us plau, com que no els agrada el que veuen al mirall –a nosaltres, tampoc–, deixin el retrovisor. Porten tota la sessió de control, porten tot el que portem de mandat, i sembla que les iniciatives parlamentàries i de govern també són de posar el retrovisor. Nosaltres els convidem a que mirin endavant, que mirem de trobar una solució, que superin aquesta fase de que Espanya és irreformable: Espanya ha canviat, Espanya té un govern que vol dialogar, i vostès continuen ancorats encara en aquella Espanya que no volia ser reformada.

Mirin, hem perdut el temps; portem cinc anys on en aquest país no s'ha fet el que calia. Cadascú ho diu per unes causes diferents, però tenim un país en llista d'espera. Fins i tot en els temes consensuats. Jo feia repàs de les mocions i de les lleis que havíem consensuat en aquest Parlament, i que el Govern, durant l'època en què podia tirar endavant les coses, no les va tirar endavant.

Nosaltres els demanem que recuperin aquelles lleis que vam consensuar, que recuperin aquells temes en els que tots estàvem d'acord, i que posem fil a l'agulla, a governar, a gestionar. I estem parlant de temes tan importants com la protecció de menors, la violència de gènere, la formació professional, les escoles bressol... –avui, a la sessió de control se n'ha parlat, d'escoles bressol, també de les taxes universitàries–, la renda garantida de ciutadania... Tenim molts temes que havíem pactat, que aquest Parlament s'hi havia pronunciat a favor de manera unànime, i que vostès, quan van estar al Govern, no els van tirar endavant.

Per tant, en aquest país que tenim en llista d'espera, fins i tot en aquells acords per unanimitat, si us plau..., que els divuit mil escolars que estan encara a barracons, que els quinze mil ciutadans que esperen una renda garantida de ciutadania, aquells ciutadans que esperen noranta-cinc dies per arribar a veure's amb un metge especialista, o que l'un de cada tres dependents que al conjunt d'Espanya és dependent –ho és– és català..., doncs que totes aquestes persones vegin en aquest Govern que comença a caminar aquell que ha de trobar solucions per cadascun dels seus problemes.

El Miquel Iceta ho deia en la seva intervenció i nosaltres no ens cansarem de dir-ho: vostès tenen una majoria parlamentària, no tenen majoria social. De fet, el senyor Torra és president per un vot. I jo crec que serà bo que recordi cada vegada que vol parlar en nom de tots els catalans que va ser president només per un vot i que, per tant, quan faci cadascuna de les afirmacions pensí en el conjunt de la ciutadania de Catalunya i no només en aquesta majoria parlamentària, molt exigua, que no és una majoria social. I, per tant, l'emplacem a que ens representi a tots quan parla en nom de tots.

Aquí al nostre Parlament es va establir un blindatge democràtic perquè les lleis importants no es poguessin reformar amb exigües majories. I parlem de la llei dels dos terços. En aquests moments, nosaltres li demanem que aquelles majories que es necessiten per fer una reforma electoral, per reformar l'Estatut, per tocar el Consell de Garanties Estatutàries, la Sindicatura de Comptes o la sindicatura de greuges, que són aquestes majories qualificades, les facin servir pels grans temes de país, que no es saltin la llei i que no es saltin aquestes majories imprescindibles. I, per tant, els demanem respecte per les normes, per aquest blindatge democràtic que vam establir aquí al nostre Parlament, i que no torni a passar el que va passar durant aquesta tardor.

Se n'ha parlat molt, de l'elefant, en aquesta sessió de control; se n'han fet diversos símls, de l'elefant. Jo crec que el que es va trencar a la tardor, que va ser molt..., i el president Torra diu que és el dret d'autodeterminació, i jo crec que l'elefant també és el trencament de la confiança entre nosaltres, de consensos que havien funcionat en aquest país des dels anys vuitanta, i que vostès els van trencar aquesta tardor passada, això costarà més de tirar-los endavant. Jo avui li estic fent com tres nivells de proposta... –tinc només trenta segons; ho faré a la segona part–, però estem parlant de diferents nivells. És evident que no solucionarem aquesta ruptura de la confiança que es va produir a la tardor; necessitarem temps, necessitarem molt diàleg i molta reciprocitat entre nosaltres i molta confiança, i treballar la distensió per tornar a mirar-nos als ulls amb confiança els uns als altres. Però sí que tenen feina com a govern, sí que tenen feina per treballar des del consens en temes de país, en temes importants, en temes socioeconòmics, en temes més institucionals, i evidentment...

El president

Senyora Eva Granados...

Eva Granados Galiano

... també en temes de model d'autogovern. Seguiré després.

El president

Respon el vicepresident del Govern, senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, conselleres, consellers, diputada Granados, nosaltres seguirem mirant el retrovisor mentre enrere hi hagi companys exiliats i companys empresonats. La condició per deixar el retrovisor és l'alliberament i el retorn lliure de les persones que per una qüestió política no poden estar asseguts en aquesta cambra. (*Aplaudiments.*)

Per tant, a nosaltres més que a ningú ens agradaria deixar aquest retrovisor, ens agradaria deixar-lo de mirar, perquè provoca, evidentment, un dolor personal, però provoca també un dolor social, perquè té una afectació sobre sentiments, sobre identifications d'una part molt important de la nostra societat. I l'exemple més clar és que qui hauria d'estar responent aquesta interpellació seria el vicepresident Junqueras i no pas jo mateix.

Deia vostè: «Ha passat temps.» Sí, han passat vuit mesos de 155. I aquest Govern n'està reparant els efectes. Ho ha estat fent el conseller Chakir El Homrani, posant al dia, per exemple, tota una sèrie de contractes en l'àmbit del tercer sector que havien quedat paralitzats. O s'ha posat també en l'àmbit d'Ensenyament, en l'àmbit de Salut, en l'àmbit de Cultura, en l'àmbit de Territori, en molts àmbits de govern. Per tant, ho estem posant al dia.

Perquè el 155..., quan vostè parlava de gestos, el 155 no ha estat un gest, ha estat una realitat palpable que ha canviat il·legítimament un govern, que va forçar la convocatòria d'unes eleccions, que no van produir el resultat esperat que buscaven alguns dels seus impulsors, perquè va haver-hi uns resultats electorals determinats.

Vostè pregunta: «Quin és l'objectiu d'aquest Govern?» Doncs l'objectiu d'aquest Govern és la república catalana. És el projecte que defensem i que defensem d'acord amb el nostre programa electoral, de les dues formacions polítiques que han donat llum a aquest Govern, i que, a més, doncs, va ser explícit en el discurs d'investidura del president Torra.

Evidentment, com ho volem fer, això? Doncs ho volem fer amb un gran consens. I ho volem fer amb àmplies majories. I ho volem fer, els canvis que s'hagin de fer en l'àmbit de sobirania, de quines són les jurisdiccions en un país, que es puguin fer, com es fan en democràcies avançades: com es fa o com s'ha pogut fer al Quebec respecte del Canadà o a Escòcia respecte del Regne Unit. Per cert, quan els estats han entrat a defensar la seva legitimitat a les urnes, en aquests dos casos han guanyat. Per tant, potser, fins i tot, pels qui defensen la continuïtat de Catalunya dins de l'Estat espanyol no seria una mala sortida. En tot cas, aquest Govern és una sola veu, aquest Govern té un únic projecte, que és el projecte que ens uneix, que és el projecte de tirar endavant aquest projecte, aquest projecte republicà.

Vostè deia: «No hi ha mandat per això.» La meva pregunta és: «Hi ha mandat per la legitimitat de la Constitució espanyola a Catalunya, ara?» Perquè, si atensem a quins són els resultats electorals, atensem a quines han estat les respostes de la societat catalana en molts àmbits, també en l'àmbit electoral en les últimes eleccions, els partits que defensen l'*statu quo* constitucional a Catalunya són minoria. De fet, tenim un estatut, que és el del 2010, que no ha estat referendat pel poble de Catalunya; un estatut que va sortir d'aquesta cambra amb el suport de més de dos terços.

Per tant, nosaltres som els primers en defensar els consensos que s'assoleixen a Catalunya, però també demanem a tothom que siguin els primers a defensar-los a fora, perquè no podem demanar uns consensos a Catalunya i quan després s'han de defensar davant de l'Estat n'hi hagin alguns que siguin els primers que baixen del consens, perquè llavors vol dir que algú té dos drets de veto successius. I crec que, si hem de ser honestos en el diàleg necessari que hem d'obrir a partir d'ara, si hem

de ser honestos en les vies de negociació que s'han d'obrir després, podem convenir que, si hem de fer grans consensos a Catalunya, aquests després no poden ser alterats per majories de fora de Catalunya. Hem de negociar, hem d'anar amb mentalitat oberta, i això ho tenim claríssim, però no poden ser alterats, aquests consensos, no?

Clar, perquè, per exemple, vostè feia referència a tot de lleis que estan pendents; lleis que han estat aprovades per aquesta cambra. Jo li'n poso unes quantes..., que després em sembla que hi haurà una interpellació d'un altre grup a la consellera Artadi, no? Podem començar per les lleis que han estat aprovades amb el vot del Partit Socialista al Parlament de Catalunya que han estat suspeses per recurs del Govern espanyol al Tribunal Constitucional i que el Govern espanyol actual, del Partit Socialista, en podria retirar el recurs. Podem començar per aquí. I tindria tot el sentit del món que allò que vota el Partit Socialista al Parlament de Catalunya és allò que defensa el mateix Partit Socialista quan forma part del Govern de l'Estat.

I feia referència a temes que són urgents, urgents i necessaris, a Catalunya, des de fa molt de temps: en l'àmbit de la salut, de la reducció de les llistes d'espera, que s'han reduït, però que encara estem molt lluny de poder-les reduir fins al que seria raonable; en l'àmbit de la renda garantida, que l'haurem de desplegar i és un repte, evidentment, desplegar-la, i en tants altres àmbits. Però per fer això necessitem sobirania i recursos –sobirania i recursos–; que el que es pugui decidir aquí sigui respectat, i recursos financers per fer-ho possible.

Ara sembla que la xifra són els dos terços. Jo crec que dos terços no són necessaris perquè un govern tiri endavant, si no, preguntin-l'hi a Pedro Sánchez. També m'agradaria pensar que Pedro Sánchez no esperarà a dos terços per derogar la reforma laboral, o per canviar, doncs, la darrera reforma de les pensions que denunciava, o en d'altres coses, no? Per tant, nosaltres som els primers que volem construir consensos. Nosaltres som els primers que volem establir aquest diàleg Catalunya endins, i també Catalunya amb el món, i també, evidentment, amb l'Estat espanyol. I entenem que els acords a què s'arribi aquí i a què es pugui arribar amb l'Estat han d'estar referendats per la ciutadania. Perquè venim d'on venim. I nosaltres venim..., i aquí vostès han d'entendre que a nosaltres ens vincula..., l'1 d'octubre ens vincula, i, per tant, nosaltres el que no farem..., que és, allò que es va votar l'1 d'octubre, canviar-ho per no sabem ben bé què acordat en un despatx. No, no, és a dir, les solucions o les propostes a què es pugui arribar amb relació a la sobirania de Catalunya s'han de votar per part del poble de Catalunya, de la ciutadania de Catalunya.

Amb relació al diàleg amb el Govern de l'Estat, s'ha de poder parlar de tot. I, per tant, el dret a l'autodeterminació no és intercanviable –no és intercanviable– per millores en rodalies o per millores en el finançament; no ho és. I si algú es pensa que ho és, s'estarà equivocant, perquè hi haurà un problema latent que existirà i que tard o d'hora hem de poder resoldre. I nosaltres entenem que s'ha de resoldre amb el vot de la ciutadania, que és la manera... I si aquest vot és d'àmplies majories, millor que millor, molt millor, però s'ha de resoldre amb el vot i només amb el vot.

Hem tingut en els darrers dies, per exemple, alguns anuncis, no?, com el senyor Zapatero –sí, el senyor Zapatero–, que ha tornat, diguem-ne, per dir que hem de recuperar aquelles qüestions de l'Estatut que el Tribunal Constitucional va anul·lar l'any 2010 –allò que ell no va fer, no? Per tant, en tot cas –ho deia l'altre dia en una entrevista a la SER–, «a buenas horas, mangas verdes», eh?, de venir, doncs, a demanar que ara es faci allò que ell no va fer.

En tot cas, nosaltres el que creiem és que hi ha molts reptes al davant d'aquest país que han de ser abordats des del diàleg, des del diàleg intern. De fet, que es respecti el marc d'aquest diàleg des del Parlament de Catalunya i les seves decisions és un dels compromisos que tots hauríem d'assumir per afrontar-lo. I el Govern està decidit a anar en aquest sentit i tindrem moltes oportunitats. Tindrem moltes oportunitats en les diferents lleis que hem de desplegar i en les diferents lleis que volem portar en aquesta cambra, perquè crec que els reptes els compartim independent-

ment de la ideologia, independentment de quina sigui la idea de relació de Catalunya amb l'Estat que pugui tenir cadascú, i que totes són legítimes, no?

Per tant, nosaltres, oberts al consens, oberts al treball amb tots els grups parlamentaris. Ens agradaria que fos així. Hi ha algun grup que encara no participa, ni que sigui en les converses exploratòries prèvies; treballarem perquè això es pugui canviar. La resta de grups han participat en aquestes converses prèvies..., i en algunes, malgrat que hem constatat el desacord, doncs, en tot cas, és un primer pas per poder avançar. El president Torra, en el debat d'investidura, feia referència als grans debats de país, que s'han de portar endavant i que també volem amb participació ciutadana. I, per tant, també serà una oportunitat perquè hi participi no només la diversitat que representem aquest Parlament, sinó també la diversitat que s'expressa a les organitzacions socials, en les organitzacions ciutadanes del nostre país.

Per tant, nosaltres estem oberts a parlar amb tothom de tot. I quan haguem de seure amb el Govern de l'Estat, demanarem que es pugui parlar de tot. I quan haguem de seure amb els grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, hem de poder parlar de tot. Diàleg sense condicions i sense renúncies. No els exigim que renunciïn als seus plantejaments; no ens demanin que hi renunciem nosaltres.

I, en tot cas, després continuaré amb aquest debat, escoltant els seus tres àmbits de proposta concreta.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. És el torn de la rèplica, la senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. I gràcies per la resposta també al vicepresident. A veure, què vol dir «fer república»? Què vol dir? Vol dir canviar l'arquitectura institucional del nostre país? Perquè si és això necessiten dos terços. És que és així de fàcil. Perquè, clar, què vol dir «fer república»? El que fan els republicans, aquests que fan pregàries? És que, clar, no s'acaba d'entendre.

Jo crec que els seus tampoc ho entenen, eh? Vull dir, ja hem fet diversos debats i jo encara no me'n surto. I escolto el senyor Torra, escolto les rodes de premsa de la portaveu, l'he escoltat a vostè ara..., què vol dir «fer república»? De polítiques sectorials, clar, per majoria aprovem les lleis, ja ho sabem. Vam aprovar la de formació professional, encara esperem; vam aprovar que rebaixàrem les taxes universitàries, no ho veiem. No estem parlant d'això, que també, perquè a la moció voldrem incorporar diferents nivells d'acords, però què vol dir «fer república»?

Vostès han vingut al Govern, tenen la majoria parlamentària per fer govern. Diuen: «Volem fer república.» A mi no em queda clar, i crec que a ningú li queda clar exactament del que estan parlant. Perquè o bé desobeeixen, que és el que va passar la tardor de l'any passat, o bé respecten les nostres normes d'autogovern i, per tant, respecten les majories necessàries per fer els canvis institucionals que vostès volen promoure. Però no seran els que vostès vulguin promoure. Vostès tindran els seus, la resta de grups tindrem els nostres, i haurem d'arribar a acords, perquè és això, la política, no generar més problemes a la societat, no crispar més la societat, sinó intentar buscar el mínim comú denominador que generi els consensos o les majories qualificades necessàries per poder tirar endavant els canvis institucionals.

I com que vostès han arribat al Govern amb una campanya electoral on es deien coses que no depenien de vostès, jo crec que vostès ara estan una mica despistats refent el full de ruta a veure què és el que estan oferint o què volen oferir als catalans.

I com que a nosaltres ens ha votat la ciutadania i ens toca fer oposició, per aclarir-nos a quin tipus de govern hem de fer oposició i què faran, jo avui en la primera interpellació d'aquesta legislatura m'agradaria que vingués aquí el vicepresident del Govern, s'adreces al conjunt de la cambra i a la ciutadania i respongués la pregunta: què vol dir «fer república»? Quan canviem les normes institucionals, l'arquitectura

institucional del nostre país es necessiten noranta vots, i vostès en tenen seixanta-sis, i de seixanta-sis fins a noranta hi ha el diàleg, hi ha la política, hi ha l'acord. I el que vull saber és si vostès estan disposats a fer la seva feina, que no és trencar l'Estatut, com van fer el 6 i 7 de setembre, que no és organitzar un referèndum il·legal o una festa de la ciutadania, o com vostès li vulguin dir, però que no va significar re a nivell institucional.

Això és el que nosaltres volem aclarir amb aquesta interpellació, i ho fem amb una actitud constructiva, ho fem des de la voluntat d'avançar com a país, perquè s'han trencat moltes coses. Vostè deia: «Tindrem el retrovisor posat mentre hi hagi...» Nosaltres també volem que hi hagi els judicis com abans millor, i s'aclareixin les responsabilitats de tothom. I ho hem dit quaranta vegades, quaranta mil vegades que no ens agrada la presó provisional; ho hem dit moltíssimes vegades. Però, a part d'això, vostès tenen ara la responsabilitat de governar aquest país, i farien bé de mantenir això de la separació de poders, que és una de les característiques dels estats de dret, i deixar que els jutges facin la seva feina, i si creuen que no s'estan respectant els seus drets, fer tots els recursos des de les defenses, i no barrejar les institucions i no barrejar els discursos.

Recordo una entrevista d'Oriol Junqueras –ara no sé si era a eldiario.es–, i deia clarament: «Separem una cosa de l'altra. El diàleg ha de ser possible més enllà de la situació processal de les persones que estan a presó ara i que estan sent encausades.»

Per tant, facin cas a aquells que diuen que són els legítims representants del Govern de Catalunya. Separin la seva feina, la seva responsabilitat, i posin fil a l'agulla amb el que toca aquí. Perquè «fer república» no sabem el que és. Reformar l'Estatut sí que ho tenim clar, quines són les regles del joc, i es necessiten dos terços.

I, miri, vostès no han anat tirant endavant res. Vostè deia que ha baixat la llista d'espera sanitària. Sap quant? Un 0,04. Això és el que ha aconseguit rebaixar la llista d'espera sanitària el temps que van governar. I, per tant, necessitem consensos, necessitem millora de l'autogovern, i per això també es necessita fer política. I necessitem també que totes les polítiques sectorials que es van acordar la passada legislatura es puguin tirar endavant en aquesta.

Tenim la sensació –i crec que el conjunt de la ciutadania ho veu– que els trenta-tres dies del Govern Torra, si els comparem amb els divuit dies del Govern Sánchez, no passen la prova del cotó. És evident que les iniciatives del president...

El president

Senyora Granados...

Eva Granados Galiano

Ho deixo aquí, doncs.

Gràcies.

El president

Senyor vicepresident, quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. President, consellers, diputada..., no sé si estem parlant en la mateixa freqüència. Crec que no. I, per tant, quan venim de posicions allunyades, doncs, és difícil trobar la freqüència en la que parlem. I primer, potser, hem de fer aquesta aproximació. Per tant, farem un esforç.

Vostè em parlava de tres nivells de proposta. Entenc que estarà a la moció subsegüent i que no ho tindrem ara, no hem tingut l'oportunitat ara. En tot cas, abordarem la moció, n'estic convençut..., això és cosa dels grups parlamentaris, però estic convençut que els grups parlamentaris que donen suport al Govern, doncs, la moció que vostès presentin la treballaran atentament.

Vostè ha insistit molt, no?, en el contingut del projecte republicà. El projecte republicà que nosaltres defensem és un projecte de drets per a tothom, amb unes ins-

titudions que estiguin al servei de la ciutadania, basat en l'autodeterminació individual, per tant, que cadascú pugui tirar endavant el seu propi projecte de vida i amb l'autodeterminació col·lectiva, també.

Aleshores, aquesta s'ha de poder implementar com nosaltres... –i l'hi he explicat abans–, com es fa en democràcies avançades. I, per tant, si hi ha una proposta de diàleg, de negociació amb l'Estat que permeti aquest reconeixement del dret a l'autodeterminació, aquest projecte es podrà implementar com s'està..., doncs, com s'han pogut portar a terme altres projectes polítics com el que defensen vostès.

Deia, preguntava si els republicans feien pregàries. Suposo que n'hi ha alguns que sí que en fan. En tot cas, doncs, és divers, no? No sé ben bé a què es referia –no sé ben bé a què es referia. En tot cas, les forces republicanes són diverses en confessions i en opcions de consciència.

I demanava els dos terços de..., no? Feia referència als dos terços de l'Estatut. Sí, el problema és que l'Estatut, la darrera modificació de l'Estatut no es va fer per dos terços, es va fer per dotze magistrats del TC, el 2010. I el Govern del moment no va fer res, el Govern de l'Estat del moment. Res –res. I ara vuit anys després surt el senyor Zapatero i diu: «Miri, és que allò que no vaig fer jo ara potser ho hauríem de fer.» Bé, diuen: «Mai és tard», però potser, home, potser aquesta vegada sí, diguem-ne, perquè han passat moltes coses.

Deien de passar de seixanta-sis a noranta, doncs, disposats a parlar-ne –a parlar-ne. El PSC en aquesta mateixa tribuna..., el senyor Iceta havia defensat una consulta acordada. Pot ser una bona aproximació –pot ser una bona aproximació. Podríem començar per aquí.

I ens ve a dir «no facin peticions respecte a la llibertat dels presos i dels exiliats perquè hi ha una separació de poders a l'Estat». Doncs, miri, tenim la sensació que amb relació a l'independentisme no hi ha separació de poders, perquè surt el president del Consell General del Poder Judicial i diu que la raó última de la justícia a l'Estat espanyol és la unitat d'Espanya, no l'estat de dret, no els drets dels ciutadans; la unitat de l'Estat. Un president del Consell General del Poder Judicial que continua, per cert.

No hi ha separació de poders quan els nostres companys estan en presó preventiva, que no provisional, a causa d'una querella –fonamentalment d'una querella– d'un fiscal general de l'Estat –que la Fiscalia General de l'Estat és nomenada pel Govern, i malgrat que ha de defensar l'interès públic, massa vegades defensa només l'interès del Govern de l'Estat–, en què fa una construcció d'un suposat delictes de rebel·lió discutit àmpliament per magistrats i discutit àmpliament en les jurisdiccions internacionals que hi han intervingut i discutit àmpliament per la comunitat acadèmica. Per tant, separació de poders...

Quina separació hi ha de poders en aquest ping-pong que hi ha hagut entre el Ministeri de l'Interior, el d'ara, el Ministeri de l'Interior d'ara, i el jutge Llàrena, a veure qui és el responsable d'on s'ubiquen els presos en situació de presó preventiva, que semblava que tothom es volgués treure aquest problema de sobre?

En tot cas, vostè, doncs, es sent orgullosa del Govern Sánchez. Ens sembla perfecte. És lògic, no? Hi dona suport. I parlava dels trenta-tres dies del Govern Torra. De fet, són trenta-tres dies, però, en realitat, són uns quants menys, perquè per conformar el Govern n'hem tardat alguns. El senyor Sánchez no ha tingut problemes per a la conformació del Govern perquè algú, contravenint la llei, hagi vetat el nomenament de ministres. Nosaltres això sí que ens ho hem trobat.

En tot cas, estem disposats a parlar de tot, en tenim ganes. Tenim tantes ganes de parlar de tot que demanem al Govern de l'Estat parlar de tot. I estarem amatents a la seva moció, en aquests tres nivells de treball que anunciava, i que estem pendents de conèixer, per poder-ho abordar. La voluntat és assolir amplis consensos, evidentment.

El president
Vicepresident, gràcies.
(*Aplaudiments.*)

Interpellació al Govern sobre els drets civils i polítics

300-00008/12

La propera interpellació és sobre els drets civils i polítics i la formula el senyor Gerard Gómez del Moral, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats..., vicepresident, li fem aquesta interpellació justament sobre drets civils i polítics i, de fet, crec que, en realitat, guarda bastanta relació amb la interpellació anterior i amb les respostes que vostè mateix estava donant.

Tot i així, deixin-me fer un petit parèntesi inicial, si els sembla, perquè..., en fi, ara també està començant la moció de censura a l'Ajuntament de Badalona i, com a mínim jo, des d'aquí, vull donar tot el suport a la Dolors Sabater, l'alcaldeessa; a l'Oriol Lladó; a l'Àlex Mañas, i a tota la gent del govern de Badalona, com pot veure, que se'ls fa fora per pactar amb la dreta més xenòfoba que hi ha en aquest país, que és el senyor García Albiol i el Partit Popular. Per tant, com a mínim... (*aplaudiments*), ja que parlem de drets, ja que parlem de progrés, crec que també estava bé fer-ho avui aquí.

Dit això, avui no és un bon dia, efectivament, pels drets humans. Aquesta matinal, diguéssim, o aquesta..., la nit anterior, vaja, vàiem, ens assabentàvem com els Estats Units havia decidit, o ha decidit, vaja, abandonar el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides, una decisió absolutament preocupant, una decisió absolutament errònia, com a mínim des del nostre criteri, i que de ben segur és una mala notícia. I això passava, per cert, el mateix dia que s'estava donant la mà amb el rei d'Espanya –el mateix dia. Els Estats Units abandonaven el Comitè de Drets Humans mentre es reunien amb el rei Felip. És més, el mateix dia en el qual es reunien amb el rei Felip VI, els Estats Units tancava en gàbies els nens, fills de les persones immigrades, que arribaven i creuaven la seva frontera sud amb Mèxic. Això és una vulneració dels drets humans, també. I això passava amb la connivència i l'aplaudiment i amb tota la pompositat que mereix, i no la criticaré, una visita d'un cap d'estat als Estats Units. Però passava el mateix dia que arribaven aquestes imatges dels nens i les nenes tancades en gàbies als Estats Units.

Per tant, no són bons moments per als drets humans, segur, arreu del món; no ho són. Però sí que és cert, doncs, que nosaltres..., i deixin-me centrar en el que ens ocupa, també, que és Catalunya, i que és la vulneració dels drets humans al nostre país. I per parlar de la vulneració dels drets humans al nostre país, dels drets fonamentals, dels drets polítics, dels drets civils, no ho podem fer sense dir i sense començar recordant que Jordi Cuixart i Jordi Sànchez fa 246 dies que són a la presó; que Oriol Junqueras i Quim Forn fa 229 dies que són injustament a la presó; que el senyor Raúl Romeva, el senyor Josep Rull i la senyora Dolors Bassa, el senyor Jordi Turull, fa 121 dies que són empresonats; o la senyora Carme Forcadell, presidenta del Parlament, en fa 89.

També en fa més de 230 que són a l'exili el president Carles Puigdemont, la Meritxell Serret, en Lluís Puig, en Toni Comín, la Marta Rovira, l'Anna Gabriel o la Clara Ponsatí. També fa mesos que s'arrossegueu imputacions, investigacions, encausaments a centenars d'alcaldes, regidors, a mecànics, a pallassos, a artistes, etcètera.

Per tant, no podem començar a parlar de drets civils ni de drets polítics sense fer esment de tot això. No podríem fer-ho. Aquestes persones, algunes de les quals, per

cert, són encara diputades d'aquest Parlament, algunes de les quals no s'han pogut asseure ni un sol dia en el seu escó, on els va posar el poble de Catalunya per defensar els drets i els interessos del poble de Catalunya, no són al Parlament i són a la presó. I, per tant, això és una qüestió que hauríem de tenir tots molt present, i per molt que algú ho vulgui normalitzar, doncs, nosaltres no deixarem mai de recordar els presos polítics, i no pararem mai fins a aconseguir la seva llibertat.

I tot això ho fem, també, basant-nos, en fi, en pactes, en convencions molt elementals, com la Declaració universal dels drets humans, la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, el Pacte internacional dels drets civils i polítics o, si no els agraden tant tots aquests, en part també amb la Constitució i l'Estatut d'autonomia, que també consagren nombroses llibertats i drets fonamentals.

Bé. L'article 1, del Pacte internacional dels drets civils i polítics –l'article 1–, diu: «Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació –tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació–. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural.»

Bé, doncs, la resposta que hem tingut en aquest Estat ha sigut la repressió policial; ha sigut gastar-se prop de 100 milions d'euros a llogar vaixells, a enviar policies, a enviar furgonetes, a enviar totes les eines i tots els mecanismes de repressió per part d'una gent, dels ciutadans, dels votants que estaven senzillament a les portes d'una escola, d'un centre cívic o d'on fos.

Aquesta ha sigut la resposta, fins a dia d'avui, a l'article número 1 del Pacte internacional dels drets civils i polítics. Però podríem seguir, i l'article 5, en aquest cas de la Declaració universal, però que es repeteix en tots aquests preceptes, doncs, diu que «ningú serà sotmès a tortures ni a penes o tractes cruels, inhumans o degradants». Bé. I això passa mentre Espanya rep condemnes per part del Tribunal Europeu de Drets Humans que denuncia tortures, que obliguen l'Estat espanyol a indemnitzar les persones que han interposat aquestes querelles, aquests recursos en el Tribunal Europeu de Drets Humans. Anys 2018, eh? Hi ha tortura –any 2018. I es vulnera un article tan bàsic de la Declaració dels drets humans com aquest.

O, si parlem de tracte degradant, també ens podrien explicar per què als consellers i diputats se'ls va emmanillar per darrere durant centenars de quilòmetres, per portar-los a les diferents presons, quan això no passa mai. Per fer escarni? Per fer venjança?

Doncs, efectivament, estem parlant de drets, de drets humans, de drets civils, de drets polítics. Però no només afecta això. L'article 19 parla de la llibertat d'opinió, d'expressió; que aquest dret, diu, textualment, «inclou el que no pots ser molestat a causa de les pròpies opinions i el de cercar i rebre i difondre les informacions i les idees per qualsevol mitjà, sense límit i fronteres». Doncs bé, ens trobem com diferents rapers estan, a dia d'avui, condemnats a presó. No només, també altres artistes, actors de teatre, per injuriar l'Església, en un estat aconfessional, que ja porten dos citacions judicials. Hem vist el cas de l'Evaristo, de La Insurgència, del Valtònc, que justament fa poques setmanes que s'ha hagut d'exiliar del país.

De debò no els preocupa? Perquè això no va només de si un és independentista o no, que també i sobretot, perquè evidentment per als independentistes és un tracte i per als no independentistes n'és un altre. Però és que estem arribant a límits que qui qüestiona la monarquia, que qui qüestiona l'Església, que qui qüestiona o opina en contra d'un govern s'està trobant amb condemnes..., amb condemnes a presó. A Espanya sortia un rànquing de l'Associació Freemuse que deia que està per davant de la Xina i d'Iran, any 2017, empresonant artistes; davant de la Xina i d'Iran, en el rànquing de repressió als artistes.

Però no se n'adonen que això afecta a tothom? Si seguim..., l'article següent parla de la llibertat del dret a reunió. No deuen recordar vostès la llei mordassa, que limita o empara que es puguin fer arxius ideològics dels manifestants, que vulnera el dret

de defensa o el dret de seguretat o que, fins i tot, si no portes el DNI, se't pot detenir i es genera una espècie d'impunitat i de *limbo*, diguéssim, enmig de tot plegat.

És que s'estan vulnerant molts drets, també el de la participació en el Govern, que és l'article següent a la Declaració universal dels drets humans, eh?, que diu: «Tota persona té dret a participar en el Govern del seu país.» Doncs bé, a tot arreu, perquè és la Declaració universal dels drets humans, excepte aquí. Perquè aquí es nomenen uns consellers, que tenen tots els seus drets polítics intactes, i no se'ls deixa poder formar part del Govern. O aquí, al senyor Jordi Turull, que presentava la seva candidatura per ser investit president de la Generalitat, que enmig del debat parlamentari se l'empresona.

Això..., és natural que ens esgarrifem, perquè no passa en cap lloc del món excepte aquí, a Catalunya. I per això nosaltres avui, no només per als polítics o no, perquè malauradament això ja afecta a molta altra gent –afecta la societat, afecta artistes, afecta escriptors, afecta obres de teatre, afecta exposicions com Arco a Madrid–, doncs, nosaltres preguntem, vicepresident, davant d'aquesta gravíssima situació quin és el capteniment del Govern per lluitar i revertir, doncs, tots aquests efectes que estem vivint.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Gómez del Moral. A continuació, per la resposta, el vicepresident té la paraula.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president. Senyores conselleres, conseller, diputades, diputat Gómez del Moral, certament estem en un context –no només a Catalunya, també a l'Estat i ho veiem a Europa i en altres àmbits del món– en què la regressió d'aquells drets s'havien entès, que s'havien assolit, que s'havien consolidat, en l'àmbit del dret, doncs, a la lliure circulació de persones, els drets de la llibertat d'expressió, de la llibertat de manifestació, de la llibertat de pensament..., hi han moltes notícies que ens fan veure que s'està anant cap a una regressió en molts d'aquests drets.

Aquesta setmana hem tingut exemples tristíssims i no s'han produït al nostre país. Hem tingut exemples tristíssims davant dels anuncis fets pel ministre d'Interior del Govern d'Itàlia, respecte a un cens de persones del poble gitano –per tant, un cens per un motiu ètnic–, o l'anunci, ahir mateix, que els Estats Units abandonaria el Consell de Drets Humans de les Nacions Unides, no? Per tant, estem en un context en què la regressió en la protecció dels drets humans, i també dels drets civils i polítics, és un fet.

A més, es produeix en un context en què la digitalització, el control a través del que expressem a les xarxes, etcètera, té nous instruments. I, per tant, de la mateixa manera que quan van néixer els mitjans de comunicació de masses, de la mateixa manera que quan va haver-hi l'alfabetització massiva es van generar nous drets, i s'havien de protegir davant de les amenaces d'aquests drets, ara que estem en un procés, també, de canvi accelerat en l'àmbit tecnològic i digital, també s'ha de fer. Però hi han algunes altres..., és a dir, els contextos, les tecnologies són diferents, però el que s'està vivint s'ha viscut en altres temps, que és perseguir la dissidència, és perseguir el diferent i un abús de poder, no?

I, per tant, en aquest sentit, cal que el Govern s'hi posi. Hi han forces polítiques o sectors ideològics que els molesta aquest debat perquè evidentment aquest debat el que fa és fer emergir una realitat que s'està produint. I només falta veure el Ple d'avui, en què s'ha preguntat al conseller d'Ensenyament sobre com el Departament d'Ensenyament protegeix el professorat quan són acusats d'un delictes d'odi per debats que s'han fomentat a les aules, no? Per tant, a qui li molesti aquest debat, doncs, ens sap greu, s'hauran d'aguantar, perquè els seguirà molestant, perquè

aquest Govern és un govern compromès, i posarem els instruments que tinguem al nostre abast per la defensa dels drets civils i polítics.

Per això, en el decret d'àmbits del Govern, que és el decret que distribueix entre els diferents departaments les competències de cadascun d'ells –és un decret presidencial, del president Quim Torra–, va ubicar la defensa dels drets civils i polítics en el Departament de Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, perquè entenien que, associar a la Vicepresidència del Govern la defensa dels drets civils i polítics, doncs, dona un relleu més transversal en aquesta qüestió, que és una prioritat.

D'exemples, en aquesta regressió de drets civils i polítics, en tenim, i segurament el que tots tenim al cap i el que tots recordem i que molts vam viure en primera persona i en vam patir les conseqüències també en primera persona és com l'Estat va respondre l'1 d'octubre en forma de repressió i d'actuacions policials que alguns, en el seu moment, van dir que eren desproporcionades, que eren un desastre, fins i tot van formular una interpellació a l'aleshores vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, després la van retirar, però, en tot cas, una actuació injusta i que realment va atacar uns drets fonamentals.

I tenim altres exemples, com la judicialització de molts dels aspectes..., de la discrepància. Aquest és el problema: la judicialització de la discrepància, i com de la discrepància sobre com un tema pot ser tractat a l'aula, sense atendre els mecanismes que hi ha en la mateixa comunitat educativa per resoldre possibles problemes que puguin haver-hi, doncs, això es judicialitza, sota l'empara d'aquest delictes d'odi que va néixer, que es va incorporar en el dret penal per defensar les minories, per defensar els col·lectius que, donades les condicions i la seva situació de minoria demogràfica en una societat, podien ser objecte de discriminació. I veiem que ara serveix per a una altra cosa, serveix per atacar la dissidència, serveix per atacar la crítica a la que tots els poders públics estem sotmesos. És a dir, a mi hi ha coses que ens diuen, no?, que potser no m'agraden, i que no m'agraden gens, però no per això és un delictes d'odi.

Per tant, entenc que una cosa és la crítica política, fins i tot alguna crítica pots creure que és totalment excessiva, però no és un delictes d'odi. Quan això es fa en algun altre col·lectiu, uniformat, doncs, hi ha hagut..., abusant de la presumpció de veracitat que se suposa que tenen els funcionaris públics, alguns d'ells han impulsat denúncies que després, en molts casos, la justícia ha acabat desestimant.

O la persecució contra la llibertat d'expressió per delictes d'opinió a artistes, amb lletres que a alguns no ens agraden gens –gens–, unes lletres que a mi no m'agraden gens, ja l'hi asseguro, però defensaré el dret a cantar-les. Com em pot agradar o no una entitat que convoca un acte, però defensaré el dret d'aquesta entitat –i abans se n'ha parlat–, com a totes, a fer els actes que consideri. Perquè la llibertat d'expressió té valor quan la defenses respecte a qui està opinant una cosa o qui representa un àmbit ideològic que tu no comparteixes. I aquí és quan té valor, la llibertat d'expressió; si no, és molt fàcil, no? Per tant, actuacions contra la llibertat d'expressió.

També causes obertes contra regidors, alcaldes... Aquesta setmana declarava l'alcalde d'Argemón, per exemple, també per acusacions d'aquest àmbit, no? Que estem convençuts que acabaran sent desestimades en alguna de les instàncies judicials, però que de moment el seu manteniment en el temps ja suposa una pena, de moment, no?, d'angoixa, de patiment per a la persona que ho pateix.

També hem viscut, en aquests darrers mesos, un cert clima d'impunitat per a determinats col·lectius que, més enllà de la protesta política, que és evidentment legítima, més enllà d'una presència de mobilització als carrers, que n'hi han hagut, de diferent signe, i s'han de respectar i s'han de protegir per la llibertat d'expressió..., hi insisteixo, també els que a un no li poden agradar; però en alguns d'aquests casos, i concentrat en col·lectius d'extrema dreta, s'ha passat de la protesta a actuacions violentes. I en tenim, en tenim algunes. De fet, entre el 8 de setembre i l'11 de desembre del passat any es van produir, a Catalunya almenys, 139 incidents violents

amb una motivació política d'aquests grups que s'han associat a l'extrema dreta. D'aquests, vuitanta-sis d'aquests incidents, vuitanta-sis agressions, amb un total de cent una víctimes ferides de diferent consideració. Això només en el darrer trimestre de l'any passat. Podem recordar, per exemple, una protesta que va acabar amb incidents davant de Catalunya Ràdio –que, per cert, avui fa trenta-cinc anys i, doncs, la felicitem, i que per molts anys més–, una violència que va acabar, davant d'aquella emissora, amb els vidres esquerdats. Hi han hagut atacs en mitjans de comunicació que algú pot associar a una ideologia que ni vostè ni jo compartim, i també els condemnem, i també s'han de perseguir aquests atacs que hi hagin.

Per tant, els drets civils i polítics són una prioritat per a aquest Govern. Per això, com deia abans, en el decret d'àmbits es va, doncs, atribuir a la Vicepresidència del Govern el foment dels drets civils i polítics, i per això en el decret que estructurava el Departament de la Vicepresidència i Economia i Hisenda es crea l'Oficina dels Drets Civils i Polítics, una oficina que, com altres que existeixen en altres països, el que vol és ser un altaveu per recollir les vulneracions dels drets civils i polítics que es puguin produir, traslladar-los, aquests, en els mecanismes de seguiment que hi ha en l'àmbit internacional, de protecció dels drets civils i polítics, vehicular les queixes, les denúncies, les informacions que puguin sorgir en aquest àmbit, en coordinació amb altres departaments del Govern, i també amb altres..., bé, amb altres parts de l'Administració, com per exemple el Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, depenent del contingut d'aquestes vulneracions a què fem referència, també amb el Síndic de Greuges, evidentment. I, per tant, aquesta oficina ha d'estar al servei de tothom, de la defensa dels drets civils i polítics de tothom.

Ara està creada, s'ha creat formalment, i, per tant, en les properes setmanes la posarem en marxa, nomenarem la seva responsable, la persona responsable i, a partir d'aquí, doncs, esperem que en el nou curs polític ja puguem tenir aquesta oficina a ple rendiment per donar servei a tota la ciutadania.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident. Per a la rèplica té la paraula el senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Doncs bé, vostè ho deia, vicepresident: efectivament, s'han fet moltes d'aquestes coses per perseguir la dissidència; això és així, no? Vostè, que sé que compartim afició per Joan Fuster..., és allò que deia, no?: «Hi ha gent a qui no li agrada que es parli, s'escrigui o es pensi en català, que és la mateixa gent a qui no li agrada que es parli, s'escrigui o es pensi.» I aquí és on tenim el risc, efectivament, com a país, no?, aquí és on..., en fi, podem donar ales a certs discursos que crec que estem corrent el risc d'institucionalitzar i que, a més a més, això provoca un risc, diguéssim, o una conculcació pel que fa a la protecció, justament, dels drets fonamentals, dels drets civils, dels drets polítics que justament avui parlem.

Perquè a vegades ens trobem que si no agrada que s'ensenyi a pensar o que s'ensenyi a ser crític, doncs, al moment tenim crítiques d'adoctrinament, no? Al meu «col·le», com a mínim, el que m'ensenyaven era justament aprendre a aprendre, no?, i aprendre a plantejar-te les coses des d'un altre vessant, i aprendre que tot pot ser –efectivament, amb respecte– qüestionable. Però ens trobem, no?, que quan s'ensenyava a pensar es culpa o s'inculpa d'adoctrinament.

Ens trobem amb propostes polítiques, doncs, per exemple, que si no t'agrada el que es diu a les xarxes, hem tingut propostes polítiques que el que plantegen és prohibir les xarxes en situacions excepcionals i bloquejar les xarxes socials, per exemple, en situacions excepcionals i controlar els continguts digitals. Mala praxi i preocupant, m'atreviria a dir. Si no els agrada el que publica la premsa –per exemple, ho hem vist en sessió de control al Congrés dels Diputats–, doncs es pregunta en aquest

cas al ministre que com va poder ser que no pogués controlar les opinions del *New York Times* o el *Financial Times*, amb relació a l'1 d'octubre? És a dir, ja, provocar la censura, diguéssim, als mitjans internacionals si no agrada com expliquen les coses. Fins i tot, si no agraden els símbols que penja la gent lliurement, doncs la principal preocupació dels catalans és presentar una llei per prohibir els llaços grocs; aquesta és la principal problemàtica, entenc, no? Vull dir, per tant, si no t'agrada el que la gent, senzillament, posa, penja, es manifesta, doncs, el que fas és una iniciativa legislativa perquè es prohibeixin els llaços que a tu no t'agraden. Fins i tot estem arribant a un punt que, si no t'agrada el que vota la gent, el que proposes és una reforma legislativa perquè els partits independentistes no puguin estar en el Congrés dels Diputats, i així ho solucionem! –i així ho solucionem.

Per tant, si no t'agrada el que es diu, si no t'agrada el que penses, si no t'agrada el que et poses, si no t'agrada el que votes, no patim, que hi ha un grup parlamentari decidit a fer totes les lleis possibles per evitar que puguis votar el que vulguis i puguis tenir representació, per evitar que et puguis posar els llaços que vulguis o que els mitjans puguin escriure el que els vingui de gust.

Per tant, és veritat que tenim..., estem caient en un risc, diguéssim, de que la vulneració dels drets humans, dels drets civils, dels drets polítics, es pugui institucionalitzar, amb algunes mesures que, com a mínim, en la meua modesta opinió, realment em posen els pèls de punta.

Per això celebrem la seva iniciativa, vicepresident, i de tot el Govern, doncs, de crear aquesta oficina. M'atreveixo a anticipar també, doncs, que també celebrem la iniciativa, en aquest cas, del president del Parlament, per crear aquesta comissió, també, d'estudi aquí, en seu parlamentària, per poder abordar de manera integral tota la vulneració de drets civils i polítics que estem vivint.

I deixin-me acabar..., ja que deien «la novella del procés», doncs miri, jo aquesta setmana he rebut una carta de la Carme Forcadell, de la presidenta; aquesta és la novella del procés, les cartes que ens enviem a la presó. I vull compartir amb vostès una frase que em diu, perquè crec que..., en fi, ens ajuda a ser conscients d'on vivim. Diu: «Soc conscient que soc a la presó per haver defensat la sobirania del Parlament i la llibertat d'expressió, per haver permès que al Parlament no hi entrés la censura, per haver complert el meu deure com a presidenta i com a demòcrata. Això m'ajuda a suportar la presó, i només espero fer-ho amb la màxima dignitat possible, perquè la dignitat de Catalunya és la meua.» Això és la carta de la presidenta del Parlament empresonada. Qui gosi normalitzar aquesta situació, crec que s'equivoca molt. Nosaltres no la normalitzarem, perquè la vulneració de drets és tan flagrant que no ho podem permetre. I en qualsevol cas, com acaba la Carme dient en aquesta carta, «gaudiu de la vida i la llibertat, perquè la llibertat és el millor tresor que tenim, entre totes i tots».

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral. Per finalitzar aquest punt de l'ordre del dia, té la paraula novament, per a la rèplica, el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies. Certament, quan Joan Fuster diu aquelles paraules és perquè qui persegueix a vegades algú per raó de llengua no és la llengua el que persegueix, sinó que és la llibertat, no?, la llibertat de pensament. A vegades les llengües o la forma que tenim d'expressar-nos és l'excusa, no? Això no vol dir que els qui parlin una llengua o una altra siguin els únics que tenen llibertat de pensament, no vol dir això; però quan s'ha perseguit una llengua per dir determinades coses, doncs, aquests també la tenen, evidentment, i s'ha de respectar.

En efecte, l'Oficina dels Drets Civils i Polítics promourà la defensa d'aquests drets, evidentment, fent campanyes de sensibilització, establint mecanismes per a la seva defensa, per a la seva promoció; seguiment de si es vulneren o no es vulneren aquests drets i informacions sobre el seu compliment davant dels organismes institucionals que pertoquin. Ho farà en coordinació, evidentment, amb altres instàncies, organismes, cossos i forces de seguretat, que són responsables de vetllar per la defensa, també, d'aquest dret en l'àmbit de les seves competències. I, per tant, estem decidits a tirar-la endavant; ho farem, com deia, en les properes setmanes, anar-la estructurant, posant-la en marxa, nomenant les persones responsables i, per tant, que sigui una realitat.

De fet, existeix en altres democràcies. En alguns estats està, doncs, associada a la figura de l'*ombudsman*; en d'altres està associada, a part de la figura de l'*ombudsman*, també està associada a una oficina o una àrea del Govern. I, per tant, doncs, en aquest cas entenem que cal reforçar-ho i, com deia, en coordinació amb qui ja està treballant també en aquest àmbit, des de la seva perspectiva.

Hem tingut, en els darrers dies, noves manifestacions d'aquestes vulneracions, no? I a vegades s'ha volgut equiparar, no?: és el mateix portar un símbol amb el que pots discrepar..., sembla que sigui el mateix que algú porti un símbol amb el que tu puguis discrepar que si tu l'hi treus. No, no, és a dir, és molt diferent. No ho equiparem, no ho banalitzem. És a dir, no hi ha justificació possible. I, a diari, doncs, tots podem veure símbols a manifestacions ideològiques que no són les teves i, escolta'm, els has de respectar, és que no pot ser d'una altra manera. De fet, com deia abans, la llibertat d'expressió, si és un dret, és per això: no per al que tu t'agrada, perquè llavors no és llibertat d'expressió, és coincidència d'expressió.

Ha fet referència, el diputat, també a tota una sèrie de modificacions de lleis. I aquí el que està en risc és el pluralisme polític, no? A vegades, s'associa la defensa d'una determinada opció amb que..., doncs..., no?, una determinada opció..., el marc legal és el d'aquesta opció i, per tant, el marc legal és el topall per a la discussió política. No, no, la discussió política és una i, a partir d'aquí, si hi han les majories, es canvia el marc legal, no? I, en aquest cas, doncs, veiem com no sabem ben bé..., bé, amb una excusa ideològica, amb una motivació clarament ideològica, doncs, es volen posar determinats topalls, com s'ha anunciat aquesta setmana, per a la presència de representació a les Corts Generals, que seria una mostra de..., contrària, evidentment, al pluralisme polític. De fet, en les democràcies no només importa la regla de les majories, que és important, evidentment, sinó que importa també el pluralisme polític, i això és el que, doncs, des del meu punt de vista, des del punt de vista del Govern també, és el que en el marc de l'Estat moltes vegades, doncs, no s'ha respectat.

En tot cas, coincideixo amb el diputat en la necessitat d'engegar com més aviat millor aquest mecanisme. El posarem en marxa; en donarem compte, evidentment, al Parlament, com no pot ser d'una altra manera, i entenem que serà una oficina pels drets civils i polítics de tothom; no d'uns en contra dels altres, sinó els drets civils i polítics de tothom. Perquè quan s'ataca els drets civils i polítics de la persona que discrepa amb tu ideològicament, també s'està atacant els teus, i això, doncs, ho tenim molt clar aquest Govern i, per tant, per això impulsarem aquest mecanisme.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor vicepresident.

Interpellació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional

300-00007/12

Completat aquest punt de l'ordre del dia, passem al punt quart, que és la Interpellació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Diputades, treballadores al Parlament i treballadores del Parlament, estem tenint un matí molt literari, molt de drets humans, i em permetrà el vicepresident que faci una prèvia que no guarda relació directa amb la interpellació que anem a fer. Podríem triar potser alguna referència al Quixot, però ens situaria en una realitat de veure la CUP com una organització quixotesca, i de veritat que no és això el que volem a l'independentisme, per a res. I optem per una altra obra que a més és cabdal, encara que potser no molt coneguda, de la literatura catalana, com és *El carrer de les Camèlies*; carrer de les camèlies, de relacions intenses, doloroses i de gran patiment.

Per desgràcia, la realitat sempre és molt més punyent que la ficció. A la ciutat de Cornellà de Llobregat tenim un carrer, que és el carrer Camèlies, on el passat dijous va haver-hi un veí, el Jordi, que es va treure la vida. I és un carrer on, en els darrers sis anys, hi ha hagut tres persones que han decidit treure's la vida. Això no forma part, en cap cas, de l'atzar, ni tan sols del destí insuportable. Forma part d'una realitat de classe –el fet de que el barri de Sant Ildefons sigui de classe treballadora i la gent allà es guanyi la vida o s'hagi de guanyar la vida venent la seva força de treball, no pas d'una altra manera– i d'una manca d'alternatives efectives davant dels desnonaments. D'això, els 135 podem tenir una visió diferent quant a causes i responsabilitat, però el que hauríem de tenir molt clar, els 135, és que pot dependre de nosaltres que hi hagi una realitat fàctica per la qual evitem desnonaments que no tinguin una alternativa habitacional; això pot estar a les nostres mans.

La interpellació versa, en tot cas, sobre una cosa que guardaria relació, però que és diferent al que ens hem referit fins ara: 9 de novembre del 2015, s'aprova al Parlament de Catalunya la Resolució 1/XI, i aquesta..., intentaré no interpretar-la i passaré a la seva lectura literal de l'acord sisè. L'acord sisè establia –de fet, estableix, per nosaltres–: «El Parlament de Catalunya, com a dipositari de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconexió democràtica de l'Estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat i de competència arran de la sentència de juny del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble en referèndum, entre d'altres sentències.»

Des de llavors, novembre del 2015, la realitat que hem tingut és que el Tribunal Constitucional ha anul·lat trenta-nou normatives catalanes; de fet, per ser més rigorosos, ha anul·lat, de trenta-nou normatives catalanes, diferents articles. I, per una altra banda, ha suspès un total de dotze normatives. És a dir que el Reino de España, o, més ben dit, el seu òrgan d'interpretació constitucional ha decidit, sense sentència, que no tinguin efectivitat material fins a dotze normatives.

Abans de traslladar quin és el nostre posicionament polític amb relació a com valorem l'actuació que ha tingut en temps passat el Govern de Junts pel Sí, i en l'actualitat el Govern de JuntsxCat i Esquerra, amb relació a aquesta resolució, sí que pensàvem que es feia necessari fer un lleuger repàs sobre el contingut d'aquesta normativa. Evidentment, en deu minuts no podem parlar de tot el contingut que s'ha suspès o han anul·lat, però hem optat simplement per alguna petita referència d'aquelles normatives que posen de manifest dues coses: no únicament la pràcticament

inexistent capacitat legislativa que tenim en aquest Parlament, sinó també com aquelles normes que venien a donar respostes de vida digna i més suportable per a les classes populars han estat absolutament escombrades pel Tribunal Constitucional.

Comencem. Lleis anul·lades. D'acollida a les persones immigrades, una eina tan necessària que fixava una qüestió de mínims, que els migrants i les migrants poguessin conèixer preferentment la llengua comuna i de cohesió, el català. El Tribunal Constitucional l'anulla.

Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones. Dues qüestions ben simples, com poden ser que hi hagi una actuació concreta de prevenció davant de l'assetjament en l'àmbit laboral, o, per una altra banda, aquests plans d'igualtat amb la intervenció dels representants i les representants dels treballadors tinguin també actuacions concretes. El Tribunal Constitucional diu que això..., entén que és normativa laboral bàsica i, per tant, que no hi ha competència de la Generalitat de Catalunya.

Llei de mesures fiscals, administratives i financeres, on es limitava el *fracking* directament, més enllà del trinxat que tenim al territori, el Tribunal Constitucional considera que no és pot limitar.

Però no únicament s'han anul·lat lleis de caràcter social, sinó aquelles lleis que ens permetien desenvolupar polítiques socials. Estem parlant, evidentment, de lleis recaptatòries i de caràcter redistributiu: Decret llei 5/2012 o Llei 14/2012, sobre els dipòsits en les entitats bancàries, o Llei 12/2014, sobre emissió d'òxid de nitrogen, impost per a l'energia elèctrica d'origen nuclear.

Si saltem de les lleis anul·lades a les lleis suspeses, ens trobaríem, en primer lloc, la Llei 24/2014 i la 4/2016, que fan referència a l'emergència en l'àmbit habitacional i de pobresa energètica i al risc d'exclusió residencial, lleis que eren avantguarda al conjunt no d'Europa, fins i tot del món, que permetien una segona oportunitat a les famílies, que aturaven desnonaments, que garantien el real·lotjament, que obligava a fer lloguer social, i que donava a l'Administració eines per fer cessió obligatòria de milers de pisos buits. Tot això absolutament suspès, que fins i tot ens hagués permès la setmana passada salvar vides, vides humanes, vides, tot el que tenim.

Per cert, amb relació a aquesta matèria, i traslladem ja a la consellera. Tenim veïns i veïnes al Principat que estan rebent burofaxos on una companyia elèctrica els diu que o canvien el seu comptador o que es queden sense subministrament. Això està passant ara, aquí, en aquest país.

Llei també de canvi climàtic, on novament el Tribunal Constitucional té aquesta obsessió per no permetre ni tan sols que sigui necessari un permís per *fracking*.

Llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb una cosa tan simple com que qualsevol persona, amb independència de la seva situació administrativa, és a dir, si té o no té permís de treball o permís de residència, tingui assistència sanitària.

Aquesta és la realitat que hem tingut en la darrera etapa. De fet, fins i tot hi ha una llei que no està suspesa, però que va camí de ser suspesa, que és la Llei 5/2017, d'impostos als grans establiments comercials, d'estades en establiments turístics, d'elements radiotòxics o de begudes ensucrades i emissions de diòxid de carboni. Dir que encara tècnicament no està suspesa, però hi ha hagut l'actuació ja del Tribunal Constitucional que suposem que per desgràcia també acabarà amb la seva suspensió, i que a la vegada també ens permetria tenir una tresoreria molt més gran. Sempre rebent com a resposta que la caixa és la caixa i que hi ha el que hi ha. I quan anem a fer normativa que permet ampliar la caixa, a més amb una actuació de caràcter redistributiu, el que diu el Tribunal Constitucional és que llei anul·lada o llei suspesa.

Davant la normativa anul·lada, entre novembre del 2015 i l'actualitat, ni el llavors govern de Junts pel Sí, ni l'actual govern de JuntsxCat i Esquerra Republicana de Catalunya han tingut actuacions per donar compliment a la Resolució 1/XI, en la qual d'una manera molt clara s'aposta per la sobirania del Parlament de Catalunya i no pas per l'acció inquisitiva del Tribunal Constitucional.

Senyora consellera de la Presidència, ens agradarà conèixer com vostès inverteixen aquesta tendència i comencen a complir el mandat d'aquella resolució, que el que significa d'una manera molt clara, evidentment, és que aquest Parlament de Catalunya exerceix la seva sobirania i que no deixem que sigui el Tribunal Constitucional qui determini les nostres polítiques. O dit d'una altra manera, com aquest Parlament de Catalunya fa polítiques efectives per a les classes populars i no deixa que sigui el Tribunal Constitucional qui manté els privilegis de l'*statu quo*.

O fins i tot amb una altra perspectiva. Tenir molt clar que el procés de construcció de la república passarà per donar respostes a les classes populars i que aquesta serà la manera a través de la qual tenim una oportunitat per construir república.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Aragonés. Per contestar aquesta interpellació intervindrà la consellera de Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Bé, gràcies. Gràcies, diputat, jo també voldria tornar a reiterar per part del Govern de la Generalitat el compromís amb l'erradicació de la violència masclista. Només aquest dilluns passat, fa dos dies, vam haver de tornar a lamentar, en aquest cas a Badalona –i abans en feia referència també el president del Parlament–, un nou cas de violència masclista. En aquest cas dintre la parella, el segon d'aquest any, però que s'hi ha d'afegir un altre cas en l'entorn familiar, un altre cas a nivell social. Hem d'aturar, entre tots, això. El compromís absolut per part de la Generalitat de Catalunya.

Dit això, moltes gràcies, senyor Vidal, per la seva interpellació. Crec..., segur que després en algunes coses no hi estarem d'acord, però majoritàriament jo diria que sí. Tenim un problema gravíssim a Catalunya amb el Tribunal Constitucional. Un tribunal que hauria de ser intèrpret, àrbitre, si vols, de com s'ha d'aplicar la Constitució, però que en lloc d'això, especialment en els darrers anys però ja abans, ha sigut una eina recentralitzadora –una eina recentralitzadora–, no només de competències sinó també de voluntats. Perquè, al final, les lleis que aprovem en el Parlament de Catalunya, que aprovem tots els partits polítics en el Parlament de Catalunya, el que fan és mostrar el tipus de país, el tipus de societat, com volem el nostre estat del benestar. I quan això topa amb com es vol l'estat del benestar des del Govern espanyol, doncs, s'hi intervé. S'hi intervé i diu: «Mira, això que heu decidit els legítims representants del poble de Catalunya a nosaltres no ens agrada, perquè volem un altre model de societat, i ens ho carreguem.»

A més a més... –i no penso entrar al detall en això. A més a més, el darrer Govern del PP converteix el Tribunal Constitucional amb un tribunal jurisdiccional, que fins i tot la Comissió de Venècia els ha d'alertar, o es dedica a interpretar les nostres..., les lleis, el Reglament del nostre Parlament, posant en perill drets de sufragi passiu i actiu dels nostres diputats.

Abans ho recordava, a més el president del Govern té potestat suspensiva. És a dir, no només espera la sentència, sinó que diu: «Escolti'm, a més a més aquesta llei no m'agrada i l'aturo ara mateix.» És a dir, des de l'executiu espanyol se li diu al legislatiu català què pot fer i què no pot fer.

Abans recordaves el número de les lleis..., noranta-vuit recursos d'inconstitucionalitat contra lleis catalanes des del 79, i, a més, accelerant en els darrers anys: divuit des de l'octubre del 2015.

Quin és el compromís del Govern de la Generalitat? Compromís ferm amb el que també van aprovar els grups parlamentaris que donen suport al Govern, conjuntament amb vostès, en la Resolució 3/XII d'aquesta legislatura, que instava a legislar i governar per tal de restituir les lleis i els decrets socials i ambientals, que també hi

feia referència, aprovats per la cambra de la passada legislatura, del Tribunal Constitucional.

I aquí hi ha de tot, i abans també hi feia referència: hi ha lleis que estan suspeses, que en aquest cas, la manera..., això ha d'anar cas per cas, és actualitzar i tornar a aprovar, que en alguns casos ho hem fet amb més o menys èxit, en funció del tema, o trobar mecanismes alternatius. Hi ha les lleis impugnades; les lleis impugnades, que moltes són lleis que es van aprovar aquí amb el suport del PSC. La manera més fàcil de..., totes aquestes lleis impugnades, les quals ara el Govern de la Generalitat ha recuperat la capacitat de defensa..., és instar que el Govern espanyol retiri aquests recursos. Ràpidament. Es retiren aquests recursos i ja no tenim la suspensió d'aquestes lleis.

De tota manera, és evident que el Govern de la Generalitat seguirà en la defensa d'aquestes lleis, les quals, moltes, són polítiques socials, i així ho recordaves, i crec que tots compartim que és motor de canvi republicà. Motor de canvi republicà a través de l'apoderament de la ciutadania. Motor de canvi a través de promoure llibertat i igualtat, aquests dos principis bàsics que haurien de ser a la societat i que no hi són.

Aleshores, dintre d'aquest àmbit, i una de les primeres tasques que ens encomana el president de la Generalitat i de què hem parlat en les sessions de l'executiu, les poques que hem tingut fins ara, és de fer un acte de revisió..., quina ha estat tota la normativa suspesa, suspesa cautelarment o pendent de sentència, i els diferents departaments..., i ara em sap greu perquè en realitat parlaré per boca dels altres consellers..., què s'ha de fer.

Un cas que ens sembla que és dels de primer ordre, és la universalització de l'assistència sanitària. Aquí, el Govern espanyol, a través d'un *real decreto ley* decideix limitar els drets a persones que viuen en territori català, perquè ho decideixen fer, també, per al territori espanyol. En el seu moment, ja, el conseller Boi Ruiz va donar..., es van donar instruccions des del CatSalut que els centres sanitaris que integren el Siscat continuessin garantint la cobertura sanitària. Després, això ho transformen en una instrucció, la 8/2015, que, evidentment, acaba en contenciós administratiu, no podia ser d'una altra manera. Per protegir-ho, el conseller Comín fa la llei d'universalització de la sanitat, que es vota amb el suport del PSC, no del PP i de Ciutadans, que sembla que no hi estan d'acord, i acaba al Constitucional. Un Constitucional, de nou, on el senyor Rajoy decideix que no li agrada com són les polítiques sanitàries a Catalunya, com és la protecció que nosaltres decidim sobre els més vulnerables. Perquè, quina és l'actitud que es té, de Madrid? No és una actitud de «com a mínim heu de garantir tot això», que, mira, podria tenir un sentit, que tothom, com a mínim, faci això. Sinó que és al revés. Diu, com a màxim podeu garantir això. I si vosaltres, amb els vostres recursos, amb la voluntat popular que se us dona a través del Parlament de Catalunya, voleu anar més enllà..., no, això no ho podeu fer, perquè això genera desigualtat. Aquesta és la racionalitat de les institucions de l'Estat espanyol.

La consellera Vergés, que agraeixo que, a més, des d'aquí..., en aquest moment ja ho ha expressat, en aquests dies que portem ja exercint com a consellers, de seguir garantint aquesta cobertura, al marge que la llei estigui suspesa o no, que, recentment, evidentment, l'han suspesa. Ella ja ha fet aquest compromís, també esperem –perquè seria la manera més ràpida, diguem-ne– que la ministra Montón, que sembla que vol derogar el real decret llei, realment ho faci així.

Altres àmbits. Parlàvem: Llei del canvi climàtic. Llei del canvi climàtic, que va ser pionera, i que incloïa diferents formes. També incloïa, a part del *fracking*, que lamentem profundament que se'ns posin aquestes restriccions... Ara sembla que el Constitucional es va posicionant per a un lloc o per a l'altre a diferents territoris. També incloïa l'impost del CO₂, un impost que era finalista per a uns fons, el fons climàtic, fons de patrimoni de la natura, que també em sembla que es va treballar amb vostès, que grava els vehicles en funció de la seva contaminació, amb el princi-

pi de qui contamina paga. Aquest, ara ja està produït l'aixecament... Des de Tributs, des de l'Agència Tributària de Catalunya estan treballant intensament en la seva implementació, que no serà fàcil, perquè el que no et poden tombar per les urnes, el que no et poden tombar pel Tribunal Constitucional, t'ho tomben per la via pràctica, i un cens de vehicles que hauria d'arribar, estan tenint problemes per poder fer-ho.

Agència de Protecció Social, que tenim aquí el conseller responsable del desplegament del compliment de la llei... També s'ha aixecat la suspensió, excepte en tres preceptes, que, en realitat, ja els estem exercint en altres àmbits. Relació internacional, la possibilitat d'aplicar quotes de taxes i un precepte que diu: «Les competències que s'adquireixin en el futur també les podran assumir a través de l'agència.» Tot això sembla que no es pot fer, però, en canvi, des del departament, sí que s'està treballant en l'elaboració dels estatuts d'aquesta agència perquè pugui tornar a funcionar i donar-hi compliment.

Igualtat efectiva d'homes i dones, el mateix cas. Hi ha una normativa estatal, quan tu vols anar més enllà, això..., no pots fer re perquè se't prohibeix. Se't prohibeix treballar en la prevenció de l'assetjament sexual en l'àmbit laboral, se't prohibeix obligar que hi hagi plans d'igualtat, que haurien de ser-hi. Aspectes de la responsabilitat sindical. Des de l'ICD i en col·laboració amb els diferents departaments, s'hi està treballant, amb el Consell de Relacions Laborals de Catalunya. S'anirà més enllà, treballant amb els sindicats. Hem de veure si a través, i en això ja estem treballant, també, del distintiu català d'excel·lència empresarial, que s'ha de posar en vigor, donat que ho marca la llei, a l'article 35, i que hi estem treballant amb la consellera Chacón, i, donat que també parla de mesures adoptades en l'assetjament sexual, plans d'igualtat, etcètera, si per la via aquesta, que no és la de l'obligació, que és el que hauria de ser, però, com a mínim, de posar un mirall a les empreses, és a dir, quines empreses ho estan fent bé, i que els consumidors puguin votar, amb els peus, a quines van i a quines no, també intentar treballar en aquesta direcció.

L'impost de l'audiovisual, que també tenim aquí la consellera de Cultura. Un impost que no tenia cap mena d'inconstitucionalitat, que no compartia cap dels elements de l'IVA, que estava conforme amb totes les normatives europees, es decideix que no es pot tombar perquè, evidentment, això afecta certes empreses, i, en canvi, el petit consumidor i els fons que han d'anar per a promoció cultural no són tan importants. En aquell moment hi va haver dos problemes. Primer, perquè s'havien recaptat diners i es van posar per a promoció cultural. Aquí ja n'ha fet un gran esforç, tant l'ICEC com el Departament d'Economia per poder donar-hi resposta, i el que s'està fent des del Departament de Cultura és treballar en un avantprojecte de llei nou que hi doni resposta.

El president

Consellera...

La consellera de la Presidència

I ara, quan em toqui el següent torn, continuo amb el tema d'habitatge, que em sembla que, a més, és el que tenim més calent.

El president

És el torn de la rèplica del senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonés Chicharro

No m'ha donat temps, abans, també, de fer una profunda salutació a la que fins ara era a l'alcaldia de la ciutat de Badalona, i, pel que ve a ser, o segurament serà a partir d'avui, l'aplicació del 155, o els del 155 governant en aquesta ciutat, i amb una majoria de govern que ja s'ha caracteritzat suficientment sobre el que significa, en aquest ple d'avui, per a altres diputats i altres diputades.

Sobre la qüestió concreta que plantegem en aquesta interpellació. Ens diuen vos-tès: «compromís ferm». Però el compromís ferm de la intervenció de la consellera

únicament l'hem vist en el terreny dialèctic, en el terreny formal. Vostès fan una caracterització, de fet, molt coincident de la que nosaltres fem sobre la limitació que significa el Tribunal Constitucional. De fet no és ni tan sols el Tribunal Constitucional, és el conjunt de l'aparell de l'Estat espanyol. Però, a la vegada, també, encara no ens diuen com faran efectiva aquesta resolució on es deia d'una manera molt clara: davant la col·lisió entre sobirania del Parlament de Catalunya i resolucions del Tribunal Constitucional complirem la sobirania del poble de Catalunya. I, per tant, no donarem compliment efectiu a les resolucions del Tribunal Constitucional.

Se'ns parla de l'estudi. Mirin, l'estudi està molt bé que el facin, és qüestió de mínims, però l'estudi, la CUP ja l'hem fet. Un subgrup de quatre diputats i quatre diputades i l'oficina tècnica ja ha fet l'estudi, amb totes les lleis; dotze pàgines, de totes les lleis suspeses, de totes les lleis anul·lades, dels articles, de la significació material que signifiquen aquests articles, i, per tant, si vostès, a dia d'avui, ja tenen proposat un govern no haurien d'estar en etapa d'estudi sinó en etapa de realitat material, de com fan efectives aquestes normatives. Fins i tot, ens fa referència a alguna llei concreta, com la de l'Agència de Protecció Social. L'Agència de Protecció Social és un organisme purament autonòmic. Estan tan bojos, des del Tribunal Constitucional, que són capaços de deixar parcialment sense efecte un organisme que és purament autonòmic, que no hi ha res, a la regulació de l'agència, que es pugui entendre com que delimita el que és la competència mínima sobre la matèria que pot tenir una comunitat autònoma.

Els preguntem: com faran efectives les lleis que ja estan anul·lades? Algunes de fa més de dos anys anul·lades. I els hi tornem a preguntar: encara es mantindran respectant el que signifiquen les resolucions del Tribunal Constitucional, que significa, *de facto*, que no estem complint aquella declaració de sobirania?

I, després: hem parlat de les lleis anul·lades, però hauríem de parlar també de les lleis suspeses. Fan vostès roda de premsa després de la primera reunió del Govern, i diuen: «L'executiu presentarà alegacions i demanarà aixecament de la suspensió cautelar de les lleis suspeses.» Això està molt bé, però significa únicament que el Govern de la Generalitat no s'aplanarà en els procediments oberts davant del Tribunal Constitucional. Es tracta simplement d'una mera posició processal que fa el Govern de la Generalitat, com no pot ser d'una altra manera, que el Govern, davant d'una llei que ha aprovat el mateix Govern o que ha aprovat el Parlament de Catalunya, doncs, participi d'aquest procediment judicial, però és una mera posició processal.

Nosaltres, mentre vostès l'únic que plantegen és aquesta realitat de romandre en els procediments judicials, el que els diem és que el Tribunal Constitucional deixa sense drets les classes populars. I els hi demanem: què faran davant d'aquestes suspensions? I, ens sembla, d'alguna declaració que hem pogut llegir les darreres setmanes, on vostès plantegen que la via podria ser anar a negociar amb el Govern espanyol.

Sobre això, amb tots els respectes, els hi volem traslladar el posicionament de la CUP - Crida Constituent. Hi ha dues coses. La primera: el problema no és de competències; si us plau, és de sobirania. I la segona: que suposarà un incompliment de la Resolució 1/XI. No hi ha res a negociar, entre altres coses perquè ells no volen negociar, que és el que tots i totes que som independentistes tenim molt clar.

I, per últim, no estem davant d'una discussió de legalitat, sinó d'una discussió de legitimitats. I nosaltres els hi diem: si volen continuar respectant la legalitat del Regne d'Espanya, el Reino de España, en la seva denominació internacional, o si, per una altra banda, volen començar ja a fer polítiques socials efectives que permetin, i aquesta és la via, la construcció de la república catalana.

El president

Gràcies, diputat Aragonès. És el torn ara per a la rèplica de la consellera Artadi.

La consellera de la Presidència

Bé, gràcies. Ara no recordo en el què..., has dit que era un despropòsit... alguna cosa que feia el Constitucional i el Govern espanyol... Ah, sí, quan parlaves de l'Agència de Protecció Social. Per despropòsit, el de l'Agència de la Ciberseguretat, que ara resulta que és inconstitucional, en un tema que no està regulat a la Constitució, la ciberseguretat, donat que és del 78. Per tant, ja..., en fi.

Crec que coincidim en algunes coses, en les altres no. Bé, jo crec que les alegacions, i és el que entenem des del Govern, són una part d'aquesta batalla. El que no té sentit, ens sembla, és directament renunciar a presentar alegacions, amb un judici..., per una decisió judicial que es produirà..., que a vegades guanyem, no la majoria, però d'altres sí. I, per tant, renunciar als diferents instruments, no ho farem. Igualment que tampoc renunciarem, en el cas que es vegi clar d'intentar fer nova normativa, com és en el cas, que se m'acabava el temps, que ho estava explicant, del cas de cultura, o de trobar els mecanismes per fer l'aplicació de la llei, que això és evident que és molt més fàcil quan depèn de nosaltres, com era el cas de sanitat, que som nosaltres els mateixos que proveïm el servei, que quan això depèn de tercers. I, per tant, quan depèn de tercers s'han de trobar altres mecanismes, però jo, el que he intentat explicar l'altra vegada és, en diferents casos..., i el problema és que, clar, el ventall de lleis suspeses, pendents de sentència, etcètera, és tan ampli que no ens dona temps a entrar-hi.

Jo, de tota manera, sí que els convido a seguir treballant conjuntament, perquè..., no només a vostès, també als diferents grups de la cambra que hi van donar suport, perquè aquestes lleis no les van aprovar Junts pel Sí i CUP, que algunes sí, però també hi havia els comuns, en la majoria de les lleis, i hi havia el PSC, en la immensa majoria de les lleis. I, per tant, jo convido totes les forces de decidir què fem amb aquestes lleis, com les tirem endavant? És que aquesta no és una violació de la voluntat del Govern de la Generalitat, és que és una violació, és una invasió de competències del Tribunal Constitucional en el Parlament de Catalunya. I aquí hi hem de jugar tots. I si vosaltres aneu molt més avançats que els departaments o teniu una altra feina feta i l'hem de compartir, fem-la! Perquè l'important..., si aquí es va decidir, en aquesta cambra, tots, que es protegien els drets de la gent, això és el que s'ha de portar a terme –tots–, i nosaltres els primers. Mà estesa absoluta.

El cas més clar és, també, en l'àmbit de l'habitatge. A l'àmbit de l'habitatge..., la 24/2015, que, a més, ve d'una iniciativa, d'una ILP, que després es va agafar el relleu, des d'aquí el Parlament, els grups que en aquell moment hi éreu, es va fer una gran feina. Evident, ho tomben els tribunals. El president Puigdemont fa una cimera immediatament després per construir una nova llei, davant dels articles suspesos, que hi participen les entitats municipalistes, l'Ajuntament de Barcelona, els mateixos promotors; que, a més, es recolza en el Consell de l'Advocacia de Catalunya per tenir un aval per poder tirar endavant. S'aprova per unanimitat aquí –s'aprova per unanimitat. Però què decideix el Govern espanyol? Que això posarà en risc el sistema financer.

És a dir que quan en el Parlament de Catalunya tots –tots, no només uns grups o uns altres, sinó tots– decidim protegir les persones, el Govern espanyol decideix protegir els bancs. Un cas molt similar –i en aquest jo hi vaig participar– és que abans, també, quan parlaves del tema dels impostos..., és que això ho vaig patir molt, perquè molts d'aquests impostos, quan jo estava a la Direcció General de Tributs..., era una barrera constant; que alguns han acabat a Europa –que abans comentaves «grans establiments comercials»– i allà sí que ho hem guanyat, com sempre, allà ho hem tornat a guanyar.

Aleshores, què ens va passar amb l'impost de pisos buits? Era un impost que tenia tot el sentit, que, en principi, s'havia intentat regular a nivell estatal, a través de la Llei d'hisendes locals, i que van decidir que..., bé, que després ja no ho desenvolupaven reglamentàriament, no fos cas que algun municipi fes servir el complement en

l'IBI, per incrementar els impostos dels pisos buits. Es va poder recaptar durant dos anys i, evident, després es va suspendre.

Aleshores, què fa el Govern de la Generalitat? A més a més de buscar altres mecanismes... –i el conseller de Territori i Sostenibilitat crec que a les tres té una interpellació del vostre grup, dels comuns, i, per tant, s'hi estendrà més–, però allà..., i estic d'acord amb tu que les barreres que s'hi han posat de no fer un reallotjament obligatori, de no obligar a la mediació, d'eliminar la possibilitat de l'expropiació, això –això– ens provoca que no puguem arribar a tots els casos. I és un error –i és un error–, no es fa prou.

Què fem? Intentem augmentar..., augmentem el parc d'habitatges: 28.000 pisos, 636 nous l'any passat; prestacions al pagament dels lloguers; 1.152 habitatges a través de les mesos d'emergència...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de la Presidència

D'acord. Ho reitero: no és suficient, no pot ser que hi hagin casos com el que abans relataves de Cornellà quan tenim dotze mil pisos buits a Catalunya amb condicions d'habitabilitat.

Per tant, seguim endavant, i, evidentment, tot el compromís per part del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Molt bé. Acabada aquesta interpellació, se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a la una del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00002/12

Per exposar la interpellació té la paraula, per un període de deu minuts, la senyora diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Hola, bona tarda, senyors diputats, senyores diputades. Avui és la meua interpellació al Ple del Parlament, soc una de les diputades «novates», i és allò que te la vas preparant uns quants dies i quan arriba el moment passa una cosa: que has de començar just pel que no volies començar. Així que no puc evitar començar parlant del que acaba de passar a Badalona, de que finalment ha fructificat la moció de censura presentada pel Partit Socialista de Catalunya, amb el suport del Partit Popular de García Albiol. Al llarg de la meua intervenció anava a fer algunes referències a les possibilitats d'acord que podien haver-hi ara a Madrid amb el Govern del senyor

Sánchez, però jo haig de començar –i tot i que no sigui una interpellació al Govern estrictament– preguntant quin serà el Partit Socialista que ens trobarem a Madrid: el que ofereix retornar a la sanitat universal garantida, acull l'*Aquarius*, o el que obre la porta perquè entri al Govern de Badalona el PP del xenòfob García Albiol, diputat d'aquesta cambra? (*Aplaudiments.*) Així que des d'aquí un reconeixement a Dolors Sabater, Guanyem Badalona en Comú, Iniciativa i Esquerra Republicana de Catalunya, perquè els queda un any molt dur per endavant, per defensar al carrer el que no han pogut fer des de l'ajuntament, perquè els han fet fora.

Com els deia, és la nostra primera interpellació com a grup parlamentari dels comuns. Jo entenc que no és una sorpresa que vagi sobre habitatge, sobre l'emergència de l'habitatge, que estiguin els comuns demanant, si us plau, d'una vegada, responsabilitats polítiques, accions polítiques, mesures polítiques i, sobretot, recursos i pressupost al Govern de la Generalitat de Catalunya per fer front a l'emergència habitacional que viu Catalunya. Necessitem un pacte nacional, un pacte de país per garantir el dret a l'habitatge, i això passa per començar a pensar ja canvis en les polítiques estructurals d'habitatge públic, no per posar pedaços, que és el que de moment s'està anunciant, pedaços. Cal un pla de xoc amb recursos, amb diners, no només amb préstecs, sinó amb diners en efectiu, a disposició de la inversió en habitatge públic.

Avui farem de nou un viatge al passat –ja en portem uns quants–, tornarem a parlar de la senyora Artadi, que lamentablement no està aquí, perquè m'encanta com riu quan l'esmentem... Però la veritat és que és difícil parlar de vulneració de drets socials sense parlar de l'època del Govern del senyor Mas, senyor Mas-Colell i la senyora Artadi. Començarem amb un retorn al passat, però acabarem amb propostes i amb ganes, perquè per això estem aquí també, per fer propostes.

Ja s'ha comentat aquest matí: la intervenció també ve condicionada per la mort que va haver-hi a Cornellà la setmana passada: Jordi, electricista, veí de Cornellà, és un nou rostre de les morts que provoquen els desnonaments, les retallades i la manca de política institucional per garantir el dret a l'habitatge a Catalunya. La Rosa, fa un temps, a Reus, va posar cara a les víctimes de la pobresa energètica. També va posar nom a Gas Natural, l'empresa que li va tallar el subministrament, malgrat l'informe de vulnerabilitat, de drets socials, que havia fet l'ajuntament. En aquest cas el mateix: també teníem informes de vulnerabilitat de les famílies, i en aquest cas va ser Blackstone, amb el Banc Popular, que els va ignorar completament, va tirar endavant la demanda judicial i, un cop més, els serveis judicials van ignorar els informes de drets socials i van ordenar l'execució del desnonament. Un desnonament, en aquest cas, per impagament del lloguer, on els Mossos van intervenir.

Per això la primera demanda és, al Govern de la Generalitat de Catalunya –i tampoc hi és present la consellera–, que s'han d'actualitzar els protocols d'intervenció en casos de desnonaments, s'han d'actualitzar perquè són de l'any 2013 i perquè no podem seguir amb uns protocols d'intervenció que no tenen en compte les situacions d'emergència i vulnerabilitat. En això nosaltres, com a govern de Catalunya i com a parlament, també som responsables, demanem que actuïn ja.

És un cas més de la crisi que viu Catalunya: 95.000 desnonaments des del 2008, més de 13.300 només el 2017; cada dia trenta-sis famílies catalanes perden la seva llar, dues tercers parts d'aquestes és per no poder pagar el lloguer. Vivim en una Catalunya desnonada, i això que no comptem els desnonaments invisibles, de la gent que deixa casa seva abans de que se li acabi el contracte i la facin fora, perquè no poden pagar augments del 30 i el 40 per cent en el lloguer. Més d'un 45 per cent de les famílies de l'àrea metropolitana destinen gairebé la meitat dels seus recursos, dels seus ingressos, a pagar l'habitatge. Això no és sostenible, això genera angoixa, i s'hi ha de posar remei.

Així que la pregunta és: hi ha alguna força parlamentària en aquest Parlament que no estigui d'acord amb aquest diagnòstic, amb aquesta crisi d'emergència? Amb

la crisi que va començar amb la bombolla immobiliària de fa uns anys, quan les hipoteques *subprime*, quan els crèdits a zero interès, ara amb la bombolla del lloguer..., i ja veuran que tornen a sentir-se coses, no?, a la tele, en pla: «Oh, però si el lloguer surt molt car... Arrisca't, compra, si et surt més a compte!» O tornem a sentir: «És que pugen els preus perquè hi ha poca oferta, s'ha de construir més, necessitem més "totxo", perquè és la única manera de resoldre l'augment de preus i la manca de demanda.» Els sona, no?; això ja ho havíem sentit.

Després vindrà allò de: «Bah, tranquil, si et donem el 90, el 100 per cent del que demanis! I a més, si vols reformar, també t'ho donem. Si ara els diners estan regalats! Si gairebé no es paguen interessos! Ah, que no tens feina estable?, i que la quota és molt més del 50 per cent dels teus ingressos familiars? No importa: que t'avalí algú, que t'avalin els teus pares, que van aconseguir comprar-se un pis amb els estalvis de tota una vida. Total, els bancs mai els traurem el pis, als teus pares, perquè ens coneixem, som amics.» Això també ho havíem sentit.

I llavors ve quan corre molt ràpid el temps i sents allò de: «Vivim per sobre de les nostres possibilitats.» Doncs sí, estem vivint un nou viatge al passat, estem vivint una nova presa de pèl de la gent, perquè es torna a posar per davant els interessos d'un mercat i a tractar l'habitatge com un producte de mercat, com un producte que ha de donar beneficis a les empreses. No, és un dret de totes les persones que viuen a Catalunya, a la resta de l'Estat i al món. És un dret, és un dret fonamental, i com a tal s'ha de protegir, no mercantilitzar. Per això sentíem parlar a fonts dels sectors immobiliaris que qualificaven la mesura, aprovada per l'Ajuntament de Barcelona, de destinar el 30 per cent de totes les promocions, grans promocions immobiliàries, a habitatge social, que això era «una barrabassada populista»; és una barrabassada populista posar per davant els interessos i els drets de la gent dels negocis del mercat.

Així que la pregunta és: què pensa fer el Govern de la Generalitat de Catalunya per fer front a aquesta situació d'emergència? Què pensen fer els diputats i diputades d'aquesta cambra també? Bé, els del Partit Popular ja ho sabem, què pensen fer, ja ho han demostrat a Madrid, i Ciutadans també, perquè els han fet de cossa per a totes les retallades que s'han fet i per no avançar en polítiques socials. Però a la resta de grups faig una interpellació directa també: què pensen fer? Sí, sí, pressupostos, retallades, llei de desnonament..., que no ho han aprovat vostès? Sí, sí que ho han fet. (*Veus de fons.*) Sí, segurament; per això els han fet fora del Govern, al PP i a vostès... (*Remor de veus.*)

Les forces... Però bé, aquí és una interpellació al Govern d'ara, eh?, els aviso. (*Alguns aplaudiments.*) Si ens guiem pel que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya en els darrers anys, anem llestos, estem preparats, igual que les famílies de Catalunya. Perquè, mentre a Catalunya desnonaven milers de famílies, la Generalitat retallava en un 60 per cent el pressupost d'habitatge. Així que una pensa: «No, no, que ara que hi ha una greu emergència intervenim ràpid, recursos...» No, al revés: austeritat, retallades, «ara no es pot», «tenim problemes»... I això és perquè imperava la llei de l'austeritat i la llei de les retallades.

Hem de veure si segueixen imperant, i, hi torno a insistir, hi han figures a l'actual Govern que ens fan parlar d'això, ens fan parlar de nou de la senyora Artadi, actual consellera de la Presidència. Seguirem parlant d'ella fins que no es reverteixin els 1.500 milions d'euros de retallades que han fet. I mentrestant farem memòria per recordar com Convergència i Unió –que és com es deia abans el PDECAT– va votar a favor el 2009 de la Llei de desnonaments exprés... (*Veus de fons.*) Sí, és que ens n'hem d'anar enrere; és que estem on estem perquè venim de molt enrere, venim de lluny. Les crisis d'emergència en habitatge no comencen fa dos anys, comencen fa molt de temps.

I ara ve quan em diran que la culpa la té el Constitucional, no?, ja ho hem parlat aquest matí: «El Constitucional ens recorre i ens suspèn totes les lleis.» I és cert, hi ha una part de raó que és cert, com la 24/2015, és cert: que el Govern del PP recorre-

gués aquesta llei era clarament una mostra del seu tarannà d'anar contra la inversió i la defensa dels drets socials. Però és que tenim altres lleis, tenim altres lleis que no estan recorregudes i que es poden utilitzar per fer-hi front! Tenim la Llei del dret a l'habitatge del 2007, que no la utilitzen per res i que preveu posar multes als bancs. Quan ho faran? Perquè tenim sentències del Tribunal Superior de Justícia que diuen als ajuntaments que qui ha de posar les multes és la Generalitat. Doncs que ho facin. A què esperen? Multes, si no es posen a disposició de lloguers socials els pisos que porten més de dos anys buits. Tot això es pot fer també amb bona part de la Llei 24/2015, que segueix vigent, com per exemple que no es pot desnonar ningú si no hi ha una alternativa habitacional per a aquesta persona. O la Llei 4/2016, que només està recorreguda en vuit articles, dels quals s'ha aixecat la suspensió de tres. O sigui, hi ha molt a fer. Deixin d'utilitzar «tot està recorregut, tot està suspès», perquè no és veritat; una mica de rigor, també. Tenen marc legislatiu per actuar i fer un pla de xoc contra l'emergència a l'habitatge. Ho estan demostrant els ajuntaments, que són els que han donat la cara durant tot aquest temps, quan la Generalitat ha estat d'esquena, de perfil, per dir-ho d'alguna manera, o mirant cap a un altre lloc i cap a unes altres prioritats. Hi ha marc legislatiu i hi han recursos, els han de posar per davant.

Queda poc temps, tinc un munt de propostes, me les guardo per a la segona intervenció, però sí que vull acabar, claríssimament, fent una crida, interpellant perquè convoquin aquest pacte nacional d'estat, que treballem tots i totes per fer front a l'emergència amb un pla de xoc, però també a mitjà i llarg termini. I si ho fan, perquè si es vol es pot, a les persones dels comuns ens trobaran. Això sí, ens trobaran exigents i amb coneixement de causa. No ens empassarem qualsevol cosa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segovia. Per respondre la interpellació té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor president, senyora diputada, bona tarda a tots i a totes. Tot i que abans he intervingut contestant una pregunta oral del diputat senyor Toni Morral, voldria aprofitar, permetin-me que aprofiti aquesta primera intervenció des del faristol per expressar-los l'honor que representa per a mi poder-me adreçar a aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, que és el dipositari de la sobirania del poble, com a membre del Govern. I ho faig molt conscient de la situació excepcional que estem vivint, una situació que, doncs, comporta que hi hagin presos polítics i exiliats, i voldria molt especialment esmentar el conseller Rull, del que em considero continuador de la seva acció de govern. Volia aprofitar aquesta primera intervenció perquè quedés constància d'aquesta consciència de la situació excepcional.

Jo també soc «novato», eh?, és la meva primera interpellació, i m'agrada que sigui una interpellació sobre habitatge. El departament que encapçalo, el Departament de Territori i Sostenibilitat, ha recuperat, podríem dir, les competències sobre habitatge, i volem que aquesta recuperació de competències, doncs, sigui un puntal de les polítiques que desenvolupem des d'aquest departament. I tant és així que des del Govern una de les primeres rodes de premsa que vam fer, el vicepresident i jo mateix, també es referia a polítiques d'habitatge. I també, doncs, constatar que la primera pregunta oral que ha fet el Grup de Junts per Catalunya ha estat precisament amb referència a polítiques d'habitatge. Per tant, nosaltres li donem la màxima prioritat. Ho he remarcat en la sessió de control d'aquest matí: aquesta és una prioritat del Govern, i també del departament que encapçalo, continuar treballant en les polítiques d'habitatge social.

I en aquest sentit l'acció del Govern de la Generalitat en matèria d'habitatge social es vol basar, ens vol guiar en tres objectius estratègics, tres objectius molt bàsics, al que hem afegit també una derivada d'un dels que els esmentaré ara.

El primer objectiu, com no pot ser d'altra manera, és precisament l'increment del parc d'habitatges de lloguer social. Tenim el que tenim, fruit de les polítiques acumulades al llarg de molts anys, però és sens dubte insuficient, i hem de fer mans i mànigues per poder-lo incrementar. El Pla territorial sectorial d'habitatge, que està pendent d'aprovació, és la guia per promoure i finançar la construcció d'habitatge protegit, incrementar les operacions de tanteig i retracte, mobilitzar el parc privat desocupat. Per tant, primer gran objectiu: incrementar el parc públic; diríem que és el gran o l'ingredient principal de la recepta que tenim com a govern per poder afrontar la problemàtica de l'habitatge. Una recepta complexa, però, hi insisteixo, aquest increment del parc públic és, sens dubte, el seu ingredient principal.

La segona gran guia d'aquesta voluntat de fer de les polítiques d'habitatge un puntal de les polítiques del Govern és precisament la concertació amb el sector privat per incrementar també aquest parc, eh? L'increment del parc públic és finançament o promoció pròpia; el segon punt és la concertació amb el sector privat. Per nosaltres és molt important, doncs, concertar amb el sector tot un conjunt de mesures, de subvencions, de subsidiacions, que permetin també, per aquesta via, incrementar el parc d'habitatges.

La tercera seria la resposta davant l'emergència dels desnonaments. Vostè ho ha esmentat, això és un drama que tenim com a país, aquest últim any tretze mil, i nosaltres hi hem de respondre; hem de respondre amb el reforç dels mecanismes públics per a l'adjudicació d'habitatges a les persones i famílies en situació d'exclusió residencial.

I el quart objectiu que els deia, el derivat d'aquest últim punt –és sobrevingut, eh?, però nosaltres li donem molta importància; de fet, aquests últims dies n'he estat parlant força allà on he pogut, en els mitjans de comunicació i allà on he pogut fer-ho–, que és tot el que té a veure amb una LAU catalana, una llei d'arrendaments urbans catalana; que, de fet, aquest és un mandat que tenim com a govern, derivat d'una llei que va aprovar aquest Parlament en una disposició addicional –si no ho recordo malament, la sisena– de la Llei 4/16. Es deia que en un marge de temps determinat havíem de, efectivament, redactar i tramitar una llei d'arrendaments urbans catalana, amb l'objectiu, entre d'altres..., un objectiu clar, que és el d'incrementar, d'augmentar el període mínim dels contractes d'arrendament, que ara el tenim fixat en tres anys.

Un període que en el seu moment es va fixar, fruit d'una modificació de la LAU espanyola, per tal d'incrementar el nombre d'habitatges que passessin al parc de lloguer, però que ara, en un moment d'alça de preus, doncs, esdevé clarament insuficient, perquè a l'acabar el contracte de tres anys, si estàs en un moment alcista, lògicament, la propietat el que fa –a no ser que tingui una sensibilitat social molt alta– és finalitzar aquell contracte per incrementar-ne el preu. I, per tant, és un desnonament invisible. És, efectivament, un tema que hem de resoldre. I la voluntat és, efectivament, poder disposar d'una LAU catalana. Per tant, jo també em pregunto si ens podem posar d'acord..., vostè demanava consens en determinades matèries, aquesta n'és una: poder posar-nos d'acord a poder tramitar, amb la màxima celeritat possible, aquesta LAU catalana.

Tenim altres vies, també, per poder incidir molt ràpidament en aquesta matèria, que és reformar la LAU espanyola. I, per tant, per poder reformar la LAU espanyola –que això tocava fer-ho, evidentment, a través del Congrés dels Diputats–, podríem fer-ho a través dels grups parlamentaris. O jo també m'atreveixo a, si vostès ho creuen oportú i ens posem d'acord –si ens posem d'acord–..., que fos una proposta del mateix Parlament que poguéssim, doncs, elevar al Congrés dels Diputats. Sens dubte és un tema que hem d'abordar, que hem d'afrontar, perquè és una necessitat immediata poder incrementar aquest període, aquesta durada mínima dels contractes de lloguer.

El primer dels objectius, l'increment del parc públic d'habitatge. Hi insisteixo, tenim el que tenim, uns disset mil en gestió pròpia, els que hem conveniat amb entitats financeres, i la nostra voluntat és continuar-lo incrementant en la mesura que disposem, efectivament, de finançament. Jo vull recordar que el finançament per poder, doncs, promocionar parc públic, tot i que en tenim les competències, ens ve de les transferències de l'Estat. Les transferències de l'Estat venen en forma del Plan de la vivienda. I aquest Plan de la vivienda, que durant uns anys no n'hem tingut, ara ens arriba infradotat –infradotat–, molt infradotat, eh? Nosaltres tenim més o menys previst que s'activin al voltant de 50 milions d'euros per any durant quatre anys, i això és clarament insuficient, eh? En altres èpoques n'havíem arribat a tenir més del doble. I, per tant, hi ha una infradotació que, sens dubte, ens condicionarà a l'hora de disposar de suficients recursos per poder promocionar, per poder fer promoció pública d'habitatge de lloguer, que és el que necessitem, eh?

I, per tant, hi ha, sí, una primera denúncia: el Plan de la vivienda està infradotat. Ara que hi ha un govern nou a l'Estat, doncs, espero que això ho puguin reconsiderar i puguem incrementar no tan sols la dotació econòmica, que és molt important, sinó també altres mecanismes de què disposàvem, que hi havien en el Plan de la vivienda i que han estat eliminats per art de màgia. Un era el famós Fondo de Eficiencia, eh?, que ens permetia, a Catalunya, obtenir els recursos que altres *comunidades autónomas* no gastaven; no gastaven, perquè o no eren prou eficients a l'hora de fer-ho o perquè la seva situació de mercat era diferent de la de Catalunya. Havíem obtingut molts recursos per la via del Fondo de Eficiencia o d'*eficacia*, i ara això ha desaparegut, de manera que el que no es gasti anirà tot de nou a la bossa dels pressupostos de l'Estat, no en matèria d'habitatge. Per tant, també comminar el Govern de l'Estat, el nou Govern de l'Estat, a que recuperi aquesta figura del Fondo de Eficiencia, perquè sens dubte, a Catalunya, la utilitzarem.

Però, al marge d'aquest Plan de la vivienda, també, evidentment, tenim recursos propis de l'Institut Català del Sòl, que són recursos pressupostaris del Govern de la Generalitat, o els que recentment hem presentat. Hi insisteixo: el vicepresident i jo mateix, la setmana passada, vam presentar una línia de crèdit dotada amb 140 milions d'euros, que no són pocs, per a promotors públics i privats, per desenvolupar, per promocionar, eh?, habitatges, edificis d'habitatges de lloguer social. Aquesta línia de crèdit ha de servir per finançar la construcció de com a mínim mil habitatges nous en els 152 municipis de major demanda, de demanda..., del que anomenem demanda acreditada. Tampoc, doncs, hem de centrar-nos en fer habitatge de protecció oficial allà on no tenim una situació de mercat tensionada.

També, en la mateixa línia d'augment del parc d'habitatges, vam anunciar una línia d'ajuts, que és veritat que és finançament, però nosaltres paguem el retorn, per tant, és pressupostari, no és només un crèdit –no és només un crèdit–, no s'equivocui. No, no, no, el tornem tot, eh?

La setmana passada... L'únic que no retornem són els interessos, evidentment, però el principal el retornem. Per tant, no és només un crèdit. La setmana passada van anunciar aquesta línia d'ajuts, 110 milions per tal que ajuntaments i entitats del tercer sector puguin adquirir habitatges per la via del templeig i retracte, que és una via molt potent. Nosaltres l'hem aprofitat molt. De fet, som els únics que l'hem regulat, la via del templeig i retracte, per a, diguéssim, grans tenidors: entitats financeres o fons d'inversió, Blackstone n'és una, per exemple, i hem comprat fins a mil habitatges, gairebé mil cent, eh?, en el que portem de..., vaja, des de que ho vam activar. I el que ens trobàvem és que, efectivament, els ajuntaments i les entitats del tercer sector això no ho podien aprofitar. Doncs bé, una línia de crèdit de 110 milions per tal que ho puguin fer.

Sens dubte són mesures que tendeixen a incrementar aquest parc d'habitatges, que és, hi insisteixo, el principal ingredient de la complexa recepta per afrontar la

problemàtica de l'habitatge. Suposo que en la rèplica podré entrar amb més detall en més temes dels que vostè ha comentat.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Ara és el torn, per a la rèplica, de la senyora Segovia. Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Molt bé. Al conseller Calvet li agraeixo algunes de les coses que ha comentat, específicament haver pogut entrar en propostes concretes. Jo també portava unes quantes propostes concretes, i moltes tenen a veure amb el que ja ha comentat.

Volia començar amb el tema de la reforma de la LAU, i de la LAU catalana. La LAU catalana és important, però ara mateix la partida s'està jugant a Madrid, s'està jugant al Congrés dels Diputats, i s'està jugant ara, amb el canvi de govern, amb una nova correlació de forces. I és allà on han d'anar aquest Parlament i el Govern a exigir aquesta modificació de la LAU. No només ampliant la durada dels lloguers, hi insisteixo, no només, perquè amb això el que fem és que el drama no sigui cada tres anys, sigui cada cinc. S'ha d'intervenir en la regulació del preu entre contractes, i s'ha d'intervenir en les exempcions fiscals de les Socimis. Hi ha molt més a fer en allà que només ampliar la durada dels lloguers.

Mentrestant, treballem en aquesta LAU catalana, que esperem que no sigui un nou brindis al sol, *carne de cañón* del Tribunal Constitucional, perquè això també ho hem de tenir en compte. Hi han competències que es regulen a Madrid, i és allà on hem de fer les coses. Aquí les podem anar fent, però, mentrestant, no deixem passar l'oportunitat.

Hi ha un tema de recursos, hi ha un tema d'augmentar la inversió. La inversió ara mateix està al 0,02 del PIB; el nivell europeu és de l'1,5 per cent. I a més a més, exactament, i com vostè ha dit, hem d'avançar cap a l'habitatge de protecció oficial de lloguer. Tot el que s'ha fet fins ara des de la Generalitat de Catalunya, des de molts ajuntaments, com l'Ajuntament de Barcelona a l'època del Govern socialista i del Govern del senyor Trias és de venda. Aquests pisos passen a ser propietat privada i passen a estar al mercat després de vint anys. És el que està passant ara. Se'ls ha demanat també –l'altre dia ho demanava l'alcalde de Barcelona– ampliïn la durada de la protecció dels pisos protegits. Cinquanta anys, o indefinits o fins que sigui, perquè, si no, el que estan fent és subvencionar el mercat, on salten després de vint anys pisos que es van comprar en unes condicions molt òptimes, i salten a preu del mercat.

I cal, hi insisteixo, recursos i també regulació, la regulació del 30 per cent. Mesures com aquestes estaven a la llei del 2007 de l'habitatge. Van ser vostès, amb la llei òmnibus, que van entrar i van treure tot això, mesures que estaven dintre de la llei del dret a l'habitatge.

Només els dic una cosa. Saben qui està demanant als ajuntaments, està presentant mocions dient que segueixin, si us plau, l'exemple de Barcelona? El Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Republicà. Si ho estan demanant els ajuntaments, perquè no ho pot regular la Generalitat, en lloc de deixar que siguin els ajuntaments, en funció de la seva correlació de força i la seva capacitat d'enfrontar-se al *lobbys* immobiliaris els que ho fan pel seu compte i risc? Regulin, regulin i permetin-ho, i donin un marc legislatiu per a això.

Hi han moltes més coses a fer. Les sancions a pisos buits. Executin la potestat que tenen de posar sancions i fer expedients a les entitats financeres que tenen pisos buits i que no els posen a disposició. No és només comprar, és multar si no els posen a disposició després de dos anys. Perquè estan obligades per llei, una llei que no està recorreguda.

Tenim la Mesa d'emergència social infradotada. Hi ha més de seixanta dones víctimes de violència de gènere que estan esperant una dotació habitacional per poder començar a recuperar-se i per poder fer front a la situació de violència que pateixen, elles, els seus fills i les seves filles. Quina resposta els estem donant? No s'està donant resposta, ho estan fent els ajuntaments i no poden.

I amb les línies que vostès han anunciat, a part de que són petites, financerament parlant, i els puc només dir que és traslladar una altra vegada als ajuntaments i a les entitats del sector la càrrega i donar la resposta. És una competència de la Generalitat. Poden demanar recursos a l'Estat, però s'han de posar recursos d'aquí, i s'ha d'anar a incidir als espais on ho han de fer, però sobretot s'ha de regular. S'ha de regular per a l'habitatge públic. I en això és el que ens trobarem, no només donant recursos i fent pedaços.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. De nou és el torn del conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Senyora diputada, segur que no ens acabarem de posar d'acord perquè vostè maneja unes xifres i uns conceptes que jo considero que són molt del passat, francament, eh? I ho maneja d'una manera que no comparteixo, en absolut, no?

Perquè les polítiques d'habitatge de compravenda i les polítiques d'habitatge, per exemple, de remodelació de barris han tingut un sentit. O és que la remodelació de barris de Sant Cosme, del Prat, de Governador, de Via Trajana, del sud-oest del Besòs, de Salipota, d'Espronceda, d'Arraona, de..., en fi, de tants i tants barris de la nostra àrea metropolitana o de ciutats com Súria o com Tarragona s'han fet per art de màgia? S'han fet per art de màgia?

Han costat milions, milers de milions d'euros. I han hagut milers d'habitatges remodelats. I això sembla que no compti. Sembla que les polítiques que s'han fet al llarg de la història, hi insisteixo, també en compravenda i també en remodelació de barris no compti per a res. I això s'ha fet, i això algú ho ha fet. Ho ha fet el Govern de la Generalitat. I, per tant, no menyspreï el que s'ha fet al llarg de la història, perquè s'ha fet, i molt.

I ara ens hem de centrar –i ara ens de centrar– en la recuperació del parc públic d'habitatges de lloguer. Totes les oportunitats que tenim en aquests moments de destinar, doncs, recursos de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya o de l'Incasòl, o totes les oportunitats que tenim de poder fer promoció pública la fem en règim de lloguer. I també ho hem transmès d'aquesta mena als ajuntaments que encara en fan, que en fan amb el finançament de la Generalitat de Catalunya. Oh, és que clar, sembla que aquests diners surtin del no-res. Aquests diners surten també de la regulació que fa la Generalitat de Catalunya. Tot això s'ha fet i s'ha fet bé.

També s'ha fet bé una llei, per exemple, per posar un impost als habitatges buits, i això ho ha fet el Govern de la Generalitat. I estem recaptant, doncs, bastants diners –18, l'any passat, 12, amb el que portem d'any– a les entitats financeres, als grans tenidors, a partir d'un cert nombre d'habitatges buits. Són diners que reinvertim en aquelles línies estratègiques que abans li comentava.

Per tant, hem fet i continuarem fent amb la fórmula que abans li esmentava: l'increment del parc públic, la concertació amb el sector privat, la resposta davant de l'emergència dels desnonaments. La concertació amb el sector privat és molt important. Nosaltres no pretenem tenir actituds frontistes, pretenem tenir actituds de concertació, perquè els privats, si se'ls incentiva adequadament, també poden entrar en la promoció d'habitatges de lloguer.

I a nosaltres ens hagués agradat, per exemple, que la mesura que va aprovar inicialment, que no està aprovada, l'alcaldessa Colau a l'Ajuntament de Barcelona per reservar el 30 per cent dels sòls urbans consolidats, eh?, que és difícil això jurídicament, a protecció oficial, ens hagués agradat que, per exemple, s'hagués parlat abans al Consorci de l'Habitatge de Barcelona; un consorci que és l'instrument del que ens hem dotat per tal de poder parlar i poder debatre qualsevol política d'habitatge que es faci a la ciutat de Barcelona. I no s'ha fet –i no s'ha fet. Ens la trobem, per sorpresa, sobre la taula sense capacitat per avaluar-la. De fet, a hores d'ara, encara no l'hem pogut avaluar en tota la seva extensió.

I sí, efectivament, aquesta proposta, tot i que la música sona bé, perquè en definitiva va a favor d'incrementar el parc públic d'habitatges, doncs, ens planteja dubtes jurídics, tècnics, econòmics i sobretot ens planteja la necessitat de poder parlar anticipadament dels temes abans de trobar-nos-els sobre la taula.

I ens planteja un altre dubte molt important. Perquè el problema, la problemàtica de l'habitatge a Barcelona no és exclusivament de Barcelona, és de l'àrea metropolitana de Barcelona. I, per tant, regular exclusivament a Barcelona quan tens al costat l'Hospitalet, Badalona, Santa Coloma, Sant Adrià o Sant Cugat del Vallès, que tenen la mateixa problemàtica, resulta, si més no, peculiar, sobretot tenint en compte que la mateixa presidenta de l'àrea metropolitana és l'alcaldessa de Barcelona. Per tant, això s'hagués hagut de pensar en un altre marc.

Nosaltres, en tot cas, a parlar-ne, a estendre la mà, a convenir mesures concretes sobre política d'habitatge, estem disposats a fer-ho. Tant és així que el que pretenem és culminar el procés d'aprovació del Pla territorial sectorial de l'habitatge de Catalunya, que el teníem a punt, que l'haguéssim aprovat si no hi hagués hagut la intervenció de l'Estat el dia 27 d'octubre, i aleshores, a partir d'aquesta aprovació d'aquest Pla territorial sectorial, podem reactivar, efectivament, el Pacte nacional per l'habitatge.

De tot això, de tot aquest plantejament, en volem fer partícips tots els membres, tots els grups parlamentaris i tot el sector, i, per tant, a la que ho tinguem ja constituït convocarem el Consell Assessor de l'Habitatge, precisament per parlar dels *timings* en el que serà l'aprovació del pla territorial i la reactivació del pacte nacional.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre la situació del teixit empresarial

300-00003/12

Passem ara a la següent interpелlació, en aquest cas una interpелlació sobre la situació del teixit empresarial, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la senyora Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Chacón i membres del Departament d'Empresa i Coneixement, mireu, avui em complau poder-me dirigir a la consellera d'Empresa per poder parlar sobre el teixit empresarial a Catalunya. Soc una persona que creu fermament en la força i l'impacte d'aquesta activitat sobre el territori, però sobretot –sobretot– sobre les persones, entenent que és una capacitat molt important per generar riquesa i ocupació; en definitiva, benestar.

Si em permeten, recolliré les paraules del president Torra, tot compartint que la tasca del seu departament serà clau per tal de fomentar la bona reacció de l'economia catalana, que ha demostrat la fortalesa del nostre teixit productiu al llarg

d'aquests anys, i, en definitiva, de la gent que ho fa possible: els empresaris, els treballadors i també els emprenedors.

L'impacte sobre l'activitat empresarial a Catalunya ha estat darrerament una eina de debat massa polític i mal intencionat, per tal de cercar arguments de descrèdit contra el desenvolupament del procés independentista a casa nostra; una greu irresponsabilitat per part d'alguns polítics espanyols, però també catalans, que han utilitzat el discurs de la por i l'alarma social i econòmica, posant en joc el benestar de molta gent, fets no acceptables i impropis d'un estat presumiblement democràtic del segle XXI.

Mirin, els ho diré ras i curt: entendre el nostre model empresarial no és qüestió de color polític sinó del model de societat en la que volem viure. Des de fa un temps ens diuen i ens repeteixen contínuament –que les dades ens indiquen el contrari, com després els explicaré– que el procés independentista ha frenat la inversió a Catalunya i que és la raó principal per la qual moltes empreses marxen del nostre país.

Cal reconèixer que han fet molts esforços per instal·lar aquest relat per crear alarma social, des del meu punt de vista amb una irresponsabilitat enorme, que si realment acaba fent mal a algú no és als polítics d'aquesta cambra ni als polítics de govern, sinó que és a molta, molta gent de Catalunya, i en aquest cas no es distingeix el seu vot, en aquest cas els ciutadans tots són iguals.

Per sort, la realitat és una altra. El creixement del nombre d'empreses actives s'ha accelerat en els darrers tres anys. Hem passat dues eleccions al Parlament, on les forces sobiranistes i independentistes han guanyat; hem passat un 1 d'octubre que mai oblidarem; hem passat eleccions a l'Estat espanyol, i fins i tot una recent moció de censura; un escenari que alguns han aprofitat per aixecar recels i inestabilitat en l'àmbit econòmic, i segurament també social. En realitat, ha estat un escenari creat per aquells que no han vist satisfetes les seves expectatives polítiques a les urnes democràtiques.

Davant d'un tema amb tanta afectació sobre la societat i l'economia, no només de Catalunya, perquè l'economia és global, crec que per responsabilitat i dignitat cal tindre molta cura quan fem segons quines afirmacions sobre el nostre teixit empresarial, motor econòmic, creador de riquesa, perquè darrere d'aquesta demagògia i frivolitat hem de pensar que estem parlant de llocs de treball, de projectes personals i del benestar de les persones.

Però, mirin, aquesta cantarella ja es ve repetint des de l'any 2012, i crec que és hora de posar els números damunt la taula, consellera, i clarificar el què, el com i el quan.

Consellera Chacón, vostè encapçala un departament clau per a la societat d'aquest país. Catalunya concentra el percentatge més elevat d'empreses actives a l'Estat espanyol, el 18,5 per cent, dos punts i mig per sobre de la Comunitat de Madrid, que es queda en el 16 per cent. Així ho indiquen les darreres dades publicades pel Dirce, Directori Central d'Empreses, que s'elabora des de l'INE. I també ens indica que tenim un total de 608.981 empreses, una mostra més del caràcter emprenedor del nostre país. Un creixement que no es dona al mateix ritme a Espanya: des de 2014, el volum total d'empreses amb seu a Espanya ha augmentat un 5,2, quan a Catalunya ha estat del 5,6.

Aquest dinamisme empresarial es reflecteix en totes les dades: petita, mitjana i gran empresa. Òbviament, això té un efecte directe sobre el nostre PIB. La darrera revisió ens indica un creixement d'un 3,4 per cent, per sobre del 2,5 de la zona euro, Unió Europea, i del 3,1 de l'Estat espanyol. Aquest creixement està impulsat també en bona part per la indústria, on el seu volum de negoci ha crescut per sobre del 7,5 per cent respecte a l'any anterior. Són dades positives i encoratjadores vers la recuperació de l'economia i la consolidació de l'ocupació per a la gent que viu i treballa a Catalunya, sigui quina sigui la seva procedència i sigui quin sigui el seu vot.

Cal destacar, i no ens ha passat gens desapercebut, el famós Real decreto ley 15/2017, de medidas urgentes –i ho dic en castellà– en materia de movilidad de operadores económicos dentro del territorio español –un títol llarg que segurament amaga una gran irresponsabilitat de l'antic Govern espanyol; espero que el nou Govern ho tingui en consideració–, per tal de facilitar que algunes empreses marxessin, traguessin les seves seues cap a altres llocs. Les seves seues però no les unitats de treball. És cert que això ha creat un discurs d'incertesa i sobretot de desconfiança –està clar que era el que pretenia aquest *real decreto ley*; el que no s'ha explicat és que no s'han generat desplaçaments de les unitats operatives– i ha creat una imatge incorrecta de que les empreses tanquen aquí i marxen a obrir en un altre lloc, sinó que realment no s'han vist afectats, per sort, els llocs de treball.

Però malgrat aquest intent i aquestes accions irresponsables per part de l'anterior Govern espanyol, Catalunya és i ha de continuar sent un lloc atractiu per a la inversió, també per a la inversió estrangera. Ahir mateix vàiem un anunci d'una empresa alemanya, Covestro, que va fer una inversió de 200 milions d'euros a la zona de Tarragona. I això ha de continuar treballant així. Consellera, deduïm, intuïm, que en alguna part hi té a veure la tasca desenvolupada pel seu departament, però també pels organismes públics com pot ser Acció o fins i tot per les coordinacions amb les cambres de comerç de casa nostra.

Vull constatar que per mantenir aquestes dades és obvi que hi ha activitat econòmica en diferents sectors, no es podria explicar d'una altra manera, amb especial rellevància en el tema industrial, fet que ha comportat que s'elaborés el Pacte nacional per a la indústria, un pacte ambiciós en el qual hi ha la Generalitat, sindicats, organitzacions empresarials i universitats, entre altres agents polítics, per tal d'invertir un total de 1.844 milions d'aquí al 2020. Una bona notícia per al sector a casa nostra.

I no vull oblidar avui l'activitat emprenedora a Catalunya, que se situa en un 8,03 per cent per sobre d'aquesta mateixa activitat..., la mitjana espanyola és del 6,19 i l'europea, del 7,86. Per tant, una bona notícia també en el nostre teixit.

Per tant, consellera, respecte a aquestes dades, com valora el seu departament l'actual situació del teixit empresarial a Catalunya? Espero que ara ens ho pugui desenvolupar.

I aprofito que hi estic per deixar damunt d'aquest faristol una reflexió. Senyores i senyors diputats, esdevé molt perillós fer demagògia en el tema econòmic a casa nostra, perquè afecta totes les persones que viuen i treballen a Catalunya. Això suposa tocar el pilar fonamental del desenvolupament social i econòmic del nostre país, i posa en risc els llocs de feina, per tant, les expectatives i les il·lusions de moltes famílies. Cal que tots plegats ens esforcem en impulsar l'activitat del teixit empresarial, protegir-lo des de tots els departaments i ajudar-lo en la millora de serveis –aprofito també la presència d'altres consellers– i les infraestructures necessàries per al seu establiment i desenvolupament. Un govern responsable no hauria de fer una altra cosa. I convido tots els grups parlamentaris a fer aportacions constructives per tal de sostenir al més alt nivell la competitivitat de l'empresa a casa nostra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Pallarès. Per respondre la interpellació, en nom del Govern té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades..., diputada, en aquests pocs dies que fa que he pres possessió del càrrec de consellera he tingut ja diferents entrevistes, reunions, amb agents socioeconòmics, amb empreses, i tots pregunten, venen a demanar quin és el full de ruta, quina és la situació, quina és l'estratègia que a partir d'ara seguirà aquest departament, pel que fa al Departament

d'Empresa. I ho pregunten quan és un fet constatat que tenim aquest 20 per cent de PIB industrial, som una economia molt industrialitzada, i arran de totes aquestes interferències que hi ha hagut darrerament –la diputada n'ha fet esment– pregunten què és el que passarà.

A mi m'agrada fer-los algunes reflexions, i és..., tornem a parlar d'aquest decret, no? Aquesta inestabilitat, més enllà de que el context polític ha estat de tot menys estable, aquesta inestabilitat econòmica no és real, o, si més no, no és tot el real que de vegades s'ha volgut traslladar.

Comencem per aquest decret. Abans de l'1 d'octubre, el creixement, tots els indicadors objectius d'inversió estrangera, exportacions, PIB industrial, seguien, doncs, tenint uns índexs molt i molt positius. A partir d'aquest decret, comença un trasllat de seus socials –de seus socials, que no de centres productius–, i és veritat, ha tingut efectes, hi ha hagut empreses que han canviat la seu social.

Recordem i aclarim una mica quin és l'efecte que ha tingut aquest decret que facilitava el trasllat de seus socials d'empreses, permetent que aquestes es traslladessin sense el necessari acord de la junta d'accionistes, sinó que només calia l'acord del consell d'administració. Per tant, estava facilitant, convidant les empreses a marxar.

Les empreses s'han mogut, s'han traslladat sempre. Abans donava unes dades: l'any 2015, hi havia tres mil empreses que van marxar de Catalunya, dues mil que es van registrar a Catalunya. D'aquest transvasament n'hi ha hagut sempre, però amb aquesta normativa el que fem és posar una catifa o un accelerador a que hi hagi aquesta fugida. Sota quin pretext? Bé, ens ho podem imaginar; són criteris, evidentment, polítics, que no tenen res a veure, i ara ho comentaré, amb la realitat econòmica del nostre país.

D'una banda tenim el decret, tota la pressió que s'ha intentat fer a nivell polític, a nivell mediàtic, i de l'altra banda què tenim? Doncs, mirin, senyors, senyores, el *Financial Times* ens declara com a millor zona on invertir a tot el sud d'Europa per poblacions de més de 4 milions d'habitants per als anys 2018-2019. *Financial Times*. Penso que és una entitat prou solvent i poc susceptible de ser manipulada políticament.

Per què ens escullen com a millor zona on invertir de tot el sud d'Europa? Doncs perquè, per molt que vulguin amagar-ho, per molt que vulguin tergiversar-ho, la nostra indústria és sòlida i diversificada. Tenim tot el conjunt de cadenes de valor del sector productiu, tenim talent local, talent local provinent de les universitats, dels centres de formació professional, dels centres de formació d'escoles de negocis, d'escoles. Tenim talent. I és per això també –després hi faré referència– que moltes de les inversions anunciades d'aquests darrers mesos han estat vinculades al sector tecnològic.

Tenim talent local i tenim talent internacional, perquè al nostre ecosistema de *start-ups*, per exemple, per donar-los unes dades, el 23 per cent dels treballadors són estrangers; un 14 per cent dels fundadors d'aquestes *start-ups* són estrangers. Parlant del sistema de *start-ups*, una altra vegada, també, més, un reconeixement internacional atorga a Barcelona el rànquing de cinquena o tercera –depèn de quin hagi estat el darrer any que s'hagi observat– ciutat on invertir en *start-ups*.

Quin és un altre dels actius que tenim i que valoren les empreses a l'hora d'invertir a Catalunya? Els centres d'infraestructures tecnològics i de coneixement, centres com Tecnio, els centres de recerca, el supercomputador Mare Nostrum, el sincrotró, l'institut català de fotònica, i tants i tants d'altres; són infraestructures de país, infraestructures que ens diferencien qualitativament. Tenim la connectivitat que ens dona l'aeroport de Barcelona, on les empreses, aquest any 2018, està previst que incrementin un 13 per cent la seva oferta de vols. Tenim una posició geoestratègica excel·lent, amb els dos ports –Barcelona i Tarragona– més importants. I tenim esdeveniments..., som referent en esdeveniments a nivell mundial, com pugui ser el Mobile World Congress.

Per tant, competitivitat, talent qualificat i qualitat de la indústria local i proveïdors. Per tot això, per tots aquests motius que no es fan de la nit al dia i en els quals el Govern de la Generalitat hi ha treballat anys i anys, els quals són resultat d'una estratègia desenvolupada durant tots aquests anys, algunes multinacionals comencen a instal·lar-se cada vegada més aquí, però amb una particularitat, doncs, penso que molt interessant, i és que algunes branques de les empreses comencen a establir-se aquí. Això fa que especialitzar-se aquí..., això fa que a les seves trobades, a les seves reunions multinacionals, teixit català, teixit..., treballadors i actius catalans tinguin posicionament també a l'hora de decidir reinversions i localitzacions.

Deia: «Aquests són els motius pels quals les empreses inverteixen aquí.» Però és que, més enllà d'aquests criteris objectius –i que subscriu totalment el que ha comentat la diputada–, fan mal –fan mal– aquesta intencionalitat. Pot ser que tingui algun rendiment polític, però jo demano, si us plau, que pensem sempre en el nostre teixit productiu, en els treballadors i treballadores que, més enllà de tota aquesta demagògia, volen que el seu lloc de treball continuï sent estable i la seva empresa es continuï posicionant en el dia a dia.

Deia: «Hi ha una estratègia darrere que ens fa competitius.» I després hi ha indicadors, hi ha indicadors que no podem menystenir. El primer és el rècord d'exportacions. Agradi o no agradi, és una xifra objectiva: aquest any passat s'han superat els 70.000 milions d'exportacions i ha crescut el nombre d'empreses exportadores regulars, que baten record per cinquè any consecutiu, superant les disset mil empreses. Les empreses exportadores regulars catalanes, amb un 33,8 per cent del total d'empreses exportadores a tot l'Estat, lideren el rànquing d'exportacions.

Les exportacions catalanes d'alta tecnologia, molts interessants aquestes –per tant, no som només un país competitiu pel que fa a preu, sinó també per la innovació i la qualificació–, creixen en un 9 per cent interanual; un augment de més de 100.300 milions d'euros. Per sectors, la metallúrgia, l'automoció, el sector químic són els més importants. La Unió Europea concentra un 64,9 per cent d'aquestes exportacions. Per tant, exportacions en sectors de valor afegit i exportacions a Europa.

Un altre indicador que tenim és la inversió estrangera. Avui s'han donat també unes dades –nosaltres les vam comentar dilluns– i volíem posar en valor i comentar alguns aspectes que crec que val la pena valorar. Les dades que vam comentar aquest dilluns són les dades de les exportacions dels projectes treballats des d'Acció, des de l'agència Trade & Investment, d'Acció, i aquest any passat vam tornar a tenir rècord de projectes i rècord d'ocupació creats per aquests projectes. I n'hi han tants, i tants i tants indicadors, que, objectivament, per molt que es vulguin amagar, no ens cansarem de repetir: la nostra economia està viva, la nostra economia competeix en entorn global i la nostra economia demostra aquest 20 per cent de PIB industrial –20 per cent de PIB industrial– que ja tenim, que és el marcat l'any 2020 per la Unió Europea, és el que tenim ara a Catalunya; el volem seguir fent créixer.

Tot això són dades objectives, són resultats que recollim ara, fruit d'estratègies, fruit del treball de molts mesos, de molts anys. I quin és el full de ruta que tenim d'ara endavant? Doncs aquest full de ruta el tenim marcat i el tenim consensuat entre tots, perquè totes les forces polítiques, tots els agents socioeconòmics amb representativitat reconeguda, van signar el Pacte nacional per a la indústria. I aquest Pacte nacional per a la indústria treballa els sis eixos que de debò –que de debò– importen a les empreses del dia a dia i en els quals es centra i es centrarà l'estratègia d'aquest departament, com són el tema d'ocupació i competitivitat, el tema de dimensió empresarial i finançament, ocupació, noves tecnologies i digitalització, infraestructures i energia i economia circular i sostenibilitat.

Tenim el full de ruta marcat, l'hem d'executar. Tenim les accions, tenim..., haurem de consensuar el pressupost. Tenim els indicadors. Aquest Pacte nacional per a la indústria, quan algunes forces ens deien que l'any passat no vam fer res, aquest pacte es va complir amb més d'un 75 per cent. Un pacte, ho repeteixo, consensuat

per tots i que tots hauríem d'assumir com a propi, perquè així es va fer en el seu moment.

Aquest és el full de ruta i aquesta és l'eina que, sigui quin sigui el color polític del Govern que hi hagi en aquest país, sigui quina sigui la preferència política, el Pacte nacional per a la indústria és l'eina que ens ha de posicionar el nostre teixit industrial seguint els indicadors que anem obtenint fins ara, que fins ara hem anat obtenint, i que ens fan referents d'economia productiva i competitiva.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Chacón. Per fer ara la rèplica té la paraula la diputada Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Gràcies, president. Consellera Chacón, moltíssimes gràcies per les dades, per la feina, pel full de ruta i evidentment que estarem –estarem– al seu costat. Miri, sento orgull per la feina feta, perquè el que ha dit és que ja hi havia moltes coses començades, però també avui he de dir, he de manifestar agraïment i enyorança per tots aquells consellers, conselleres, president, vicepresidents, presidenta del Parlament, empresonats o a l'exili, que de ben segur hi van aportar molt des de les seves responsabilitats de govern perquè avui podem emprendre plegats aquest nou full de ruta.

Però seguim, avui parlem d'empreses, parlem de teixit empresarial, parlem de llocs de treball, parlem de feina, de benestar, de projectes personals, de desenvolupament d'una societat, d'una tarannà del nostre país, del país que construïm plegats.

La consolidació i el creixement empresarial a Catalunya ha comportat que encaudem cinquanta-sis mesos continuats de taxes interanuals a la baixa en l'atur, des de juliol de 2013. Les dades són indubtablement bones, segons ens assenyalen des del Col·legi d'Economistes, el senyor Xavier Segura, no? De fet, i comparant les dades del mes de maig de l'any passat a enguany, podem observar trenta mil desocupats menys registrats a Catalunya, és a dir, un 7,5 per cent menys.

El sector serveis, com ja ens té habituats, és el que ha experimentat una baixada més forta, en termes absoluts de 4.071 persones; en termes relatius això suposa un 1,4, però en la indústria això és un 1,8. I això és una dada molt important, consellera, perquè tots sabem que la indústria és un sector que pot aportar –i, de fet, l'aporta– molt valor afegit, i, sobretot, una tendència molt clara a que els contractes tendixin a ser indefinits.

L'optimisme i la inversió industrial acostumen a anar junts, sobretot quan els empresaris no veuen núvols a l'horitzó i confien en el lloc on han d'anar a invertir. Sense cap dubte, aquest és el clima que ens toca mantenir i preservar; no només són paraules, l'any passat es va tancar amb un total d'un increment d'un 12 per cent en la inversió industrial.

I tot i la tensió política de la tardor passada, els directius de la indústria catalana tornen a ser optimistes i marquen un creixement esperat del 13,4 per cent, segons recull l'enquesta de primavera de l'Observatori del Treball, el qual suposa duplicar les inversions que es preveïen a l'últim baròmetre de la Generalitat.

L'enquesta, aquesta mateixa enquesta de l'observatori, també aporta bones notícies per a les petites i mitjanes empreses; un teixit molt important al nostre país, i sembla ser que, per les previsions, esperen créixer un 15,8 per cent per a aquest any.

Per tant, contra tots els anuncis de desastres i de calamitats que ens havien de passar, el 2017 podem dir que va ser un bon any contingut per l'economia i el dinamisme empresarial. Sempre pot ser millor, evidentment. Hem de treballar sempre per millorar, però hagués sigut millor especialment si disposéssim de les eines necessàries que un país com el nostre genera, i que malauradament no té retorn.

En conclusió, les dades són bones, però no podem abaixar mai la guàrdia pensant que hem de comptar amb la llosa del 8 per cent menys de recursos que gene-

rem i dels quals no podem disposar. Algun dia resoldrem aquest dèficit fiscal, n'estic convençuda, perquè la nostra feina és treballar per Catalunya i per tots els catalans i les catalanes. Hem de caminar, això sí, amb precaucions. Però, malgrat tot, el país avança, perquè tenim un teixit productiu i industrial enormement competitiu per fer front a aquestes dificultats, i un govern que no es rendeix i que no es rendirà, que és, sense cap mena de dubte, el reflex de la força de les persones que conformen el nostre país.

Els que tenim responsabilitats des del Govern, però també des del Parlament, cal que vetllem sense fer demagògia, ni construir falsos relats per mantindre actius els principals motors econòmics del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Pallarès. Per finalitzar amb la rèplica té la paraula la consellera Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Hi ha una dada..., perquè es diuen moltes i moltes vegades aquestes quatre mil empreses que han marxat, però n'hi ha una que per mi és molt important i que tampoc s'ha dit prou, no s'ha dit prou aquests darrers dies, i és: a Catalunya hi ha 8.642 empreses estrangeres –8.642 empreses estrangeres. Inclou empreses amb un 50 per cent de capital estranger amb establiment a Catalunya, independentment d'on sigui la seu social.

Bé. Doncs 8.642 empreses estrangeres a Catalunya. D'on venen aquestes empreses? Aquestes empreses són d'Alemanya, França, Estats Units, Itàlia, Països Baixos, Regne Unit, Luxemburg, Suïssa, Dinamarca, Japó i d'altres. Que hi hagi aquestes vuit mil empreses de les quals no hi ha hagut pràcticament moviment ens vol dir molt, i per mi és un exemple i un referent que hem de recordar, perquè, si som atractius per a aquestes empreses, vol dir, com deia abans, per moltes i moltes coses.

Com captem aquestes inversions? Com les volem seguir captant? Una de les eines són les oficines exteriors d'Acció. Aquestes oficines tan perilloses també vistes per alguns. Mirin, aquestes oficines, que en són quaranta, que aquest any se celebraran els trenta anys d'activitat, hi ha un total de quaranta-dues persones i per cada euro de despesa en aquestes oficines hi ha un retorn de 95,3. I per cada lloc de treball del departament Catalonia Trade & Investment ja es generen cent deu llocs de treball associats a projectes d'inversió.

Per tant, tenim les eines, tenim l'estratègia, i a partir d'aquí què ens espera aquest any 2018? Doncs esperem continuar amb els resultats que hem anat tenint aquest darrer any 2017. De fet, s'han començat a anunciar, abans ho esmentava, darrerament, inversions vinculades a l'àmbit tecnològic. Per nosaltres és molt important: estem en un context global on la innovació tecnològica disruptiva marcarà molts dels elements de la competitivitat de les nostres empreses i el fet que empreses com Amazon, Criteo, Jabil, Boehringer, Hempel, Roche, hagin anunciat inversions a Catalunya, moltes d'elles, com deia, vinculades al sector tecnològic, vol dir molt i moltes coses. Vol dir que no només ens escullen per ser un territori productiu, sinó també un territori on hi ha coneixement, on hi ha innovació.

Per tant, més enllà de centrar esforços en debats, en repetir xifres que animen, doncs, aquest discurs catastrofista, hem..., ho deia abans la diputada, tot això té una sèrie de repercussions; repercussions en el teixit productiu, en el creixement i en els llocs de treball. Jo els convido, a tots aquells que han anat escampant aquestes xifres gairebé –gairebé– amb una certa satisfacció, a treballar. A treballar perquè..., a girar aquesta tendència i a treballar perquè les nostres empreses realment es posicionin a nivell internacional, que és el que volem.

Per tant, diputats, diputades, els emplaço a continuar consolidant aquest teixit i ajudar-nos a construir aquest model de país amb tots i cadascun dels seus instru-

ments i mecanismes per créixer. Perquè no només s'ha parlat del procés –no només s'ha parlat del procés–, aquí s'ha parlat, com deia bans, d'ocupació, de competitivitat. S'ha parlat de la dimensió de les empreses i del seu finançament. S'ha parlat de formació. Un dels reptes més importants que tenim és com casem la demanda que tenen les empreses, de professionals, amb l'oferta que hi ha tant a nivell de graus universitaris com de cicles formatius. Perquè tenim un dèficit, aquest és un problema. Hi ha nous perfils professionals que caldrà crear i adaptar. Fer promoció, sensibilitzar totes les empreses d'aquesta nova revolució industrial que ja és aquí la indústria 4.0.

S'ha parlat també d'infraestructures i energia. Unes infraestructures que, si no les reclamem plegats, prenen competitivitat al nostre teixit productiu, no només el Corredor Mediterrani, tantes i tantes inversions promeses que després queden en no res.

I parlem d'economia circular i sostenibilitat, perquè nosaltres tenim una estratègia, tenim una estratègia de govern, buscarem el consens, posicionarem el nostre teixit productiu, perquè volem una economia productiva sostenible i integradora –sostenible i integradora–, perquè és la garantia de recursos perquè després puguem aplicar polítiques socials i llocs de treball, que és el nostre final objectiu.

Per tant, doncs, amb aquesta voluntat d'afegir-me, de buscar consens, de buscar-los a tots, posicionant les nostres empreses, el nostre teixit productiu, a les taules de treball on treballem aquests elements que donen competitivitat a les nostres empreses –molta pime; el nostre teixit català és en més d'un 95 per cent de pimes–, estarem al seu costat. I ens agradaria moltíssim que totes les forces polítiques hi seguissin contribuint.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, consellera Chacón.

Interpellació al Govern sobre la dimensió social de la cultura

300-00004/12

Finalitzat aquest punt de l'ordre del dia, a continuació, el punt setè és la interpellació al Govern sobre la dimensió social de la cultura, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula per deu minuts el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputada, diputats, diputades, molt bona tarda. Avui, 20 de juny, vigília del solstici d'estiu, avui acomiadem la primavera i marquem el pas a l'estiu, i van passant els dies, i van passant els dies, també, a les presons i a l'exili.

Demà és el Dia de la Música, un dia molt cultural a Catalunya, un dia molt participat. I em ve al cap aquella cançó del gran Jaume Sisa de la *Nit de Sant Joan*, dels no menys grans Dagoll Dagom: «La primavera al senyor estiu, adeu, adeu; adeu, li diu.»

M'estreno en aquest faristol, i se'm faria un nus a la gola i no podria dir cap paraula més si abans no fes un esment del groc que m'omple el cap i el cor, el groc de solidaritat. Qui m'havia de dir que avui que els pagesos de Tortellà, de la Garrotxa, de les comarques de Girona, de tot Catalunya, seguen ja l'ordi daurat, el blat groc, i en fan bales grogues. Qui m'havia de dir que avui portaria el groc, i al pit, a l'ànima, pensant en tanta, tanta injustícia. Pensant en els que no hi són, avui i aquí; pensant en les que no hi són, avui i aquí. I com que va de cultura, esmentaré el conseller Puig. Però penso també en els Jordis, mecànics, jubilats, pallassos, cantants, alcaldesses, alcaldes, exiliats, presos i ara també castellers. Diguem «no» –diguem «no».

Consellera Laura Borràs..., avui deixin-me interpellar-la, diputades i diputats, deixin-me, en nom de la cultura, interpellar-los a totes i a tots, i és que, si la cultura no ens interpella, no té prou força. Però no vull portar la reflexió cap a aquest tipus d'interpellació que és el que ens proposen justament els creadors; creadors que des de la seva imprescindible situació han patit les retallades, la intervenció econòmica, el 155, l'escassetat, l'ofec del Govern central i la precarietat laboral.

Convindran amb mi, tots vostès, que la cultura la fa la ciutadania, els col·lectius, els artistes, pensadors, escriptors, mentre que els polítics, consellera, sobre el que hem d'enraonar, segurament, és de polítiques culturals.

Consellera Laura Borràs, en tàndem amb l'estimat conseller Lluís Puig, voldria compartir amb vostè, i segur que hi estarem d'acord, que tenir accés a la cultura és un dret fonamental de tots els ciutadans, i tothom, amb qualsevol renda i des de qualsevol territori, hi hauria d'accedir de forma lliure i sense obstacles. Tothom. I que, per tant, cal que tinguem les condicions adequades i les accions pertinents perquè aquest accés sigui possible i no potenciï, en cap cas, l'exclusió. Aquest és el moll de l'os. Article 27 de la Declaració universal de drets humans: «Totes les persones tenen dret a participar lliurement en la vida cultural de la comunitat.»

Voldria, consellera, que avui poguéssim entreveure quina dimensió social tindrà la cultura que vostè ha de dirigir, quins beneficis socials ha de tenir la cultura i si a la cultura que s'incentiva des de l'Administració és necessari preveure-hi també un retorn cap a la societat. Deixi'm parlar-li, interpellar sobre aquests temes.

Ara com ara, tant el retorn social com el benefici social de la cultura no és només una obligació; hauria de ser també un compromís. Des de Junts per Cat ho tenim clar, perquè creiem que les polítiques i els projectes culturals faciliten la transferència a la societat del veritable sentit de la cultura; un sentit de la cultura que no és altre que el de la formació de les vides de la gent i de les seves col·lectivitats.

Seria sobrer que jo fes gaires més consideracions generals, conceptuals i teòriques sobre la cultura. Ens agradaria, consellera, que ens esbossés a quins programes, activitats, seccions, des de Palau March, s'incentivarà, s'intervindrà o s'ajudarà, per buscar-ne el màxim de beneficis socials.

Si la cultura és un dels pilars bàsics, ho serà, sobretot, i també, per la dimensió social que li atribuïm. Les institucions, quan fan cultura, han d'incorporar en el seu ADN una dimensió social entesa com un bé públic. Perquè estem aquí pel bé públic. Des de l'Administració hem d'estimular la curiositat, el gust per aprendre, al mateix temps que hem d'afavorir la integració social de tots els ciutadans i la seva millora de vida, allò que hem anomenat «la cultura com a eina d'ascensió social», o bé, per dir-ho d'una manera més senzilla, «la cultura per viure més plenament».

Diguem-ho diferent. La millor política social és la cultural, és la millor inversió transformadora. Ho deia Jordi Cabré, i segur que estarem d'acord que aquesta inversió transformadora és un subconjunt de les grans transformacions que des d'un punt de vista republicà hem de començar a treballar i de les quals ens parlava el president Torra; una transformació que tant de bo ens porti a que cultura i educació es mirin sempre als ulls: no hi ha escola, institut, facultat d'universitat, sense cultura, ni cultura sense els centres educatius. Contribuïm al canvi social amb la cultura. Li pregunto com ho hem de continuar fent. Vostè ja reconeixia que no deu ser el moment de grans equipaments. Hi estariem d'acord. És el moment de beneficis socials, dels drets socials com a motor de canvi republicà. La frase és del president Torra: drets socials com a motor de canvi republicà.

Llibertat i cultura. Cultura com a eina de creixement personal, però també social, i, consegüentment, econòmic. La cultura, un dels grans valors republicans que Catalunya ha de tenir com a prioritat. L'hi repeteixo, el valor de la cultura està en la formació de les vides i de la gent i de les seves col·lectivitats, de la ciutadania, que s'apodera gràcies a la cultura i al sentit crític que aquesta li dona. Ciutadania apoderada; un valor eminentment republicà.

En termes de llengua, biblioteques, cinema, teatre, dansa, per a infants, per a adolescents, per a col·lectius desfavorits, per a aquells que estan absents en la cultura administrada; en termes de música, art, pensament, i totes les disciplines i matèries, quins programes tindrem a Catalunya que enfoquin la cultura com a eina de cohesió social?

La cultura, a la nostra societat, és més àmplia que la cultura administrada. Com ho farem per arribar al màxim de públic i d'usuaris possibles? Ampliar els públics és un repte continuat de tots els gestors culturals, també des de l'Administració local. Importantíssim. Com els podem ajudar?

Vaig acabant, diputades i diputats. Consellera, quants objectius per reprendre després del malestar indigne del 155? Vostè, per transformar, com deia fa un moment, portava les lletres allà on les lletres els costava de ser. També *El Quijote*. Interessant. Poca gent ens negaria que l'espai públic compartit sigui un gran camp d'acció social i cultural per al futur de les vides de la gent que l'ocupem. Quin repte tan republicà per a ateneus, biblioteques, casals, places, teatres, auditoris... Consellera, diputades i diputats, pensem en gran. La cultura, com a salut social de la ciutadania. El senyor estiu, a la primavera, li va al darrere, li va al darrere. Seguim. Seguirem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ten. A continuació, per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de Cultura, Laura Borràs.

La consellera de Cultura

President –està fent de president–, honorables consellers, diputats, personal del Parlament, que m'alegro molt retrobar, molt bona tarda a tothom. Senyor diputat Ten, moltíssimes gràcies per la seva introducció i molt especialment per esmentar a l'inici de les seves paraules el conseller Lluís Puig, a qui jo també vull dedicar aquesta meua resposta a la seva interpellació. Perquè m'interpella, ens interpella sobre la dimensió social de la cultura, i ja li avanço, abans de respondre les preguntes concretes que em planteja, que és precisament per la funció essencialment social que juga la cultura que, com vostè ha dit, queda recollida en la Declaració universal dels drets humans, però també de la UNESCO, però també del Consell d'Europa, i també, naturalment, en l'Estatut de Catalunya, que recullen afirmacions paral·leles, com l'article que vostè ha llegit, i que mostren el lloc capital que ocupa la cultura en el desenvolupament i la cohesió social, així com el seu paper decisiu en l'aprofundiment de la democràcia i en la participació de la ciutadania en l'esfera pública.

I em permetrà que avui, que és el Dia Internacional del Refugiat, i atès que aquest matí hem gaudit d'aquesta bonica imatge de veure un llibre tan extraordinari com *El Quijote* a les bancades del Parlament, aprofiti i citi Cervantes, que quan arriba a Barcelona la descriu com «*flor de las bellas ciudades del mundo*», i, lloant-ne justament la seva capacitat hospitalària, li fa dir al seu cavaller: «*Patria de los valientes, de los extranjeros albergue, única en sitio y belleza, ejemplo de lealtad, venganza de los ofendidos, de sus moradores delicia, archivo de la cortesía y de los pobres hospital.*»

I ara, sí, torno a la seva interpellació, perquè l'objectiu de posar el focus en la dimensió social de la cultura rau en invertir per aconseguir una ciutadania que, vostè ja ho ha anomenat, sigui apoderada, crítica, i, per tant, lliure. Com afirma la Seyla Benhabib, en una formulació que comparteixo, el concepte de ciutadania es basa en la identitat col·lectiva, en la participació política i social, i en els drets polítics i socials.

Vagi, per tant, per endavant, que quan parlem de retorn social de la cultura fem referència a l'efecte o a l'impacte de la cultura en forma de produccions culturals, polítiques culturals, institucions culturals, i, clar, inversió en matèria de cultura, que permet rastrejar i comprendre la manera com la cultura transforma la societat que hi participa.

En aquesta línia, doncs, podem afirmar que ja és una tendència generalitzada en les polítiques culturals dels països de referència, la consideració de la cultura com un bé públic de caràcter comunitari que no pot ser avaluada ni incentivada només en termes estrictament econòmics o estadístics, sinó que cal reconèixer que la cultura posseeix una sèrie de valors que estan a la base de la seva consideració social.

El col·lega, professor universitari, filòsof i amic Xavier Antich ha parlat d'aquests valors. Els anomena, precisament, diu ell, «valor d'existència»; és a dir, el fet que la població es pugui beneficiar de manera directa o indirecta del fet que hi hagi béns culturals, cicles de concerts, obres de teatre, conferències, exposicions, biblioteques, etcètera. Ell també parla d'un valor de prestigi; a més a més que hi siguin, aquestes ofertes, que generin aquest prestigi cultural, per la identificació precisament de l'existència d'aquests béns culturals i el desenvolupament social i econòmic –la feina, per exemple, valuósíssima, que fa el Consorci per a la Normalització Lingüística; pensi que hi ha més de cent mil parelles lingüístiques, que permeten practicar la llengua a través de la conversa i la integració de les persones migrades al nostre país, entre moltes altres feines que duen a terme.

El professor Antich també parla d'un valor que és fonamental: el de cohesió. Cohesió en la mesura que l'extensió de la cultura i el seu accés i gaudi universal fomenten la integració de la diversitat. Amb mesures que, per exemple, en les polítiques culturals del Govern es tradueixen en, per exemple, el fet de que els ajuts públics incorporin la cohesió social com un element determinant, com a indicador, precisament. O l'indicador de gènere, perquè ja es produeixin les polítiques de paritat. I que siguin també uns indicadors que ens ajudin a puntuar les bases de subvenció de l'OSIC o de l'ICEC. Les darreres dades precisament de l'ICEC ens diuen que l'any 2017 s'ha afavorit el compliment de la paritat que ja ens proposaven en l'àmbit de l'audiovisual només en un any, justament pel fet d'incorporar aquest indicador en els ajuts públics.

Però hi ha moltíssimes més..., molts més projectes o molts més àmbits d'aplicació d'aquest valor de cohesió: els programes «Apropa cultura», per exemple, per facilitar aquest accés de les famílies i de les persones amb discapacitat a la cultura; Escena 25, quan el *target*, en aquest cas, són els joves; el Municipi Lector, que és una iniciativa que articula, d'una banda, les regidories de Cultura, de l'altra, les escoles i, per tant, docents però també pares, i tots els actors de les instàncies culturals, com biblioteques, llibreries, ateneus, etcètera; els plans d'inclusió social de les fàbriques, dels centres de creació, dels ateneus, dels centres cívics; jornades de mediació artística, com, per exemple, les que es fomenten per a la inclusió social i que organitza el Conca; la feina que fan d'integració i de cohesió social les colles castelleres, les agrupacions sardanistes... Tot el món associatiu català, que ens tindria aquí en un llarguíssim etcètera.

Però hi ha també, i vostè ho ha destacat, un valor essencial, el valor educatiu de la cultura, en la mesura que contribueix al desenvolupament intel·lectual i a la sensibilitat estètica, i que hi ha exemples de les polítiques que s'han vingut desenvolupant des del Departament de Cultura, que continuarem impulsant, com ara tots els programes socials, del TNC, del Lliure, de la Institució de les Lletres Catalanes... Vostè n'ha esmentat alguns: «Lletres a les aules», per exemple. Però n'hi ha molts altres: «Lletres joves», «Lletres grans», «Lletres a les presons», «Lletres i salut», «Lletres al TNC», «Lletres als FGC»... Per tant, aquesta voluntat absolutament inclusiva, cohesionadora i alhora educativa. I, finalment, el valor simbòlic i patrimonial que és obvi en el rerefons de qualsevol activitat cultural que impulsem.

Per mi, la cultura, com diria Gadamer, en una afirmació que jo subscriu totalment, «és l'àmbit de tot allò que és més quan ho compartim». Compartir per ser més. I per compartir és necessari desplegar una doble política cultural: la d'accés universal, el de la ciutadania, a la cultura, però també una política d'emancipació que fa de la reivindicació del dret a la no exclusió la proa del vaixell cultural.

S'ha de fer una política intensiva d'alfabetització cultural genèrica que permeti el gaudi complet dels drets que ja són declarats. Perquè l'aparença, en principi, democràtica de l'accessibilitat total amaga que la dimensió simbòlica de l'art només es manifesta per qui posseeix els mitjans per desxifrar-la. No n'hi ha prou amb oferir, fa falta donar les eines perquè es produeixi aquesta comprensió. Per això, la feina que tindrem amb el conseller Bargalló d'anar de la mà, entre Cultura i Ensenyament, és gairebé..., són uns vasos comunicants fonamentals per al país.

El retorn social de la cultura és el que permet trencar els murs d'accés físic i també d'accés simbòlic. I no és només, com vostè ens deia, una obligació, sinó que ja li confirmo ara mateix que és un ferm compromís d'aquesta conselleria i d'aquest Govern. Avui més que mai, i ben aviat podrem anunciar mesures noves al respecte, perquè tenim la plena consciència que la cultura és i ha de ser un dels principals pals de pal·ler de la república, del benestar de tothom. I, per tant, entendrem la cultura, i de manera molt destacada, com una forma de la participació ciutadana. El context social ens referma la força d'una ciutadania cívica, activa, que ha fet un ús de la cultura que és un enorme poderós element de cohesió, i que suma en el nostre projecte de país, que és integrador.

Vaig acabant, podria haver nomenat una llarguíssima rastellera –li porto aquí tota la feina, després vostè la podrà veure–, però no voldria fer un ús només del llistat, sinó que volia fer esment del fet de que ahir ens va deixar el mestre i escriptor tortosí Manuel Pérez Bonfill. Vagi en homenatge a ell una de les respostes que va donar a la darrera entrevista que va concedir. Va dir a la pregunta de quines coses el fan sentir més viu, va respondre: «Llegir. Llegeixo contínuament, perquè la cultura crea el món.» Nosaltres intentarem també crear el món a través de la cultura.

I acabo amb Pedrolo –estem celebrant el centenari de Pedrolo. Ell deia: «Hem de defensar, amb totes les conseqüències, una cultura cansada de viure entre parèntesis.» Doncs la defensarem, perquè fer-ho és defensar-nos de la barbàrie, de la ignorància i també de la mala fe. I apostar per la cultura és invertir en el present, però sobretot en el futur d'un país a través de les seves persones.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, consellera Borràs. A continuació, per a la rèplica, té la paraula per cinc minuts més el diputat... (Veus de fons.) No? (Pausa.) Renuncia a la rèplica.

Interpellació al Govern sobre el model sanitari

300-00005/12

Aleshores, donaríem per finalitzat aquest punt de l'ordre del dia, i passaríem al següent, al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpellació té la paraula, per deu minuts, el diputat Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresident. Gràcies, president, diputades, diputats, conselleres i consellers, i especialment consellera Vergés. En primer lloc, felicitar-la pel seu nomenament, ho vaig fer en privat, però avui el nostre reconeixement, doncs, en públic. Com veu, la primera interpellació de Ciutadans és sobre el sistema sanitari, la segona, la farà la senyora Sierra, sobre conciliació, justament perquè volem ficar el focus en quines són les nostres prioritats, i, per tant, a més a més de felicitar-la, ens agradaria demanar-li dedicació i implicació pel sistema sanitari. Bàsicament, perquè quan, bé, vam saber que era vostè la que seria la consellera ens va agafar a alguns suposo que per sorpresa.

Vostè ha arribat a la conselleria per mèrits, per la meritocràcia; per la meritocràcia republicana, per estar, doncs, el que diu el senyor molt honorable president, pels darrers cent metres, per saltar, no?, per quan us necessiti, suposo, per la..., bé, per fer decisions rupturistes. No crec tant pel vostre, evidentment, coneixement del sistema sanitari, ni tan sols d'una part, perquè no hi heu estat. Per tant, amb aquesta prudència de saber que esteu aquí per aquesta meritocràcia, dir-li, creiem que molt interès pel sistema sanitari tampoc va tenir la darrera legislatura. La darrera legislatura, bé, com l'exconsellera Ponsatí *dixit*, que anaven «de farol», es van dedicar a jugar al pòquer, però, bé, al sistema sanitari ja sabem que no.

I, per tant, la primera pregunta és això. Sabem que vostè fa correus com aquest, en el que diu que les lleis que vostè presenta, al minut u estaran suspeses al Tribunal Constitucional i que, per tant, no cal considerar-se «apretats» per fer lleis. Quan vostè ens presenti alguna llei aquí, al Parlament, serà pel mateix motiu? Serà esperant que el Constitucional la suspengui, i, per tant, anirà «de farol», o bé dedicarà temps al sistema sanitari?

Vostè que especialment sap, a més a més, que és la que va tancar la Comissió de Salut, al juliol, vostè al juliol, va decidir que l'oposició molestava en aquest Parlament, que les nostres propostes van quedar moltíssimes penjades, les compareixences es quedarien a l'oblit i que aniríem a incorporar-les a aquesta legislatura. Per tant, tornarà, consellera, a tancar la Comissió de Salut? Bé, sí, és cert que jo vaig tenir la sensació que vostè va tancar la Comissió de Salut per ordre del senyor Comín. Per tant, potser la culpa sencera no la tenia vostè, i, per tant, ens agradaria saber si aquesta legislatura tindrem activitat a la Comissió de Salut de forma regular i reglada.

Vaig veure-la, de fet, l'altre dia també al 3/24, en una entrevista del senyor Graset, on vostè, crec jo que agosaradament, va arribar a afirmar que els treballadors del sistema sanitari estaven cremats per culpa del 155. Entenc que potser no coneix en profunditat el sistema sanitari, però crec que un mínim com per saber qui va retallar els sous dels professionals, que van ser vostès amb Convergència, qui va tancar els centres d'atenció primària –vostè era la presidenta de la comissió quan nosaltres portàvem les propostes per demanar-li que es revertissin aquestes retallades...

Per tant, segurament escoltant això, vostè hauria de saber que això fa temps que està al sistema sanitari i que és un problema. Per tant, em sorprèn, no?, aquest esperit d'autocrítica, bàsicament perquè és un govern en aquest cas continuista als dos d'Esquerra Republicana.

I, arribat a aquest punt, m'agradaria incorporar dos preguntes més. Llegiré textualment *Diari de Sessions*. La senyora Inés Arrimadas es dirigia ara al molt honorable president de la Generalitat i li deia: «¿Usted sabe que hay 160.000 personas en Cataluña, independentistas y no independentistas, que están esperando una operación en la salud pública?» I continuava preguntant-li al president: «¿Qué va a pasar este verano? ¿Van ustedes a contratar substitutes? ¿Van ustedes a recuperar el cien por cien de las DPO?»

Bé, senyor president, ja sap que, a l'igual que el president de la legislatura passada, quan la senyora Arrimadas li feia una pregunta sobre el sistema sanitari..., senzillament no contestava. Creiem que perquè, doncs..., ja sabem pel que estava. Ell tampoc va contestar. La pregunta és ben senzilla: hi haurà substituïts? Sí o no? Els professionals tornaran a cobrar el cent per cent de les pagues? Sí o no?

Insisteixo en això perquè vostè tindrà tot el temps que necessiti, eh?, per treballar i per aterrar al sistema sanitari; evidentment, no serem nosaltres ni personalment jo qui li tregui aquest temps. Ara bé, vostè, creiem que des d'Esquerra Republicana té unes promeses, moltes d'elles..., perdó, rectifico, «moltes» no, absolutament totes incomplertes pel senyor Comín, i voldria saber si això, vostè, com a persona d'Esquerra, com li deia jo, arribada per la meritocràcia republicana, les continuarà.

Per exemple, tindrem un heliport damunt l'Arnau de Vilanova de Lleida? La prescripció infermera, que es resoldria en dues setmanes, que el senyor Comín es

va ficar davant de la manifestació, crec que al començament del 2015, en el començament de la legislatura... Vostè arreglarà aquest tema? El tema del Vallès, del General de Catalunya, tota la llista d'espera que hi ha allà. Farà vostè un nou Trueta, a Girona? Es recordarà dels gironins? Potser se n'anirà a Tarragona quan va prometre un nou hospital Joan XXIII? O es quedarà potser a Barcelona? Farà vostè un nou Vall d'Hebron? Totes són promeses d'Esquerra Republicana, del Govern que vostè, doncs, continuï.

I continuant, més promeses incomplertes: els objectius de les llistes d'espera. Mirin. L'altre dia jo m'assabentava, pel tuit d'una diputada que encara no conec però li vaig dir que la coneixeria a la comissió, es diu Jennifer Díaz..., ficava un tuit que deia: «Hola, Ciutadans. Ànims!» Jo vaig llegir-me aquest tuit d'ànims i vaig dir: «Ostres, que...» (*Veus de fons.*) Ah, gràcies, així la saludo. Miri, doncs, «ànims!», deia, no? Jenn? (*Veus de fons.*)

Llavors, bé... Vostè parlava de la llista d'espera, i semblava que, bé, els ànims eren, no ho sé, per la propaganda bàsicament que ficaven allà. I li contestaven els professionals. Li podria haver contestat jo; de fet, ja ho vaig fer. Li vaig dir: «Parlem d'aquestes dades a la Comissió de Salut, quan comenci.» No sé quan començarà, però mentrestant ja ho faig aquí al faristol. Li contestaven professionals. Un deia –i la informació, en aquest cas, que estava donant TV3 amb relació al tuit amb què vostè animava sobre llistes d'espera–: «Ha estat deplorable, pregunteu a totes aquelles persones que hi romanen si la gestió és un èxit. Reduir drets a dades estadístiques, ocultant el patiment, és un acte de cinisme i una prova de deshumanització.»

Bàsicament, consellera, pel que li preguntava la senyora Arrimadas al molt honorable president, és que aquesta és la llista d'espera quirúrgica que tenim a Catalunya. I com pot veure és pràcticament igual a la que hi havia l'any anterior, on governaven vostès, a l'any anterior on també governaven vostès. I sorprenentment pitjor que els darrers anys de la pitjor crisi. I si això a més a més ho comparem –com tot a la vida un ha de comparar-se–, en aquest cas amb comunitats veïnes, això és Catalunya i això és la mitjana de les altres províncies. És que aquí estem molt pitjor que a la resta d'Espanya.

Per acabar aquesta primera part, dir-li –amb ànims o no– que les llistes d'espera oficials tenen molt maquillatge; són llistes..., semblen llistes fantasma, i és que no corresponen a la realitat. I això ho saben els pacients, ho saben els professionals que treballen al sistema sanitari, potser fins i tot la diputada Jenny ho sap ara, que és la que envia ànims. I és que cal... (*remor de veus*) –perdó, «Jenn»–, cal auditar les llistes d'espera –un tema que vam portar aquí, i vostè se'n recordarà, el vaig portar jo personalment–, perquè aquestes dades no es corresponen amb la realitat, consellera, no s'hi corresponen. I us ensenyaré algunes dades, alguna, per acabar aquesta primera part de la interpellació.

Divendres passat un pacient de mitjana edat va acudir al seu metge de capçalera a Santa Coloma. I hi va acudir amb un fort dolor abdominal; fa unes setmanes que està consultant per aquest dolor i el seu metge li ha fet una ecografia, li ha fet proves, i va decidir enviar-lo al metge digestòleg, a l'especialista. Sap vostè quina és la llista d'espera per a aquest pacient que divendres a Santa Coloma es va programar per al digestòleg? Sap quina és? Miri, segons el paper d'aquest pacient programat, hi insisteixo, divendres a Santa Coloma, nou mesos; nou mesos per ser visitat a Santa Coloma al centre d'atenció especialitzada pel digestòleg –un embaràs, eh? Sap vostè que diuen les seves dades oficials al respecte? Doncs miri, aquí les tinc, extretes el diumenge: la darrera dada publicada al respecte diu que per ser visitat al digestòleg a la Fundació Hospital de l'Esperit Sant, cinquanta-set dies, no arriba a dos mesos.

Consellera, és evident que tenim un problema, i a la segona part, doncs, us mostraré alguna part més al respecte.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Consellera, quan vulgui.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president; diputades, diputats, Jenn... (*La consellera riu.*) Bé, no és la primera vegada que estic en aquest faristol, però sí que és la primera vegada que hi soc com a consellera de Salut i no vull deixar de tenir un reconeixement pel conseller Comín, en primer lloc, i evidentment també per qui va presidir aquesta cambra, la senyora Carme Forcadell, la presidenta Carme Forcadell, i per la resta de membres del Govern, diputats i diputades a qui se'ls neguen els seus drets polítics, se'ls continuen negant avui i, a més a més, se'ls neguen des d'una part també d'aquesta cambra insistentment. Gràcies a tots ells, doncs, i especialment al conseller Toni Comín.

També estic en aquest faristol per primera vegada no com a diputada i els que em coneixeu bé..., perquè a més a més de la Comissió de Salut compartiré, no?, l'espai amb molta gent que són diputats, i hem sigut companys durant molts anys, i saben com respecto aquesta casa, que no és casa meva, no és casa dels diputats i diputades, sinó que és casa de tots. I ho saben.

I quan el senyor Jorge Soler, al qual agraeixo la interpellació, demana dedicació i implicació, li dic que sí, que sempre l'he intentat tenir com a diputada i que he deixat el meu escó per tenir dedicació i implicació com a consellera de Salut, tal com pertoca en una conselleria que és molt gran, que és complexa i a la qual també tinc molt respecte, perquè, des que vaig entrar en aquesta casa, estic treballant en aquests temes. Ara bé, si vol dir que la meva meritocràcia és republicana, doncs, sincerament, me'n sento molt orgullosa. Em sento molt orgullosa de tenir una meritocràcia republicana, per estar representant la ciutadania en aquest Parlament com ho he fet, i per ser avui consellera de Salut. I no parlaré dels meus mèrits en el sector sanitari ni en l'atenció sanitària. Sempre he volgut posar aquesta mirada de la ciutadania.

El sector em coneix molt bé i sap que respecto molt els professionals que estan a tots els nivells del sector sanitari i sobretot també ho saben aquells gestors, aquella gent que ordena el sector des de molts àmbits, també des de les institucions de Catalunya. I també saben que jo he tingut una lluita per la salut i pel dret a la salut d'aquest país des del carrer, i visitant CAPs i visitant hospitals i escoltant la gent. Per tant, estic molt contenta d'estar aquí com a consellera de Salut. No sabem mai les coses que ens poden sortir ni el que ens podran treure en una interpellació que diu «del model sanitari» i dius: «De què em parlarà avui?», perquè el model sanitari és molt ampli i complex, però evidentment saben que respondré a la ciutadania.

Respecte a la Comissió de Salut, depèn de la sobirania del Parlament engegar-la. No depèn de la consellera de Salut. I, per a la seva tranquil·litat, li dic que divendres que ve, el dia 29, seré a la Comissió de Salut per comparèixer davant dels diputats i diputades de la comissió per explicar els eixos de la legislatura, per poder mostrar els objectius que tenim, i em reuniré amb tots els grups parlamentaris, que crec que ja s'ha demanat cita prèviament, abans, per poder-ho explicar i per poder-nos trobar divendres en la Comissió de Salut i que tothom pugui saber més o menys per on van els trets.

I, sí, vaig dir que els professionals estaven afectats –estaven afectats. En cap moment vaig dir que l'afectació dels professionals en el nostre país fos *només* pel 155. Potser no em va escoltar bé. Vaig dir: «Els professionals d'aquest sector, després d'haver aguantat anys de crisi econòmica i evidentment retallades de recursos i haver “donat el callo”, per dir-ho sincerament, davant de la ciutadania d'aquest país prioritzant el que és l'atenció sanitària, a sobre han hagut d'aguantar set mesos de 155.» Set mesos en què no s'ha permès a aquest país poder tenir iniciativa política; set mesos que el que han portat és una paràlisi a l'Administració, vint-i-cinc mil declaracions jurades que ha hagut de fer el Departament de Salut –imaginin la buro-

cràcia que és tot això— per adquirir aparells diagnòstics, instrumental mèdic i medicaments, sobretot per dir que no ens gastàvem aquests diners ni en projectes de referèndums ni en colors —sembla ser que en colors tampoc.

S'han deixat d'invertir uns 25 milions d'euros, s'han aturat projectes que teníem entrats també aquí al Parlament, com l'Agència de Salut Pública, i també el Decret de prescripció infermera. Que costen molt els consensos en aquest país quan són consensos per avançar, que s'adquireixen aquí, però que sempre acabem topant amb aquelles barreres, que l'Estat espanyol té unes normatives molt més restrictives que no ens permeten avançar a nosaltres. Per tant, seguirem lluitant per la prescripció infermera, veurem ara quins escenaris se'ns obren per poder tornar-ho a posar sobre la taula. Però el que està clar és que no ens carregarem els consensos d'aquest país i que els prioritzarem davant de tot.

Per tant, qui digui que el 155 no ha perjudicat la ciutadania i els professionals d'aquest país, literalment menteix —literalment menteix. Perquè el país ha estat aturat i perquè ho vaig veure a la rebuda que vaig tenir dels treballadors i les treballadores del departament aquell dilluns, quan vaig entrar al departament, i deien: «Gràcies. Per fi hi haurà iniciativa política. Per fi hi haurà algú que respongui.» Perquè literalment vostès, quan van signar el 155 amb el Partit Popular i el PSC, i van donar les claus del Departament de Salut a la ministra Dolors Montserrat i Montserrat, el van deixar, literalment, inactiu. No responia, havies de demanar permís per fer consells d'administració, havies d'explicar l'ordre del dia i, a sobre, deixaven convenis aturats allà quan no eren del seu grat.

Per tant, vostè em parlava del que havia fet el conseller Comín i jo li he dit que sí, que continuaré amb la tasca. Continuarem impulsant l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, que es reunirà amb aquesta cinquantena de professionals del consell assessor per presentar tota la feina feta en grups de treball, que això s'ha parlat amb la Camfic i l'AIFiCC, amb qui vaig poder parlar l'altre dia. I que, evidentment, pel que fa a les llistes d'espera, que vostè n'ha parlat molt, i que jo també considero important, perquè abans de que vostè fos en aquesta cambra jo havia interpellat moltíssimes vegades respecte a les llistes d'espera, i tinc algunes coses a dir-li que crec que són importants.

Pel maquillatge que deia de les llistes d'espera, jo crec que aquí hi ha diferents diputades i diputats que hi hem lluitat molt. Possiblement si les ganes del Departament de Salut fossin de maquillar, no ens trauria aquí la gràfica aquesta, tan bonica, que diu que som la primera comunitat autònoma en llistes d'espera. I a mi m'agradaria preguntar-li quins criteris tenen les altres comunitats autònomes en llistes d'espera. I jo no tinc ganes de posar-me a comparar amb altres comunitats autònomes, però que tinguin la mateixa transparència que aquí. Hem lluitat també des d'aquesta cambra perquè tingués el Departament de Salut..., i hem aconseguit que es publiquin les dades mes a mes i que, per tant, els talls que es poden fer des dels centres hospitalaris no provoquin un decalatge, quan els talls són semestrals o són anuals i, per tant, mes a mes tenim les dades.

Es va fer un pla de xoc dotat amb molts diners que posava molt èmfasi en la reducció dels temps d'espera, perquè no només és el volum de pacients —i no ho hem de traduir només en aquesta xifra—, sinó com és l'espera d'aquests pacients i quanta espera tenen. I de ben segur que jo no tinc cap ganes —i crec que ningú que treballa ni en el Departament de Salut ni en el CatSalut ni en el sector sanitari— d'ocultar el patiment de la gent, ni de reduir les xifres. Però les xifres les demanem i les hem demanat des d'aquest Parlament precisament per aconseguir millores. I millores que hem aconseguit —que s'han presentat durant els últims mesos— amb aquest pla de xoc, que va estar dotat, que ha reduït un 43 per cent l'espera a primera visita a especialista. I, tal com vostè ha dit, és molt important. I vostè ha posat el cas d'aquesta persona que ha d'anar al digestòleg: és molt important la primera visita a l'especialista, no només l'espera per a intervencions quirúrgiques..., el 40 per cent per prova

diagnòstica –perquè l’espera, quan no saps a sobre què tens, és molt angoixant. I a més a més amb proactivitat i transparència de cara al ciutadà.

En això, s’hi ha treballat molt, perquè s’hi ha lluitat també des de casa. Perquè la ciutadania i cada una d’aquestes persones que estan en espera mereixen saber més o menys el temps que hi estaran, per quin motiu hi estan i tenir tota la informació, no com passava anys enrere, que aquesta informació no la podien tenir.

Ha costat molt, ara ho tenim, tenim dades mes a mes. No ho vull reduir a dades, però quan estem...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

Després continuaré, d’acord?

El president

Gràcies, consellera. És el torn del diputat.

Jorge Soler González

Bé, moltes gràcies novament, senyor president. Gràcies, consellera, també pel seu to. Encara sort que ha arribat vostè a la conselleria, que recordo que crec que amb paraules molt similars, doncs, ens va rebre també el senyor Comín, quan també parlava de la seva dedicació, de la seva meritocràcia, i, bé, als fets no cal ni que ens remetem.

Crec recordar també, i m’ha recordat molt això, doncs, que ell també demanava molt, no?, que calia una concreció a les interpellacions perquè, si no, es perdia. I jo recordo una vegada, no sé si en broma o de forma seriosa, jo li deia: «Si voleu, conseller, jo us passo unes preguntes test i així serà més fàcil», bàsicament perquè potser hauria estat molt més fàcil si li passo una interpellació tipus test contestar-nos, bé, a les preguntes, perquè eren dicotòmiques. «Es cobraran...» o «És per a vostè una prioritat que els nostres treballadors cobrin el cent per cent de les DPO? Sí o no?»; «Aquest estiu hi haurà substituïts? Sí o no?». Sí, podem parlar molt de temps i hem tingut aquí grans oradors, però és que molt més senzill que tot això.

I vostè em parla de «patiment» i realment, doncs, li agraeixo tenir una consellera també implicada en el patiment de la gent. Vostè diu que no parli de la llista quirúrgica, doncs, em sembla correcte, girem. Anem a parlar de les proves diagnòstiques, anem a parlar, si vol, de les altres visites. I continuaré per Santa Coloma, bàsicament també perquè volia donar gràcies també a la plataforma de «Santako diu prou», en aquest cas per parlar-li d’una pacient que ha d’anar a l’uròleg. Vostè sap quant tarda a Santa Coloma a visitar l’especialista en urologia? Sis mesos, consellera –sis mesos. Sap quants dies dona la seva pàgina web de mitjana? Seixanta-cinc. I exactament igual per al traumatòleg: sis mesos és el que triguen els pacients en programar-se, cinquanta-set al traumatòleg a Santa Coloma.

Vostè parla de patiment. Doncs de patiment..., bé, en podem parlar bastant. Miri, l’altre dia, vam conèixer una senyora, també de mitjana edat, amb hèrnies discals, amb molt dolor lumbar. El seu metge a Reus l’estava tractant, doncs, amb antiinflamatoris, amb mòrfics, amb ansiolítics... Ens explicava, a més a més, que es desperta a la nit dels intensos dolors, crec que porta gabapentina... Un dolor molt gran. Senyora amb fills, ara mateix en baixa laboral. Imagini’s, no?, el patiment. Vostè parla de patiment; parlem de patiment. Vostè deia: «No em parli de la llista quirúrgica»; li parlaré d’una altra llista: la clínica del dolor. Vostè sap quant tardarà aquesta senyora en ser visitada a l’Hospital Sant Joan, de Reus? Doncs miri, aquí tinc una llista –no oficial, per cert, perquè l’oficial no es publica, però la no oficial jo la tinc–: clínica del dolor, el dijous de la setmana passada programaven per al 13 de març de 2019. Això és patiment, eh? Tenir una senyora vomitant a la nit, aixecada de dolor, de baixa laboral, això és patiment.

Igual que és patiment, consellera..., i canvio de territori i me'n vaig a Esplugues de Llobregat, perquè tenim allà un altre senyor de cinquanta-un anys, que el seu metge el deriva al traumatòleg per un gran dolor d'espatlla, i ens diu, a més a més, que té dolor i limitació funcional; també està de baixa, tampoc va a treballar. Sap, consellera, quant trigaran a visitar aquest pacient a Esplugues de Llobregat? Doncs aquí tinc el paper de citació, consellera (*l'orador el mostra a la cambra*) –blanquejat, evidentment, eh?, per anonimitzar-ho–: set mesos, set mesos per visitar aquest pacient. Sap quant diuen les dades oficials que vostès publiquen? Cinquanta dies. Aquí la tinc (*l'orador mostra un full a la cambra*), és tret del diumenge. Cinquanta dies; cinquanta dies, segons les dades oficials. Set mesos.

Bé, vostè em parlava també de proves. Doncs de proves ens podem remetre... Arnau de Vilanova: sap quant tarden en fer un TAC de columna cervical sense contrast? Cent vint dies quan ets pacient, trenta-tres quan ho llegeixes a les dades oficials. I el mateix per a un electromiograma: cinquanta-set dies per una cosa, cent vint-i-set quan ets pacient.

Consellera, desitjo que vostè s'impliqui molt en aquesta legislatura, desitjo que vostè aconseguixi el finançament, que lluiti per pagar als treballadors sanitaris el que els pertoca, desitjo que vostè pugui contractar substituïts perquè aquest estiu no estiguem col·lapsats i no hagi de venir jo una altra vegada aquí a dir-li: «Consellera, tenim el sistema sanitari a l'estiu també col·lapsat.» Consellera, desitjo que s'impliqui en la transparència absoluta de la llista d'espera, perquè és evident que, quan les dades es diferencien tant, doncs, tenim un problema. Sap vostè que la legislatura passada vam demanar una auditoria, sap vostè que nosaltres hem presentat una llei integral per la llista d'espera, quan Esquerra Republicana, el senyor Comín, va demanar ficar...

El president

Senyor Soler, se li ha acabat el temps.

Jorge Soler González

I acabo, senyor president, dient que desitjo que aquest any i aquesta legislatura no fiqui vostè una esmena i puguem parlar també de la llista d'espera.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Consellera, quan vulgui.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Podem continuar amb les llistes, perquè jo no he dit en cap moment que no volia parlar de les llistes d'intervenció quirúrgica. I, evidentment, es van prioritzar procediments, perquè eren aquells procediments que tenien un temps d'espera més llarg, es va fer un pla de xoc, es va dotar de recursos, hi han hagut millores i, evidentment –evidentment–, com sempre, queden moltes millores a fer. I, per tant, veig que estarem de costat en això.

Crec que no és del tot adequat portar exemples concrets aquí, d'acord?, sense poder parlar de tota la complexitat del sistema. I estic segura..., i no li vull dir aquí res amb això i, per tant, respecto tot aquest patiment que vostè m'ha posat sobre la taula i jo el puc compartir, i tingui ben clar que aquesta conselleria, però no només jo, sinó tot el meu equip i tota la gent que fa molts anys que treballa per això, estarà amatent en anar millorant tot el que són les llistes d'espera no només quirúrgiques, sinó també, com vostè deia, d'accés a especialista i de proves diagnòstiques.

Per això també s'han engegat auditories, perquè també es va treballar des del Parlament perquè hi poguessin haver aquestes auditories. Per això es miren els hospitals, per això es mira a nivell regió sanitària com es poden millorar els circuits.

I el que sí que s'ha fet, a part de la transparència dins «La meva salut», és que amb aquesta gestió proactiva, gestionant bé les cues i impulsant alhora millores en la gestió clínica, el que es veu, després de les auditories, és que també tot l'equip, els professionals i les gestions dels hospitals estan molt més implicats en aquesta gestió de llistes, de la qual cosa me n'alegro, perquè forma part de la lluita de molta gent.

Jo voldria preguntar-li quant temps vostè creu que ha d'esperar una persona que no té la sort de tenir els papers en regla, que potser no té casa i que vostès la deixarien fora del sistema sanitari. (*Aplaudiments.*) Perquè això existeix. Perquè nosaltres hem volgut blindar per llei la universalitat de la salut, perquè quan vostè fa una interpellació del model sanitari jo li dic que és un model sanitari públic i universal, perquè és una característica i pilar bàsic del nostre sistema sanitari, i jo li dic: per què després del Reial decret del 2012 vostès, el seu partit, Ciutadans venia en aquest Parlament i ens feia una moció que el que deia és: «revisar los criterios de concesión de las tarjetas sanitarias catalanas, de forma que el Catálogo de servicios sanitarios al que tengan derecho los ciudadanos extranjeros que residen en Cataluña» –per tant, reconeixien que resideixen a Catalunya i que, per tant, haurien de tenir o els hauríem de donar la condició de ciutadans i ciutadanes, però que estan de forma irregular– «se limite... a aquellas cosas que s'han de garantir per motius humanitaris.» Les urgències sí; no fos cas que se'ns morin a les portes dels hospitals. Les embarassades sí, per sort –per sort. I afegien una cosa que no afegia el reial decret, que deien: «Bé, aquelles coses de salut pública que al final ens podrien contagiar als altres, potser que també les hi posem.» Doncs això no és garantir el dret a la salut, això que vostès feien, i que aquí al Parlament de Catalunya, amb un consens majoritari de les forces, exceptuant el «no» del Partit Popular i la seva abstenció, lluitem per un sistema sanitari universal. Això és lluitar pel dret a la salut.

I jo també vull dir-li: ja que el Govern espanyol està disposat a retirar el reial decret, jo també li dic que respecti la sobirania del Parlament de Catalunya, i el que han de fer és retirar el recurs al Tribunal Constitucional. Per tant, espero que vagin vostès a Madrid, el senyor Villegas, que és qui presentava aquesta moció l'any 2013, i els diguin que sí, que deroguin el reial decret, i que sí, que sobretot treguin el recurs del TC a la Llei d'universalització de la salut que vam aprovar aquí a Catalunya.

Tingui clar que no només aquesta consellera, sinó molts diputats que estan en aquesta cambra, lluitarem per un millor sistema. Per tant, aquí ens hi trobarem, parlarem la setmana que ve, i, si us plau –si us plau–, no juguem amb la salut dels ciutadans. Li ben asseguro –li ben asseguro– que jo no ho faré mai i que lluitaré sempre per tenir una millor salut per a tothom, casos particulars i el sistema complex, que és complex, en general.

I, sobretot, per tenir en compte...

El president

Consellera...

La consellera de Salut

...els professionals que han estat lluitant i que continuen lluitant en aquest país.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

La següent interpellació és sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys

300-00006/12

Exposa la interpellació la senyora Sonia Sierra, en nom del grup parlamentari.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda, diputades, diputats, convidats. Enhorabona a tots els nous consellers, conselleres, i molts encerts. M'agradaria donar-los l'oportunitat, a tots els consellers que surtin avui a parlar –ara ja només en queden dos–, ja que la senyora Borràs no ha volgut condemnar el fet de que s'impedís que un dels màxims experts en Cervantes pogués parlar de Cervantes en una universitat pública, jo demanaria a la resta de consellers que sí que ho condemnin. Perquè la senyora Borràs ens ha donat lliçons, amb el seu supremacisme habitual..., dona per fet que, com som de Ciutadans, no ens hem llegit *El Quixot*. (*Aplaudiments.*) ¡Ay!, pero es que consejo vendo que para mí no tengo... Perquè després surt un diputat d'Esquerra Republicana que es vanta de ser un gran lector d'un autor i posa a la seva boca una cita que no és d'ell, sinó d'un altre autor, i després surt un conseller i li dona la raó. Parli amb els seus diputats, senyora consellera, i deixi els de Ciutadans, que ens ho passem molt bé parlant de Cervantes, l'hi puc ben assegurar. (*Aplaudiments.*)

Però ja sabem que els supremacistes, els totalitaris, odien la cultura (*remor de veus*) –m'encanta que la gent es doni per al·ludida, perquè jo no he citat ningú–, ja sabem que els totalitaris odien la cultura: van impedir que un senyor francès... Perquè vostès es remetien a *El Quixot* i deien aquesta cita tan famosa d'«*archivo de cortesía y albergue de extranjeros*». Molt bé; doncs Barcelona, per culpa dels CDR i de la CUP, fa unes setmanes no va ser ni *archivo de cortesía* ni *albergue para extranjeros*, perquè van impedir que un senyor que venia de França pogués parlar del Cervantes, perquè odien la cultura. I no en tenen prou: avui, aquesta tarda, hi ha un acte que es diu «Barcelona, capital cultural» i què fan? Boicot. I què fan? L'únic que saben fer: assenyalar, assenyalar companys nostres, regidors de l'Ajuntament de Barcelona: la senyora Marilén Barceló, el senyor Jaume Collboni i la senyora Àngels Esteller. Facin el favor de dir als seus amics que deixin d'assenyalar els nostres companys, que deixin de boicotejar actes culturals. Respectem la cultura i respectem el dret de reunió i la llibertat d'expressió. (*Aplaudiments.*)

Bé, avui hem vingut a parlar de conciliació, i la setmana passada... (*Remor de veus.*) Els demanaria una miqueta d'educació i respecte; sé que els costa, però a veure si ho poden intentar. La setmana passada vam presentar la Llei de Ciutadans de conciliació, igualtat i suport a les famílies, segurament una de les lleis més modernes que s'ha registrat al Congrés, perquè nosaltres ens semblen més a l'Espanya que ve, a l'Espanya que ja és aquí, que no pas a aquesta Espanya negra que ens volen vendre i de la que vostès sí que són autèntics representants. Nosaltres defensem la llibertat i defensem la igualtat. I aquesta llei de Ciutadans, aquesta llei taronja, ens fa més lliures i més iguals, perquè si podem conciliar som més lliures, i si totes les famílies poden portar els seus fills a l'escola bressol, sigui quina sigui la seva situació econòmica, som més iguals, que és el que no passa actualment a Catalunya. Perquè si volem ser com Suècia hem de fer les coses que fa Suècia.

Ciutadans ja ha aconseguit en aquests pressupostos generals de l'Estat mil euros per nen a l'any per pagar l'escola bressol, però nosaltres volem anar més enllà. Volem que això, que és una partida pressupostària que depèn de la negociació de cada pressupost, sigui un dret; és a dir, volem convertir en drets les partides pressupostàries. Perquè nosaltres volem un model educatiu que comenci quan neixes i acabi al final de la teva vida, que no és, evidentment, el model de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana. Perquè vostès sempre diuen que quan vostès gestionen tot ho fan molt bé, a diferència de quan gestiona el Govern d'Espanya, que llavors tot ho fa

molt malament. Doncs bé, anem a veure com han gestionat l'educació de zero a tres anys amb competència exclusiva a la Generalitat de Catalunya.

Des de 2009 a 2013, es va reduir a la meitat el finançament en educació de zero a tres anys, i a partir del 2014 –ens ho recordava avui la senyora Niubó– això passa a zero euros. És a dir, els darrers quatre anys, els diners que ha destinat la Generalitat a ensenyament de zero a tres anys és de zero euros. Una Generalitat que, cal recordar-ho, té més «xiringuitos» polítics que cap altra comunitat autònoma; en això són autèntics campions, en «xiringuitos» polítics: en tenim al voltant de quatre-cents. Això és més que els que tenen el País Basc i Madrid plegats; és més que el doble de cadascuna d'aquestes comunitats autònomes. I, clar, ja sabem per a què volen els «xiringuitos» polítics: els volen –i aquí en tindríem uns quants exemples– per col·locar els seus amics i poder continuar amb el procés. Per això també som la comunitat autònoma amb més alts càrrecs i millor pagats: tenim al voltant de dos-cents alts càrrecs que cobren més que el president d'Espanya; tenim uns consellers, tots vostès, que cobren més que el president d'Espanya i molt més que els ministres espanyols, i tenim un president de la Generalitat que cobra més del doble que..., o gairebé el doble –perdó– que el president d'Espanya. Suposo que perquè donen per fet que és més difícil governar la república de Matrix que no pas un país de veritat.

Doncs bé, amb els diners dels alts càrrecs i una rebaixa –no dic molta, eh?, però una miqueta de rebaixa– dels consellers i del president de la Generalitat tindríem una molt bona partida pressupostària per finançar les escoles bressol. Evidentment, aquesta no és la línia d'actuació de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, a diferència de la senyora Arrimadas, que ella sí que ha renunciat al sou i a tots els privilegis de ser cap de l'oposició. Al que no ha renunciat la senyora Arrimadas, ni tot el seu equip, és a fer de caps de l'oposició. I nosaltres som la veu de tots aquells catalans que volem continuar sent catalans, espanyols i europeus. Som la veu de tots aquells catalans que volem continuar sent la locomotora d'Espanya, que Catalunya torni a ser la locomotora d'Espanya; però sense saltar-nos les lleis, sense estripar tot això que ens uneix i, sobretot, sense convertir en estrangers els nostres familiars i amics.

Bé. És evident que la conciliació, per molt que facin campanyes publicitàries, no és un interès especial del Govern de Junts per Catalunya, d'Esquerra Republicana, com no ho és l'ensenyament. Perquè quina ha estat la primera partida pressupostària que han fet, extra, la primera mesura del seu Govern? Tornar a finançar les escoles bressol? No. Vint milions extres a TV3 perquè continuïn sent una màquina de propaganda massiva.

Bé. Anem a la segona mesura, que potser aquí tenim oportunitats. Segona mesura. Què han fet? Retornar la paga extra al professorat català, aquest que els importa tant? Recordem que són els únics professionals de tot Espanya que encara no les han recuperades. És la seva segona mesura? No, home, no; la segona mesura és tornar a obrir les ambaixades separatistes per saltar-se les lleis.

Bé. Vostès presumeixen, ho hem vist moltes vegades, d'una democràcia radical. Comencin per demostrar-ho. Facin un referèndum, però un referèndum de veritat, sobre el que tenen competències; no un referèndum il·legal per acabar imputats per desobediència, no: un referèndum sobre això que tenen competències. Abans deien que estaven convençuts de que hi havia un consens total sobre el model educatiu, tot i que les eleccions les ha guanyat Ciutadans, que no estem precisament d'acord amb el seu model educatiu. Bé. Preguntem-ho a les famílies: en què volen que es destinin els diners, a TV3 o a l'escola bressol? A les ambaixades separatistes o a les escoles bressol? Pregunti, senyor conseller, preguntant a totes les famílies que s'han quedat sense una plaça pública a l'escola bressol a què volen que es destinin els diners, si a TV3, si als seus «xiringuitos» o si a l'escola bressol.

Anem a veure ara com poden abordar els governs les necessitats vinculades a la petita infància. Hi ha tres grans models. En primer lloc, permisos de paternitat i ma-

ternitat remunerats que als països més avançats tendeixen a ser iguals, que és el que demana Ciutadans. I, de fet, ja hem aconseguit tres setmanes extres de paternitat i ara volem, per llei, fins a trenta-quatre setmanes de maternitat i de paternitat. En segon lloc, els subsidis i deduccions fiscals a les famílies amb infants per anar a l'escola bressol. Ja hem dit que hem aconseguit mil euros a aquests pressupostos generals de l'Estat, i en segon lloc, els serveis d'educació o cura de la infància.

Aquest és el model per al qual opta el Govern de la Generalitat, però què fan? Com no hi destinen diners, després anem enrere, estem molt pitjor que fa deu anys. Fa deu anys érem la segona comunitat autònoma amb més infants de dos anys escolaritzats, ara som la sisena. Mentre que tota la resta de comunitats autònomes han millorat, Catalunya no només no ha millorat, sinó que s'ha estancat i hem anat enrere. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Bargalló, miri les dades, i en dos anys li asseguro que és així. Que hem mirat les dades. Que nosaltres ens preparem les intervencions abans de sortir, i li puc assegurar que és així, i la senyora Ruiz, a l'anterior legislatura no em va poder desmentir.

Bé...

El president

Senyora Sierra, se li ha acabat el temps.

Sonia Sierra Infante

...ja acabo, senyor president.

El president

Sí? Segur?

Sonia Sierra Infante

Què faran? Lluitaran perquè els diners de tots els catalans es dediquin a les escoles bressol o a saltar-se les lleis?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Endavant, conseller. Sí.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

President, gràcies. Consellers, consellera, diputats i diputades..., diputada Sierra, miri, ha tingut una gran capacitat de sorprendre'm. Crec que surto un punt preocupat, perquè no sé com enfocar la resposta. I ho dic allò..., no destinaré tres, dos minuts i mig i tres minuts a parlar d'altres coses que no són conciliació, com ha fet; ni parlaré de qui recomana llegir Kant i no coneix cap títol, que casos d'aquests els hem vist a tot arreu. Crec que el que veníem a discutir i del que veníem a parlar és de conciliació –de conciliació.

I jo m'havia preparat, perquè entenia que discutiríem sobre això, la perspectiva que estem treballant des de l'àmbit laboral, la perspectiva que estem treballant des de l'àmbit de polítiques de famílies, la perspectiva que estem treballant des de l'àmbit d'igualtat. Fins i tot havia fet un exercici, que és..., com que entenia que fèiem un debat sucursalista entorn d'una proposta que hem presentat al Congrés, havia fet l'exercici de mirar-me la seva proposta i de veure de què anava. Que no ho trobo lògic, eh?, perquè crec que aquí no fa falta que discutim sobre propostes que es porten al Congrés; però bé, aquí cadascú.

Però, és clar, si hem destinat tres minuts a parlar d'altres coses, després el que hem dit és: «una de les lleis més modernes que s'han presentat al *Congreso*». Bé, modèstia no deu ser.

Llei taronja. No sabia que les lleis tenien color; però, bé, cap problema.

Després hem estat fent sumes de números que ningú ha explicat. Ha explicat com finançarem totes les escoles bressol sense fer, allò, una explicació molt lògica.

Bé, han parlat de «xiringuitos», d'ambaixades separatistes, però de conciliació no n'ha parlat. I, de veritat, em preocupa. Únicament ha parlat una estoneta d'escola zero-tres. Que també l'hi dic: «No en compartim la perspectiva.» La perspectiva de conciliació és molt més ampla que el zero-tres, està vinculada a com racionalitzem el temps a la societat. Curiosament, fa la proposta el grup parlamentari i el partit que no va signar la reforma horària que es va acordar entre partits polítics, sindicats, patronals i teixit. Però no passa res.

La perspectiva és molt més ampla. La perspectiva són polítiques de famílies. La perspectiva són polítiques laborals. La perspectiva són polítiques d'igualtat. Perquè també hem d'entendre d'on venim, i venim de la superació del trencament del model patriarcal de família, venim de la incorporació intensa de la dona al mercat laboral. I, a partir d'aquí, el tipus de resposta que hem de generar no és el tipus de resposta que el que acabi és reproduint perspectives de gènere; que, d'això, ja en podrem discutir. Però de tot això, d'aquests primers elements que li estic situant, no me n'ha dit res. I em preocupa, la veritat –em preocupa.

A partir d'aquí, jo li explicaré com ho plantegem nosaltres i després tindrem la possibilitat de debatre-ho, més enllà que sí que li comento entorn de l'únic aspecte concret del que ha parlat sobre conciliació –esbiaixat, ja ho diem, va molt més enllà–: escoles bressol, zero-tres. Aquest matí hi han hagut dues preguntes en el control al Govern, que les ha respost el conseller Bargalló, respecte a com afrontem aquest Govern la realitat de les escoles bressol. Crec que ha quedat molt clar. Crec que ha explicat que generarà un grup de treball amb la Federació de Municipis i amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la qual cosa l'únic que li puc recomanar és que parli amb els seus representants a les federacions municipalistes i que estiguin a l'aguait de com anem modificant aquesta realitat en els municipis d'aquest país.

A partir d'aquí, com ho plantegem? Polítiques d'igualtat, polítiques de famílies i mesures del món del treball amb conciliació amb la vida laboral i personal, perquè no és únicament familiar, és personal. A partir d'aquí, li explicaré els eixos més importants que plantegem des del departament i, amb globalitat, des del Govern de la Generalitat.

Entorn del que són polítiques d'igualtat, el treball en pla d'igualtat: en les empreses introduir flexibilitat horària, vacances i permisos per a poder conciliar; adaptació de la jornada –adaptació de la jornada–, i tot això no únicament dirigit a les mares, sinó als progenitors, perquè, si no, correm el risc de reproduir les desigualtats que volem afrontar.

Li comento que hi ha un grup de treball al Consell de Relacions Laborals, que té deu recomanacions en matèria de negociació col·lectiva a l'hora d'afrontar els aspectes de conciliació en els convenis col·lectius, aquella eina que tenim per a la quotidianitat del treball, aquell aspecte que hem d'afrontar absolutament.

També li comento..., perquè jo m'he llegit i m'he mirat la llei que presenten en el Congrés, que no sé per què l'hem de debatre aquí, ja l'hi dic. També li dic que no tenim la mateixa perspectiva entorn dels permisos de paternitat i maternitat. Per nosaltres són iguals, irrenunciables i intransferibles, perquè, si no, el que generem és reproduir les desigualtats de gènere. També li comento això, perquè jo m'he estat mirant la llei per la qual presenten aquesta interpellació i de la que no han parlat, a part de dir que és una llei taronja i que és la més moderna que s'ha presentat a l'Estat espanyol en tots els temps dels temps mundials.

Altres aspectes: polítiques de família. Doncs, l'hi explico. Estem treballant entorn d'un projecte que l'agafem de forma..., amb moltes ganes, de veritat, i que pensem que pot donar resposta a una realitat i que és un tipus de projecte que es treballa també en altres àmbits de l'Europa central, i és el que en diem «les llars de criança». Tenim ja bastant embastat el decret i no el vam poder tirar, la consellera Bassa, a..., perquè va quedar aturat pel 155. I el que vol és generar mecanismes de flexibilitat en la cura d'infants entre zero i sis anys. No fem zero-tres, sinó zero-sis anys, que va

amb un model d'alternativa a les llars d'infants, que en països com Alemanya, com França, funcionen molt bé, o com Bèlgica. Per què? Perquè donen una resposta alternativa i especialment molt vinculada a les realitats territorials, perquè depenen de la mida dels municipis, doncs, la realitat de les llars d'infants no són les correctes. I a part que les llars d'infants s'han de plantejar molt més enllà de deixar l'infant, sinó que és el model educatiu..., i estem treballant al respecte. Pensem que pot ser una bona proposta i esperem, en breu, poder presentar el decret respecte a això.

Després, sobre la reforma horària..., aspectes que s'han aconseguit, com el tancament dels comerços a les nou. Sembla una tonteria, però això ajuda, de veritat, a la conciliació; ajuda a la racionalització dels horaris que tenim en el món del treball, en el sistema educatiu... També parlem amb el Departament d'Ensenyament per veure de quina manera podem incentivar les activitats extraescolars en l'horari al mig de l'escola, a l'hora de dinar, com podem racionalitzar les activitats extraescolars a primera hora de la tarda. Són aspectes que han d'ajudar la conciliació i són aspectes que van vinculats i que van més enllà del zero-tres que vostè ha plantejat.

A partir d'aquí, hi han altres mesures en matèria familiar. Hi ha l'atenció primeirenca en els centres de desenvolupament infantil i atenció precoç; hi ha els serveis d'orientació i acompanyament a les famílies, el SOAF; els serveis d'intervenció socioeducativa; el suport a les famílies mitjançant prestacions econòmiques; el reconeixement i beneficis de les famílies nombroses i monomarentals –no sé per què mai recordem les monomarentals i crec que és important. Són àmbits que el que volem és, des d'una estratègia global, afrontar una realitat que és complexa i que tenim molts elements de deures tots plegats, perquè encara és en el paper de la dona en el que es centra la conciliació. I o tenim una perspectiva global entre tots els àmbits o no ens en sortirem.

Bàsicament li volia explicar tot això. Crec que no li responc a la seva interpellació, és una miqueta curiós, però com que tampoc me n'ha parlat molt de conciliació, he volgut explicar el que crec que és un debat sobre conciliació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. (*La consellera de Cultura demana per parlar.*) Sí, consellera..., digui. (*Veus de fons.*) En tot cas, fem una cosa, consellera: quan acabi del tot la interpellació, després em demana la paraula, sí? (*Sonia Sierra Infante demana per parlar.*) Diputada?

Sonia Sierra Infante

La veritat és que a mi no m'ha sorprès res que no m'hagi contestat res de la meua interpellació. No ha escoltat gaire el que deia, ha portat una cosa escrita i és el que ha llegit, i aquí ens hem quedat. També diu que s'ha llegit la llei de Ciutadans que, per cert, jo només l'he alludit, no pretenia fer un debat, però és que ni això és veritat, perquè diu que ningú no parla de les famílies monoparentals... Bé. Aquesta llei sí que en parla. Fins i tot això és mentida, però és igual.

Vostè diu que les lleis no tenen color. Home, tots els governs tenen colors. Vostès, de fet, fan gala que el seu color és el groc.

Després, preguntes concretes, perquè era molt clar el títol de la meua intervenció, era: conciliació amb les famílies que tenen fills de zero a tres anys. És que es escandalós que en quatre anys han dedicat zero euros a l'educació de zero a tres anys.

Llavors, pensen invertir en educació de zero a tres anys? Sí o no? Hi haurà una partida pressupostària, que és el que no han fet els darrers quatre anys? Sí o no? No saltres farem una moció perquè això es pugui aconseguir, com ja vam fer en l'anterior legislatura, per cert, i no ens van fer ni cas.

Després, vostè diu que per a la conciliació és molt important la igualtat. Clar! Però és que precisament quan una parella ha de deixar de portar els fills a l'escola bressol, no els pot portar per una qüestió econòmica, que és el que passa a Catalu-

nya, perquè com que vostès dediquen zero euros a l'educació de zero a tres anys, l'educació infantil en aquesta primera franja, les famílies no ho poden pagar perquè han apujat els preus. Tot s'ho carreguen els ajuntaments i les famílies. Quan una de les dues persones de la parella, en el cas de les parelles heterosexuales, no poden portar els fills a l'escola i es queden a casa, qui és normalment? La dona.

Per això les seves polítiques de zero euros en l'educació infantil va en contra de la conciliació i va en contra de la igualtat entre homes i dones, que és per al que nosaltres lluitem. I vostès es poden omplir la boca tot el que volen. Poden inventar-se paraules –per cert, amb un desconeixement de l'etimologia i del llatí considerable, com dir «monomarentals», perquè no ve de *pater*, és igual, això és un altre debat–, es poden inventar paraules per fer que són més feministes, però és que el *movimiento se demuestra andando*, i el que es demostra és amb mesures de veritat, és dedicant diners a l'educació de zero a tres anys, que és el que no han fet fins ara, perquè s'han estat gastant els diners en el Diplocat, en les ambaixades separatistes, en saltar-se les lleis, i en les seves astúcies, però no s'han gastat els diners en el que de veritat interessa, que és l'educació de zero a tres anys. Una educació que, segons tots els estudis internacionals, és fonamental, perquè precisament en aquesta etapa, i precisament en les criatures d'entorns econòmics desafavorits, és molt important. I quines són precisament les criatures que no hi van? Les dels entorns econòmics desafavorits, per culpa de les seves polítiques. I això ens fa una societat menys justa, menys igualitària i menys cohesionada.

Perquè els estudis internacionals en educació, quan parlen de la cohesió social i del sistema educatiu no parlen de la immersió lingüística, com ens volen fer creure. De què parlen? De la qualitat del sistema, de l'equitat del sistema i de la igualtat d'oportunitats. Si uns nens poden anar a l'escola bressol perquè les seves famílies s'ho poden pagar i altres no perquè no s'ho poden pagar, tenim una societat menys justa i menys igualitària; és a dir, menys cohesionada. Les seves polítiques van en contra de la conciliació, van en contra de la igualtat entre homes i dones i van en contra de la cohesió social.

Després tenim també el tema de, relacionat amb la igualtat, la professió de l'educació infantil, que sabem que és una professió molt feminitzada, i treballen en unes condicions laborals pèssimes. Tenim ara mateix auxiliars que no arriben a quatre-cents euros per quatre hores de treball. Què pensen fer al respecte? Perquè vostès s'omplen la boca que si hi ha alguna cosa més important que les escoles són els mestres. Això fa molt riure quan no han recuperat les pagues extres o quan a les escoles catalanes es passa fred. Però és igual, vostès diuen això.

Què pensen fer? Pensen apostar per les parelles escolars? Pensen invertir per tenir parelles escolars? Què passa amb una educadora que té un aula amb vint criatures, i una d'elles és autista o té un trastorn de la personalitat? Què passa si una criatura arriba amb una mossegada o amb una estripada? Algú pensarà en aquesta educadora? No, perquè vostès els tenen en unes condicions laborals pèssimes, amb falta de finançament. És a dir, deixin d'omplir-se la boca amb propaganda, treballin de veritat per unes polítiques de conciliació, d'igualtat entre homes i dones i de cohesió social al sistema educatiu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Consellers, consellera, ara estàvem parlant amb el conseller Bargalló que crec que no hem encertat en quina persona responia aquesta interpellació, perquè el tema és bàsicament escola zero a tres anys, no és..., és escoles bressol. Està molt bé, però no és pròpiament conciliació.

Sí que dir-li que el finançament de les escoles bressol, que crec que aquest matí el conseller ja ho ha situat..., crec que no ha entès el missatge que li he volgut fer arribar: que demani als seus representants a la Federació de Municipis i a l'Associació Catalana de Municipis que li expliquin com va el grup de treball, però diria que, de representants, no en tenen molts.

L'altre element és que..., perquè, com a mínim, li podrien explicar que en el finançament de les escoles bressol també hi actuen les diputacions. I això també passa per no tenir representants en aquests àmbits municipalistes.

També, recordar-li que, sense ser filòleg, jo no soc filòleg, ni..., però dir-li una realitat que és una dada molt concreta i que li permetrà entendre per què parlem de famílies «monomarentals». Perquè el 93 per cent de les famílies que tenen un progenitor, aquest progenitor són mares –el 93 per cent. Doncs, crec que val la pena ser curós amb el llenguatge i situar-lo en el llenguatge.

Un altre aspecte: vostè m'ha dit de tot respecte a la igualtat. I, és clar, m'ho diu una persona que representa un grup parlamentari que té una proposta en el seu programa, la proposta 102, on parla de com ajudar les mares autònomes a conciliar. I, és clar, si el nostre plantejament és que hem d'ajudar les mares autònomes a conciliar, tenim un plantejament de reproducció dels treballs de cura que són claríssims. I, per mi, això no és igualtat, és qualsevol cosa menys igualtat. I crec que també ho he de situar. Igual que trobo molt bé el debat sobre l'escola bressol, crec que la persona adequada per tenir-lo és el conseller Bargalló i ja està, però, si parlem de conciliació, la conciliació va molt més enllà del zero a tres. És que va molt més enllà. I, si no tenim aquesta perspectiva global, no parlem de conciliació, parlem d'altres coses.

I jo no he dit que cada partit no pugui tenir el color que vulgui, històricament, dius..., el que he dit és que les lleis no tenen colors. Crec que és important saber-ho: les lleis no tenen colors, les lleis responen a la necessitat dels ciutadans i les ciutadanes, i és el que hem de fer.

Més enllà d'això..., li continuo plantejant: si per vostès la solució a la conciliació és únicament en l'àmbit de l'escola bressol de zero a tres anys, no partim del mateix punt de partida ni partim de la mateixa visió de la realitat. No passa res, vull dir, són elements que hem de tenir en compte, són models diferents, no hi ha molt més a dir.

No volem reforçar els rols de gènere tradicional. La proposta entorn a permisos de maternitat i paternitat transferibles que vostès tenen –ja que vull discutir sobre conciliació–, és això: és reforçar rols de gènere tradicionals. I bé, com a mínim, ho hem de situar, ja que ens diuen de tot sobre la conciliació, únicament basant-se en l'aspecte de l'escola bressol, que crec que han tingut bones notícies, perquè ha preguntat: hi haurà finançament? És que ho ha respost el conseller Bargalló aquest matí. A mi em sap greu perdre temps davant de dues preguntes, perquè a part tinc dues preguntes on ha respost aquesta realitat. Res més.

I crec que també els demano un exercici, i un exercici que crec que ens aniria bé a tots, que és que si veritablement volem avançar en un àmbit on tots plegats tenim molts deures, que és en l'àmbit de la conciliació, el que els demano és que es replantegin la seva no incorporació al Pacte per a la reforma horària, i que sumin amb agents econòmics, amb agents socials, amb entitats, amb forces polítiques, per fer aquest treball de fons, que sabem que és molt més complex que una mesura concreta, però que sabem que serà el treball de fons que veritablement ens ajudarà a superar el marc actual on la igualtat i la conciliació no es dona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. (*La consellera de Cultura demana per parlar.*) Sí, consellera, ara sí; demanava la paraula per...?

La consellera de Cultura

Sí, president. He demanat la paraula per al·lusions.

El president

Trenta segons.

La consellera de Cultura

A la senyora Sierra, no li he sentit bé el començament de la seva intervenció, però sí que he sentit clarament la paraula «supremacista». M'ha anomenat «supremacista». Em sembla que és molt greu utilitzar les paraules, per tant, amb un ús incorrecte. He buscat el significat de la paraula «supremacista». El supremacisme és un corrent de la ultradreta vinculat a ideologies racistes que advoquen per la dominació de l'home blanc o occidental sobre totes les ètnies, i per la separació estricta de les poblacions per color de pell, religió, origen, cultura, etcètera, i és propi de discursos xenòfobs.

Ara que saben el que vol dir la paraula «supremacisme», perquè la ignorància es pot disculpar però la mala fe retrata més a qui ho utilitza.

El president

Consellera Borràs...

La consellera de Cultura

Gràcies.

El president

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Seguim amb l'ordre del dia. El desè punt és... *(Veus de fons.)* Sí, senyora Sierra, per què em demana la paraula? *(Veus de fons.)* Trenta segons.

Sonia Sierra Infante

Bé. La veritat és que quan es dona per fet que pel simple fet de ser diputats de Ciutadans no ens hem llegit *El Quixot*, això és una mostra supremacista, i signar... *(Remor de veus.)* I signar un manifest en el que es parla dels meus pares, dels pares del Carlos, de la Inés Arrimadas, de la mateixa Inés, com a instruments involuntaris de colonització lingüística, si això no és supremacisme ja m'explicaran el que és.

Les persones no som instruments, senyora Borràs.

(Aplaudiments.)

El president

Seguim amb l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre els refugiats

300-00009/12

El desè punt és la interpellació al Govern sobre els refugiats, efectuada pel Grup Parlamentari Republicà. En el seu nom, té la paraula el diputat Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

President... Diputats, diputades, conseller, Dia Mundial dels Refugiats, avui, 20 de juny, i coneixem aquesta setmana, aquesta mateixa setmana hem conegut les noves dades: 68,5 milions de refugiats al món. La mateixa setmana que hem vist les imatges de Trump tancant literalment en gàbies, com si fóssim un zoològic, nens, nens als que separaven en aquell mateix moment dels seus pares i de les seves mares. La mateixa setmana que el cap d'Estat, el rei, es reunia amb Trump. El mateix rei que uns mesos abans se n'anava a l'Aràbia Saudita a fer negocis amb les armes, a fer comissions, de fet, venent armes, armes que no serveixen per a res més que per fer la guerra. La mateixa setmana que hem vist entrar més de mil persones per la frontera sud de l'Estat espanyol. Unes quantes d'aquestes, per cert, han arribat en sis autobusos a la ciutat de Barcelona. El mateix mes de l'*Aquarius*. Agrair des d'aquí al

Govern espanyol la ràpida actuació, però recordar que hi ha moltíssims i moltíssims temes pendents per solucionar encara, per dignificar una mica la vida de les persones que ja han arribat, però també per pal·liar els efectes de totes aquestes persones que venen.

I és que les preguntes que ens hem de fer tots plegats i totes plegades són moltes. Primer, en origen; en origen, perquè les guerres..., les guerres continuen més que mai, les guerres de les quals també en som còmplices. Som còmplices com a ciutadans, però també com a sistema, a través, per exemple, dels nostres bancs, que inverteixen en armament; de les nostres empreses, de les nostres constructores. Som còmplices de la fam; som còmplices també de la pobresa, que obliga a moltíssimes persones a fer una migració econòmica, que a sobre aquestes persones no són considerades ni refugiades; de deslocalització, principalment, per exemple, en temes de roba, en temes de tecnologia. Som còmplices també, el nostre sistema, del canvi climàtic; de la violació de drets humans.

Després, un cop totes aquestes persones han de marxar del seu país –no per gust, han de marxar forçosament–, emprenen un viatge. Un viatge, un trajecte, un trànsit en el qual nosaltres també som molt còmplices de qualsevol de les coses que els passa en aquest trajecte. Les nostres empreses, per exemple, inverteixen moltíssims –moltíssims– diners a les fronteres, externalitzant-les o posant-les mortíferes en el nostre mateix territori. Les nostres pròpies empreses, empreses inclús també catalanes, com CaixaBank, que a través d'Indra colloquen tot el sistema de vigilància en aquestes tanques. O l'empresa Dragados, que col·loca les concertines de l'Estat espanyol i de mig Europa. O com les nostres empreses d'aviació..., molt poques d'aquestes empreses d'aviació..., que guanyen reiteradament els concursos públics per als vols de deportació. Un exemple és Air Europa. O com deixem les persones tancades anys i anys en camps de refugiats a les portes d'Europa.

Per cert, la frontera de l'Estat espanyol és la més mortífera, la més perillosa del món. Una de cada vint-i-nou persones que intenta creuar aquesta frontera, una de cada vint-i-nou mor en l'intent, una de cada vint-i-nou. És que és una xifra..., bé, no... –una de cada vint-i-nou. A la frontera a Líbia..., a Itàlia, en aquest cas, és una de cada trenta-set persones. I si la taxa de mortalitat no és tan alta, per exemple, a Turquia amb Grècia, és només per una qüestió, perquè ja ens hem encarregat de que aquestes persones no intentin ni passar-la, a través de tractats, de tractats milionaris en els quals Europa ha de pagar, per exemple, 6.000 milions d'euros, recordem-ho, a Turquia per externalitzar la seva frontera.

Bé, les quotes d'acollida. Les quotes d'acollida, incomplertes per la major part dels països de la Unió Europea; Espanya o l'Estat espanyol al capdavant de tots. Queda un 85 per cent de les quotes d'acollida per complir. De les sol·licituds d'asil, dos de cada tres, el 65 per cent d'aquestes sol·licituds d'asil, són denegades; persones que probablement ja porten un any, dos anys aquí, que estan dintre el sistema d'asil; persones que estan treballant perquè tenen dret a treballar, que tenen habitatge i que de cop els en treuen, perquè els deneguen l'asil. Les treuen d'aquest sistema i es queden sense pis, es queden sense dret a treballar i, per tant, sense poder re a fer, i entren a la via migratòria. La via migratòria tots sabem que són, com a mínim, tres anys de demostrar que vius en aquest país per poder accedir al mercat laboral, per poder accedir a la regularització dels teus papers, en definitiva. I, per tant, durant aquests tres anys no els donem cap mena de solució per fer...

Això els que han aconseguit arribar, perquè, clar, els fotem fora del seu país, els impedim el trajecte tant com podem i a sobre, quan arriben aquí, si les deixem entrar, les criminalitzem. Com és el cas, per exemple, dels manters, els manters a les Rambles de Barcelona. Persones que han hagut de marxar de casa seva, no perquè volien sinó perquè han estat expulsades de casa seva; persones que han hagut de creuar un desert acompanyades de màfia, perdent tots els diners que tenien a la butxaca; persones que han hagut de creuar l'estret de Gibraltar amb una barqueta de

plàstic; persones que han vist morir companys i companyes que anaven amb ells a la barqueta de plàstic, persones que segurament a l'entrar les han tancat en un CIE, que probablement les han tornat cap a casa seva i han tornat a fer el mateix trajecte i que, a la que han pogut sortir, l'única via que els queda, la via més legal que els queda és posar-se a fer una venda ambulant pels carrers de les ciutats, i les criminalitzem. I les criminalitzem i no els donem cap mena de solució.

Per tant, ens trobem en un moment en què ho podem vendre com una urgència, com és el cas de l'*Aquarius* –i certament és una urgència–, però una urgència és una urgència quan passa un dia. Quan una cosa passa cada dia deixa de ser una urgència i passa a ser un problema estructural. I, per tant, és molt important que entre tots i totes, com a ciutats, com a país, com a estat o com a Unió Europea ens comencem a fer un replantejament de dalt a baix de la política migratòria. Un replantejament, en veritat, que ja estaria fet, perquè una de les coses més evidents que seria: «Ei, aquestes persones que arriben ens les repartim entre tots els estats.» Això ja existeix, són les quotes d'acollida, les quotes d'acollida que tothom ha incomplert.

Estem..., diria que en aquest tema estem anestesiats. Estem anestesiats pels números que veiem a les televisions, per les imatges que veiem constantment a les televisions, però és una bogeria el que està passant, és una bogeria el que va fer ahir..., les imatges que vam veure ahir de Trump, o és una bogeria el que jo mateix vaig poder veure la setmana passada. La setmana passada vaig estar a Grècia, vaig anar a veure una família que vaig conèixer fa dos anys i mig, quan arribava de Síria i entrava a un camp de refugiats. Arribava sense el seu fill, el seu fill que havien deixat a Síria amb setze anys, actualment en té vint-i-tres, és a dir, fa set anys –set anys. I hi vaig anar perquè vam rebre una trucada del seu fill, que es trobava a la frontera entre Turquia i Grècia. Havia aconseguit escapar de la guerra, arribava amb tres trets a la cama, d'Estat Islàmic. Dels tres trets..., dos dels quals, la bala, la tenia a dintre, metrallat per tot el cos, i la imatge..., l'explico perquè la imatge que explica l'Europa fortalesa en la que vivim és la d'una mare a Grècia a una banda del riu i el seu fill, que feia set anys que no el veia, a l'altra banda del riu.

La història va acabar malament. La història va acabar que Europa destina els diners al que els destina. Ara anunciaran que incrementaran el pressupost tres vegades a immigració, però si ens mirem bé les xifres van a seguretat. El riu estava ple de frontex, i, per tant, no va quedar cap més remei que aquest noi tornés cap a Istanbul. La imatge de la mare i el pare desolats després de set anys sense poder veure el seu fill, pensant-se que probablement no el veurien mai més, perquè té la cama com la té –la té gangrenada–, explicava molt bé la realitat que normalment coneixem a través de números i fotografies als diaris.

Cal, per tant, una revisió de polítiques, conseller, a nivell global. Catalunya segur que té molt a dir, principalment perquè tenim la sort, no només Catalunya sinó l'Estat, de tenir un oasi en un moment en què a Europa estan creixent els partits d'extrema dreta, que s'estan inclús posant als seus governs. Aquí no està passant, ni a l'Estat ni a Catalunya. Tenim una societat compromesa, tenim una societat que va sortir pels carrers de Barcelona fa un any i mig, mig milió de persones cridant que volíem acollir. Per tant, hem d'aprofitar aquest context.

Però no ho pot fer la societat sola, no ho poden fer els governs sols. Hem de comptar també amb les persones afectades, persones com les que estan, per exemple, aquests dies tancats –ja fa prop de dos mesos– en diferents punts; persones que a més volen participar en aquesta solució, que ens donen propostes, ens donen idees de com fer-ho. Tenim moltíssimes entitats que gestionen acollides, que gestionen..., que fa molts anys que lluiten, per exemple, amb temes..., lluitant contra el racisme. I, per tant, cal que posem fil a l'agulla tots plegats, de manera interna i de manera externa.

De manera externa, per tant, les preguntes que li vull traslladar sobre l'acció exterior són segurament ben evidents. Són: quins plans té el Govern en cooperació en origen, en aquests països on la gent ha de marxar, no ho oblidem, de manera força-

da, de manera no voluntària? Quina és la cooperació també en el trànsit d'aquestes persones? Per exemple, als camps de refugiats o en les vies legals i segures. El 27 de juny, abans que acabés la legislatura, Stop Mare Mortum aquí va presentar una proposta de resolució, que a més es va aprovar per unanimitat, que parlava concretament d'això, de les vies legals i segures.

I, per altra banda, quina és la coordinació que creu que hem de tenir amb la resta de l'Estat per intentar començar a dignificar la vida d'aquestes persones, tenint en compte sobretot això, hi insisteixo, que no estem davant d'una urgència, que fa molt de temps que estem davant d'un fet estructural, i que crec que serà així per molts anys.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del conseller. Conseller Maragall, quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Molt bé; moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, gràcies. Diputat Wagensberg, podria dir que ja ho ha dit tot, i és bastant cert. El que passa, que vostè ho ha dit tot, i ha complert exactament amb la seva obligació i amb el seu rol de diputat. Jo haig de tractar d'afegir una dimensió de responsabilitat, d'acció, d'acció de govern, d'acció institucional en tots els nivells i en totes les direccions que la seva denúncia expressa amb tanta claredat i amb tanta, en fi, eficàcia, no? Com a descripció, com a diagnòstic i també com a indicació dels camins de sortida.

Efectivament, que avui sigui el Dia Mundial dels Refugiats és quasi una, en fi, una contradicció clamorosa, no? Perquè, com vostè deia: Trump, Itàlia, Consell Europeu, *Aquarius*, els 1.500 del cap de setmana o els cinc-cents, sembla, d'aquesta matinada; vull dir, sembla quasi una burla respecte del concepte i de l'eventual idea de celebració de res que tingui a veure amb els refugiats, eh?

Per tant, el que la seva interpretació ens permet, ens demana també, jo crec que és tractar de no quedar-nos atrapats en aquesta..., en el drama incontestable de la situació, del moment, de la setmana, de les acumulacions d'esdeveniments en aquest terreny, per començar a mirar..., per mirar avui, el dia i el que passi, i reaccionar, però també per mirar lluny, per iniciar una reflexió sobre el que ha succeït i està succeint.

Jo celebro que hagin vostès, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Republicà, proposat la creació d'una comissió per a l'anàlisi de polítiques migratòries i d'acollida, perquè em sembla que en aquest entorn i en aquest escenari parlamentari poden, efectivament, sorgir amb claredat idees, propostes i un millor coneixement. Sense un bon coneixement de la realitat, eh?, com el que vostè acaba de demostrar, és impossible de fer res més que reaccionar amb precipitació o amb insolvència.

Les xifres són les que vostè ha dit i parlen per si soles: els 68 milions de desplaçats; les quaranta mil persones que han arribat per mar en aquesta Europa aquest 2018, només en aquests cinc mesos; les xifres de morts que hi ha..., en fi, que de tant repetir-les ja acaben aparentment perdent..., cap valor que no sigui l'estrictament estadístic. Aquesta indiferència o insensibilitat que hem aconseguit conrear entre tots nosaltres, no? Tots en som, en alguna mesura, responsables, eh?

Jo crec que, a veure, em sembla que és evident que és una qüestió que ens afecta a Catalunya, a Barcelona, a cada una de les nostres ciutats i pobles, i barris, que afecta el conjunt de l'Estat espanyol, però que molt ràpidament s'arriba a la conclusió que és un problema que només té resposta real si s'aborda en la seva dimensió real, que és europea, i si ens ho mirem bé no només europea. Però en qualsevol cas la Unió Europea, el conjunt dels vint-i-vuit estats que componen la Unió Europea té, efectivament, una part alta de la responsabilitat i té també les eines que permetrien resoldre-ho, o en tot cas afrontar-ho amb una molt major eficàcia.

Perquè, diguem-ho clar, les xifres són les que són, però a veure... –com ho diria–, la complexitat no és inabordable com aquestes mateixes xifres. Hi ha una es-

timació..., en algun moment s'ha donat de 2 milions de persones que estan o que ja han intentat venir, o que ja són a Europa, o que intentaràn arribar a Europa en els propers temps. Dos milions entre 500 milions d'europers és un problema insoluble? Estem efectivament dient que no podem assumir l'arribada, l'acollida i la distribució correcta de les càrregues que aquestes xifres suposen? Doncs, sí, això és el que està dient ara per ara la Unió Europea, eh? Com va fer una primera temptativa en aquest sentit, com el senyor Wagensberg ha dit, en fi, l'incompliment va ser tan immediat com clamorós, no?

I també en aquest terreny, doncs..., aquest és un test d'europisme fantàstic i terrible, eh? Europa què és? La Unió Europea què és? És una Unió Europea de 500 milions de ciutadans o és un sindicat d'estats que s'ajuda mútuament a no resoldre els problemes, o no haver-los d'abordar, eh? Ara per ara és això.

De manera que igual que el 2017..., vull dir, Catalunya ho té clar. Ho hem tingut clar fins ara, i es tracta de treballar perquè aquesta característica, aquesta definició nostra com a societat, com a país, com a institucions, no només es mantingui, sinó que es confirmi i es traslladi a l'acció política, i a les decisions reals de les nostres institucions, molt especialment de la nostra capacitat de coordinació amb totes les voluntats polítiques, institucionals i socials de la societat.

Al febrer de 2017 ho vam fer, «Casa nostra, casa vostra»; mig milió de persones ho van expressar clamorosament també. Tenim una..., segurament, en part, això és perquè tenim una tradició d'acollida nostra dels que venen de països..., membres, ciutadans de les dictadures d'Amèrica Llatina durant molts anys; però també de ser acollits. Tots sabem el que va passar després de la nostra Guerra Civil a Europa i, per exemple, a Mèxic d'una manera molt especial.

Bé, ara tenim, el 2015, una altra vegada, amb l'esclat màxim de la guerra de Síria, vam veure com Catalunya enviava una nova demostració de cooperació en forma de voluntaris a Grècia, que era on estava més dramàticament viscuda aquella situació, no? I ara hi tornem a ser.

Bé, fins aquí la convicció i l'oposició, no? Però ara hem de parlar una mica del que fem i del que hem de fer. A nivell intern, eh? A nivell intern: coordinació i resposta real; la que està al nostre abast, la que se'ns pot exigir, la que el conseller Chakir El Homrani està duent a terme des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies –com ja feia la consellera Bassa, per cert– i com en aquests dies s'està demostrant: les reunions conjuntes amb ajuntaments, amb entitats del tercer sector. A veure, fins avui, a Catalunya s'han enregistrat aquest any 2.100 demandes d'asil, eh? Hi ha una evident proporció creixent respecte de l'any passat. Però el greu és que hi ha un col·lapse o quasi col·lapse del sistema estatal d'acollida, on hi han acumulat 42.200 demandes d'asil esperant decisió i resolució.

Jo crec que no podem quedar-nos esperant, eh? I em sembla que és el que estem tractant de dir. Les reunions que hem fet aquestes setmanes entre aquests diferents departaments del Govern –Afers Socials, Interior, Salut, Exteriors– l'Ajuntament de Barcelona, el tercer sector, han de conduir a l'elaboració d'un pla de contingència immediat que faci front a aquesta..., a la immediatesa, a l'arribada massiva de persones immigrades en aquestes setmanes. Però em sembla que tots tenim al cap que aquesta és una solució, en qualsevol cas, per òptima que sigui, provisional i insuficient, insatisfactòria. Sense una inversió pública, diguéssim, de la dimensió adequada –inversió pública òbviament de l'Estat, encara que també demani i tingui la nostra corresponsabilitat– no ens en sortirem, més val que ens ho diguem clar.

A nivell de l'Estat, quina és la situació, la posició de l'Estat en aquests moments? A més de valorar positivament la resposta, el gest que l'Estat, el Govern espanyol ha fet aquestes setmanes, aquests dies, amb l'arribada de l'*Aquarius*, ara hem de comprovar si estem en condicions de passar del gest a la política. I molt especialment del gest a la posició política en els debats europeus que estan tenint lloc en aquests mateixos dies i setmanes. Quina posició defensarà el Govern espanyol en la cimera de

la setmana que ve al Consell d'Europa, quan el Consell d'Europa està proposant resoldre aquesta situació a base de finançar la construcció de camps de refugiats fora de la Unió Europea, en els mateixos països del nord d'Àfrica o en altres del Mitjà Orient? És aquesta la solució que Europa dona en aquesta qüestió? El Govern espanyol donarà suport en aquesta posició? Serem capaços, d'una vegada, d'efectuar una distinció intel·ligent i no volgudament confusional entre migració i demandes d'asil? Els convenis d'asil estan superats del tot.

La nostra acció exterior, doncs, serà conduent a multiplicar la nostra presència, la nostra participació en aquests debats, a fer arribar criteri i posició i defensa, no només del nostre interès com a societat, sinó el que entenem com a millor defensa de l'interès europeu en aquesta qüestió, com en tantes altres qüestions. Ara el nou marc financer plurianual que està a punt de discutir-se, com deia el diputat Wagensberg, inclou un augment espectacular de recursos, però evidentment destinat pràcticament tot ell a defensa, seguretat i control de fronteres; és tot el contrari de la política europea que estem nosaltres defensant.

I en la política de cooperació, finalment, que em demanava el senyor Wagensberg, jo crec que..., en fi, nosaltres estem ja finançant, en cooperació directa amb el Govern i entitats catalanes, camps de refugiats, tasques a camps de refugiats al Líban, a Turquia, a Jordània i a Síria, els llocs de major concentració de refugiats en aquests moments. Amb el Líban molt especialment, que és on hi ha una major...

El president

Conseller...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...concentració.

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

S'ha acabat...? Podria seguir detallant accions –acabo, si m'ho permet, en trenta segons, senyor president.

El president

Pensi que després té cinc minuts més, eh?

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí, però, bé, no sé si el senyor... Sí? Jo li demano al senyor Wagensberg que faci ús de la paraula per donar-me cinc minuts més (*rialles*) de capacitat de...

El president

D'acord, d'acord...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...millor ús de la meua resposta.

(*Remor de veus.*)

El president

Encara que sigui de l'esco estant, té la paraula el diputat Wagensberg.

(*Rialles.*)

Ruben Wagensberg Ramon

Conseller, moltíssimes gràcies per les seves reflexions. Estic segur que podem fer moltíssima feina plegats. M'encantaria poder escoltar les..., continuar escoltant les seves reflexions. (*Rialles.*)

Moltíssimes gràcies.

El president

Endavant, conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Excuses per la dificultat que tinc amb controlar correctament l'ús del temps. En qualsevol cas, en aquesta qüestió hi han, efectivament, tantes coses a dir, que es fa difícil d'administrar correctament el temps.

Deia –estava acabant, de totes maneres– que en la nostra política pública de cooperació hi ha aquesta línia, la de la nostra presència en programes de cooperació amb governs i amb entitats catalanes que hi treballen, al Líban, a Turquia, a Jordània i a Síria, amb un criteri d'estar allà presents i atendre les necessitats dels refugiats, però també de fer tot el possible per facilitar el retorn als seus llocs d'origen d'aquests refugiats. Tenim les accions de suport directe a les entitats que treballen a favor del concepte «vies i rutes segures», que això és fonamental, que és un dels grans temes que estan avui sobre la taula de decisió de la Unió Europea també. Què vol dir? I com s'han d'entendre i com s'han de gestionar aquestes vies i rutes segures? Això vol dir amb Open Arms, a Lesbos, i altres entitats catalanes a Grècia. Vol dir també amb Open Arms, a Líbia, o vol dir el suport Stop Mare Nostrum per, també, en tasques d'assessorament jurídic, en els camps en els que està present a Grècia.

O vol dir tota la col·laboració econòmica que a través del Fons Català de Cooperació s'està emprant en els treballs de presència dels fons de cooperació, dels programes de fons de cooperació també a Grècia, que és on, com saben, hi ha una gran concentració.

Jo crec que és, per acabar... El que hem d'entendre és que s'ha acabat la..., com dir-ho, l'etapa de les accions heroiques i l'etapa del campí qui pugui, eh? I que no ens podem admetre a nosaltres mateixos, europeus, catalans en tant que europeus, europeus en tant que catalans, no ens podem admetre la..., diguéssim, que concedim atenció en aquestes qüestions a cop de drama, a cop d'escena, a cop d'*Aquàrius*.

Hi ha una qüestió de fons que està plantejada fa anys, que la Unió Europea, els estats, no la Unió Europea, els estats han decidit negar un i altre cop a través d'una presumpta distribució de quotes incomplerta clamorosament. Recordem, en qualsevol cas, l'exemple positiu d'Alemanya, que va acollir en un primer moment fins a 1 milió de refugiats i va interrompre aquesta actuació en la mesura en què es va veure actuar pràcticament en solitari. De manera que és hora també d'exigir-nos i és hora, jo crec, de que Catalunya sigui en primera fila com un país més que està reclamant coherència i que està reclamant respecte als mateixos principis europeus.

El conveni d'asil que tenim avui estava pensat per rebre gent de deu en deu, o de cinc en cinc, o de vint en vint. I l'última versió és del 2003. Però aquesta Unió Europea està debatent aquest Conveni de Dublín, el conveni de seguretat i d'acollida de migrants, i ha sigut incapaç perquè, de fet, no vol reformar-lo per adequar-lo a una situació en què les demandes i les xifres no són de deu en deu, sinó que són de cent mil en cent mil.

I aquesta és la situació, quan pensem en termes europeus i atenent a la situació real em sembla que començarem a tenir alguna possibilitat d'èxit.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller.

No havent-hi més assumptes a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i dotze minuts.